

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:88 • 30 Ocak '99 • 5 DM

İncirlik: Emperyalizmin Ortadoğu halklarına karşı saldırı üssü

Ordu ve hükümet ABD saldırganlığının hizmetinde!

İÇİNDEKİLER

Ortadoğu'da emperyalist haydutluğa son	3
Ortadoğu halklarına saldırı üssü: İncirlik	6
Parti tanıtım kampanyamızdan	14-15
Yeni bir yılın başında dünya ve Türkiye (Orta Sayfa)	16-18
Dönem üzerine siyasal notlar 19-20 Kürt sorunu ve olasılıklar-1 . 21-23 Romanya: Madencilerin büyük öfkesi	24-26
Ekim Devrimi'nin ateşinde yetişen bir komünist: Mustafa Suphi 28-29 Direnenler anlatıyor	30

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:88 ● 30 Ocak 1999

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçıtay
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BIRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cumhuriyet Mahallesi Aytaç Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31

Ünlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA Tel: 0 (224) 223 65 39

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel C.d. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.
No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı
No: 61 NİĞDE

Kapitalizm savaş ve kan demektir!

ABD'nin Irak'a yönelik "çöl tilkisi" operasyonu sürüyor. Bu operasyonda İncirlik üssü kilit bir rol oynuyor. İncirlik'ten her gün havalanan Amerikan uçakları Irak'ı füze ve bomba yağmuruna tutuyor. İncirlik, ABD'nin bir eyaleti konumuna gelmiş durumda. Türkiye burjuvazisi ve onun 56. hükümeti, emperyalizme uşaklıkta kusur etmiyor. Pentagon sözcüsünün, "uçuşa yasak bölge konusunda Türkiye'den mükemmel destek gördüklerini" söylemesi çürümüş düzen ve çeteleşmiş devletin geldiği noktayı gözler önüne seriyor.

Ecevit hükümeti, sadece emperyalist teröre suç ortaklığı yaparak elini Irak halkının kanına bulaştırmakla yetinmiyor. Aynı zamanda IMF ve TÜSIAD'ın "umudu" olarak işçi ve emekçilere yönelik saldırı paketini hazırlamış bulunuyor. Sosyal güvenlik sistemi tekeli burjuvazinin çıkarlarına uygun olarak yeniden düzenlenmek, özelleştirme saldırısı sürdürülmek, batan bankalar ve zarar eden holdingler kurtarılmak isteniyor. İşçi ve emekçi gelirleri daha da aşağıya çekilmeye, yaşam onlara zehir edilmeye çalışılıyor.

Metalde, tekstilde olduğu gibi, kamu işçileri de seçimlerden önce sefalet ücretine mahkum edilmek isteniyor. Kamu emekçilerine sahte sendika yasası yeniden dayatılmak isteniyor. Devrimci tutsaklara yeni saldırı hazırlıkları yapılıyor. Tekelci burjuvazi, "sosyal patlama tehlikesine" karşı düzen ve devletini tahkim ediyor. ESK'yı yeniden gündeme getiriyor. Kaleminden kan damlayan kalemşörler postal nizamına sıkıca bağlanıyor. Rıdvan Budak'lar, Şemsi Denizler'ler işçilerin sırtından beslendikleri yetmemiş gibi şimdi de tüm halkın sırtından beslenmek için milletvekilliğine hazırlanıyor. Tablonun öteki yüzünde ise, bugün kendiliğinden ve

mevzi direnişler sınırlarında da olsa, alttan alta mayalanan sınıf hareketinin ayak sesleri Tuzla Deri'den, Erkunt Döküm'den, Yibitaş'tan, Meysu'dan, Swisscard'dan geliyor. Burjuvazi, bugün henüz birbirinden yalıtık olan bu direniş ateşlerinin yarın kamu TİS'leriyle, 8 Mart'la, Newroz'la, 1 Mayıs'la birleşmesinin doğuracağı sonuçtan haklı olarak korkuyor. Yayına hazırlandığımız sırada gelen Swisscard işçilerine saldırı haberi bu korkunun bir ifadesidir.

Evet, korkuyor ve devrimcilere, komünistlere hunharca saldırmaya devam ediyor. Gazetemiz Kızıl Bayrak da bu saldırıdan payını fazlasıyla alıyor. Son olarak 25 Aralık'ta Ankara'da gazetemize, çalışanlarımıza ve okurlarımıza dönük devlet terörü sırasında gözaltına alınan ve bir hafta sonra serbest bırakılan okurumuz Filiz Uzal, ev baskını sırasında polisin el koyduğu kitaplarını geri almak için gittiği Ankara Emniyet Müdürlüğü'nde 25 Ocak Pazartesi günü terar gözaltına alındı. Yine aynı şekilde 27 Aralık'ta evi basılarak gözaltına alınan okurumuz Hasan Oral, 26 Ocak günü gece 12.00'de evi basılarak tekrar gözaltına alındı. Aynı gün akşam saatlerinde okurumuz Umut Kara da evi

basılarak gözaltına alındı. 27 Ocak günü ise İzmir büromuz keyfi şekilde basılarak büroda bulunan gazetelerimize el konuldu. Ancak faaliyetimize, çalışanlarımıza ve okurlarımıza dönük bu saldırılar bugüne kadar bizi yıldıramadı, yıldıramayacak.

Elimizdeki malzemenin bolluğu ve bir süredir gazetemizin normal sayfa sayısını gereğinden fazla zorlamamız nedeniyle Program Sorunları Üzerine Ön Tartışmalar başlıklı dizi yazımıza bu sayı için ara veriyoruz. Dizi yazıyı önümüzdeki sayıdan itibaren yayınlamaya devam edeceğiz.

H. FIRAT

Program sorunları üzerine konferanslar

Ulusal Sorun ve Devrim

HAN-IZMİR-ANTAKYA-NİĞDE

Tüm emperyalist üsler kapatılsın!

Ortadoğu'da emperyalist haydutluğa son!

“Emperyalist üsler kapatılsın!”, Tüm emperyalistler Ortadoğu'dan defolsun!” şiarlarıyla işçi sınıfı ve emekçileri militan mücadelelere çekebilmek bugün yakıcı önemdedir. Ancak burada önemle gözetilmesi gereken şudur. Emperyalizme kölece bağımlılığın ve uşaklığın temeli sermayenin sınıf diktatörlüğüdür. Bu diktatörlüğe yönelmeyen bir “bağımsız demokratik Türkiye!” mücadelesi mümkün değildir. Türkiye ve Ortadoğu'da emperyalist haydutluğa dur demek mi istiyorsunuz, karşınıza burjuvazinin sınıf egemenliğini almak zorundasınız. Burjuvazinin sınıf iktidarının tek gerçek alternatifi, işçi sınıfı ve emekçilerin sosyalist iktidarudur. “bağımsız sosyalist Türkiye!”dir. Bu adım ise Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslar'a açılan, bütün kardeş halkların sosyalist cumhuriyetler birliğine giden yolun yapıtaşı olarak gerçek anlamını bulur.

İçeride çözümsüz yapısal sorun ve açmazlarla bunalan burjuva sınıf diktatörlüklerinin tipik eğilimi dışa dönük saldırganlık ve maceracılıktır. Burjuvazi, elde etmeyi umduğu çıkarlarla ve bu tür girişimlerin beslediği milliyetçi-şovenist histeri dalgalarının emekçileri ilk evrelerde sarmasıyla, gerçek sorunları küllemeyi, devrimci iç savaşlardan kaçınabilmeyi umar.

Emperyalist güçlerin hakimiyetindeki bir dünyada Türk burjuvazisinin saldırganlığı ise, çok doğal olarak, şu veya bu emperyalist gücün çıkarlarına, onun çizdiği çerçeveye kölece bağımlılık ve hizmetle sınırlı bir taşeronluk ve bekçi köpekliği olabilir. ABD emperyalizmine iktisadi, mali, siyasi her düzeyde kölece bağımlılığı, Ortadoğu başta olmak üzere kendisini çevreleyen bölgede komşu kardeş halklara düşmanlık çizgisi tamamlamaktadır.

İncirlik Üssü Irak'a yönelik emperyalist saldırılar için ABD tarafından pervasızca kullanılıyor. İncirlik Üssü'nün bu kullanımı gerçekte Türkiye'nin Irak'la fiilen savaşa girmesi anlamına geliyor. Irak halkının katledilmesinde şimdi Türkiye açıktan suç ortağıdır. Aynı pervasızlığı, ABD emperyalizmine aynı uşakça bağlılığı Kosova sorununda da sergiliyor. Kürdistan'da binlerce köyü yakan, koca bir halkı soykırımdan geçiren Türk sömürgeciliği, utanmazca ve hararetle, Sırp gericiğinin yaptığı katliamları bahane ederek NATO'nun Kosova'ya müdahalesini isteyebiliyor. ABD emperyalizmine bu kölece bağımlılık, tersinden TC'yi dünyada yalnızlaştırıp tecritine yol açıyor,

böylece yeni sorunlarla yüzyüze getiriyor. '90'lı yıllarda belirgin hale gelen bu yöneliş Türkiye'nin Avrupa Birliği sürecinden önemli ölçüde dışlanmasına yol açmakla kalmadı, İsrail'le geliştirilen ilişkiler Arap halklarının haklı öfke ve hoşnutsuzluğunu doğurdu.

27 Ocak'ta gelen IMF heyetinin kredi musluklarını açmasına bağlanan umutlar, bu çerçevede ABD'nin yapabileceği “olumlu” etkiye dizilen onursuz övgüler, Türk burjuvazisinin nasıl rezilce bir çaresizlik içinde kıvrandığını gösteriyor yalnızca. İşçi-emekçi yığınlara IMF politikalarıyla dayatılan iktisadi ve sosyal yıkım ile, Irak, Türkiye ve Ortadoğu halklarının kırım ve katliamı anlamına gelen emperyalizmin Ortadoğu emelleri aynı bütünün parçalarını oluşturuyor. İşçi sınıfı ve emekçilerden on yıllardır düze çıkmak için fedakarlık isteyenler, şimdi kardeş halklarla boğazlaşmayı, kanlı ve kirli maceralara sürüklenmeyi dayatıyorlar. Düne kadar ABD karşıtı, Irak yanlısı politikaları savunan milliyetçi Ecevit'in bugün başbakan olarak çaresizliği ve uşakça sadakati, özünde burjuvazinin aczinin dışavurumudur.

İncirlik Üssü'nden kalkan uçakların Irak'ı bombalaması nedeniyle Türkiye'nin ABD'ye yönelik “eleştirel” üslubu, Türk sömürgeciliğinin Kürt sorunundaki gerici kaygılarının ürünüdür. ABD emperyalizmi kendi çıkarlarına göre çizmeye çalıştığı Ortadoğu tablosunda Kürtlere de bir rol biçiyor. Farklı parçalarda farklı önderlikler altında ve farklı düzeylerde de olsa, ulusal bir uyanış yaşayan Kürtleri yok sayarak, emperyalist çıkarlar açısından istikrarlı bir Ortadoğu tablosu ortaya çıkarmak güçtür. Türk sömürgeciliği işte bu kaba gerçekten dolayı rahatsızdır. Ortadoğu'da kendileri gibi emperyalizmin kuklası bir Kürt devletinin Türkiye Kürdistan'ında yaratacağı sonuçlardan ürküyorlar. ABD-İsrail-Türkiye mihverine köpekçe bir sadakatle sarılanlar, kendi elleriyle ABD'nin Kürt planlarına hizmet etmenin açmazlarını yaşıyorlar. ABD emperyalizminin gizli stratejik planları Türk sömürgeciliğini rahatsız ediyor. ABD planlarında Türk sömürgeciliğini gözetten rötüşlar umuyorlar.

Diğer taraftan, bugün emperyalistler arası rekabette ABD emperyalizminin çıkarları için Arap halklarının katliamına hizmet eden emperyalist üsler, yarın bölgedeki emekçi yığınların sosyal kurtuluş mücadelelerine karşı kullanılacaktır. Bu nedenle, başta İncirlik üssü olmak üzere tüm emperyalist üslerin sökülmesi, emperyalistlerin Ortadoğu'dan defolması için verilecek mücadele sadece kardeş halkların katline karşı durmak, emperyalizme uşaklığa dur demek açısından değil, Türkiye işçi sınıfı ve

emekçilerinin ve bölge halklarının sosyal kurtuluş mücadeleleri açısından da hayati bir önem taşımaktadır.

“Emperyalist üsler kapatılsın!”, “Tüm emperyalistler Ortadoğu'dan defolsun!” şiarlarıyla işçi sınıfı ve emekçileri militan mücadelelere çekebilmek bugün yakıcı önemdedir. Ancak burada önemle gözetilmesi gereken şudur. Emperyalizme kölece bağımlılığın ve uşaklığın temeli sermayenin sınıf diktatörlüğüdür. Bu diktatörlüğe yönelmeyen bir “bağımsız demokratik Türkiye!” mücadelesi mümkün değildir. Türkiye ve Ortadoğu'da emperyalist haydutluğa dur demek mi istiyorsunuz, karşınıza burjuvazinin sınıf egemenliğini almak zorundasınız. Burjuvazinin sınıf iktidarının tek gerçek alternatifi, işçi sınıfı ve emekçilerin sosyalist iktidarudur, “bağımsız sosyalist Türkiye!”dir. Bu adım ise Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslar'a açılan, bütün kardeş halkların sosyalist cumhuriyetler birliğine giden yolun yapıtaşı olarak gerçek anlamını bulur.

Kardeş Kürt halkı yol ayrımındadır. Emperyalist planlar ve çıkarlarla uyumlu kukla bir Kürdistan mı, yoksa Ortadoğu halklarının kardeşliği temelinde sosyalist cumhuriyetler birliği içinde yerini bulan birleşik sosyalist bir Kürdistan mı? İkincisinin daha zorlu bir yol olduğu açıktır. Ama, zafere, kurtuluşa götüren biricik devrimci yolun, bu nedenle de tek kolay yolun bu olduğunu dünya halklarının sayısız deneyimi öğretmiştir.

Türk sermaye diktatörlüğünün emperyalizme uşaklık çizgisinde maceracı-saldırgan girişimlerinde proleter devrimin imkanlarını görebilmek, devrimin güncelliğini hissedebilmek -bugün devrimciliğin kıstası budur. Burjuvazi dış maceralarla içerideki olası bir devrimci iç savaşı, bir sosyal savaşı engellemek istiyor. Biz ise biliyoruz ki, dış maceralar devrimci iç savaşların yalnızca başlangıcı ve ateşleyicisidir!

Tüm emperyalist üsler kapatılsın!
Emperyalistler Ortadoğu'dan defolsun!
Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkı!
Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!
Yaşasın sosyalist cumhuriyetler birliği!

ABD'nin Irak'a yönelik saldırganlığı sürüyor!

Saldırı tüm Ortadoğu halklarıdır!

Emperyalist haydutluğun elebaşı ABD Irak'ı bombalamaya devam ediyor. En modern tekniklerle donatılmış emperyalist savaş makinesi ABD, daha önce de Irak'a bomba yağdırmıştı. Yeni olan, ABD'nin gelinen yerde bunu artık hedef gözetmeksizin yapmasıdır. İncirlik'ten havalanan ve sözde Irak için uçuşa yasak hava sahasını denetleyen ABD'ye ait saldırı uçakları, bu kez sivillere yönelmiştir. Geçtiğimiz günlerde Basra çevresindeki sivil yerleşim birimlerinin bombalanıp birçok savunmasız insanın katledilmesi bu durumun somut örneğidir.

ABD'nin Irak halkının iradesini hiçe saydığı zaten biliniyor. Ancak ABD, örneğin '91'deki Körfez Savaşı'nda emperyalist koalisyonu da yanına alarak Irak'a saldırmıştı. BM kararlarına dayanıyordu. Bu çerçevede hiç değilse saldırıları için bir sözde "meşruluk zırhı"na gerek duyuyordu. Günümüzde ise ne BM kararlarına dayanıyor ve ne de emperyalist müttefiklerini saldırılarına ortak etmek için fazla bir çaba sarf ediyor. Her zaman kendi çömezi gibi hareket eden İngiltere bir yana bırakılırsa, tek başına saldırıyor. Bu durumun kendisi bu haydut devletin pervasızlıkta sınır tanımadığının somut bir ifadesidir.

Fakat dahası var. ABD kirli bir devlettir. Geçmişte de ülkelerin ve halkların iç yaşamına müdahalelerde bulunuyordu. Sayısız kirli ve karanlık iş ve ilişkiler geliştiriyordu. Halkların iradesini hiçe sayıyor, keyfi saldırılarda bulunuyor, bir cinayet makinesi olan CIA aracılığıyla provokasyonlar tezgahlayıp darbeler yapıyor ya da yaptırıyordu. Dolar'ın gücüne yaslanarak, içerden işbirlikçiler satın alıyordu. Tehdit ve şantaj ise hiçbir zaman ihmal etmediği etkin bir silahıydı vb.

ABD günümüzde bu alanda da hayli mesafe kaydetmiş bulunuyor. Dahası tüm bunları artık açıktan ve dolaysız biçimde yapıyor. ABD'nin yalnızca Irak'a dönük icraatları bunu fazlasıyla kanıtlıyor.

ABD'nin kirli icraatları

Irak Körfez Savaşı ile kesin bir yenilgiye uğratıldı. Emperyalist koalisyon, ama esasta ABD tüm koşullarını Irak'a kabul ettirdi. Bu sayede önemli mevziler elde etti, askeri olarak bölgeye yerleşti. Ancak Saddam işbaşında kalmaya devam etti. ABD'nin hedefi ise Saddam'ı devirmek ve Irak'ta tümüyle kendi denetiminde bir kukla yönetim oluşturmaktır. Bu nedenle çoğu kez yapay bahaneler yaratarak Irak'a saldırdı, saldırmaya devam ediyor.

ABD, Saddam'ı devirmek ve Irak'ta kendi istediği düzeni kurmak için yalnızca çıplak askeri gücünü kullanmadı, bölgede birçok karanlık ve kirli icraata başvurdu.

Örneğin Körfez Savaşı'nın ardından bölgeye bir sürü CIA ajanını yerleştirdi. Özellikle Güney Kürdistan CIA ajanlarının cirit attığı bir alan haline geldi. Dahası, sayıları binlerle ifade edilen yerli işbirlikçiler örgütledi. Bu işbirlikçiler bizzat CIA elemanları tarafından eğitilip silahlandırıldı. Nitekim bunlar sonradan açığa çıkarıldılar. ABD bu işbirlikçilerini alelacele Türkiye üzerinden Irak'ın

ABD'nin hedefi ise Saddam'ı devirmek ve Irak'ta tümüyle kendi denetiminde bir kukla yönetim oluşturmaktır. Bu nedenle çoğu kez yapay bahaneler yaratarak Irak'a saldırdı, saldırmaya devam ediyor.

dışına kaçırmak zorunda kaldı.

ABD'nin bir diğer icraatı ise Saddam karşıtı bir Irak muhalefeti örgütlemek oldu. Saddam karşıtı bu güçleri parayla satın aldı. Sık sık Türkiye üzerinden Irak'a geçerek, Saddam'ı devirme planını gerçekleştirmek çerçevesinde bu güçlerle gizli görüşmeler yaptı, onlara düşen rolü belirledi.

BM'nin silah denetçisi olarak Irak'a gönderdiği UNSCOM elemanları üzerinden yürütülen faaliyetler, ABD'nin Irak'a dönük kirli ve karanlık icraatlarının bir diğer boyutunu oluşturuyor. UNSCOM elemanları, Irak'taki kitle imha silahlarını sözde denetlemek üzere Irak'a gönderilmişlerdi. Nedir ki en başta bu heyetin başkanı Richard Butler bir CIA ajanıydı. Ve bu heyet Irak'ta ABD adına casusluk faaliyeti yürüttü. İstihbarat topladı, Bağdat yöneticilerinin, sivil ve asker bürokratlarının mekânlarına dinleyiciler yerleştirdi, raporlar tutup CIA ve Pentagon'a ilettiler. Irak'ta bir dizi provokasyona başvurdu. Amaç ABD'nin saldırıları için "haklı" zemin hazırlamaktır. Nitekim çoğu kez bu başarılı da.

Gelinen yerde ABD'nin tüm bu karanlık ve kirli iş ve ilişkileri artık açığa çıkmıştır. Bugün UNSCOM ve başkanı Richard Butler'in Irak'ta casusluk faaliyetleri yürüttüğünü bilmeyen kalmamıştır. ABD de bunu itiraf etmek zorunda kalmış, ama bu arada bir prestij kazanma manevrası olarak, R.Butler'in görevden alınacağını beyan etmeyi de ihmal etmemiştir. Aynı şekilde, ABD'nin kendi güdümündeki muhalif güçlere 97 milyon dolar para dağıttığı da bilinen bir gerçektir. Zaten ABD de gelinen yerde bunları gizleme gereği dahi duymamaktadır.

Bölgedeki bir başka önemli sorun da Kürt ve bu çerçevede PKK sorunuydu. Irak'ta yeni bir düzenlemeye gidilirken, bu soruna da şu ya da bu biçimde bir çözüm bulunmalıydı. ABD, bu amaçla Kürt sorununda devrimci gelişmenin önünü almak ve Güney Kürdistan'da vesayete açık güçler aracılığıyla, Saddam'ın devrilmesiyle Irak'ta kurulacak kukla rejimin dayanağı rolünü oynayacak kukla bir Federe Kürt Devleti kurmak istiyordu. Uzun süredir birbirleriyle çatışan iki işbirlikçiyi, Barzani ve

Talabani'yi Washington'da biraraya getirip barıştırdı. Bizzat kendisinin hazırladığı barış antlaşmasıyla bu iki işbirlikçiyi Irak ve bölgeye dönük müdahale planının bir parçası haline getirdi. Bunu, asıl amacı PKK'nin savaş karargahını dağıtmak olan ve TC aracılığıyla gerçekleştirilen Suriye'ye dönük saldırılar izledi. Suriye tam bir kuşatma altına alındı. Deyim yerindeyse Suriye ile savaşın eşiğinden dönüldü. Suriye TC'nin savaş ilanına ve onun gerisindeki ABD emperyalizminin baskılarına fazla direnemedi ve sonuçta onların dayattığı koşulları kabul etmek zorunda bırakıldı. Bunun en önemli sonucu ise PKK genel başkanı Abdullah Öcalan'ın Suriye'yi terk etmesi oldu. Kuşkusuz sorun çözülmüş olmadı. Ancak yine de Irak'a dönük müdahale planına hayatiyet kazandırmak bakımından, ABD için koşullar biraz daha elverişli hale geldi. ABD öteden beridir Saddam'ı devirme peşindedir ve bunda kararlıdır. Ancak hedefi Saddam'ı devirmek ve Irak'ta tümüyle kendine bağlı kukla bir rejim kurmakla sınırlı değildir. ABD'nin daha

kapsamlı hedefleri vardır.

Ortadoğu'nun, başta petrol ve doğalgaz olmak üzere yeraltı ve yerüstü zenginlikleriyle, emperyalistler ve özellikle de ABD emperyalizmi için vazgeçilmez bir bölge olduğu bilinmektedir. Bu bölge yıllardır emperyalistlerin, özellikle de ABD emperyalizminin yoğun sömürü ve yağmasına sahne olmaktadır. Emperyalistler sözkonusu zenginlikler üzerine kıyasıya bir rekabet içindedirler. ABD emperyalizmi bölgenin tek hakimi olmak ve sözkonusu zenginlikleri tek başına yağmalamak istemektedir.

Bu aynı bölge, aynı zamanda, başta Filistin ve Kürt sorunu olmak üzere devrimci ve anti-emperyalist dinamiklerin de güçlü olduğu bir bölgedir. Bu dinamiklerin ezilmesi, bölgede devrimci gelişmelerin engellenmesi emperyalistlerin çıkarları açısından her zaman hayati önemde bir sorun olmuştur. Sözkonusu dinamikler, dün olduğu gibi bugün de, emperyalistlerin, esasta da ABD emperyalizminin boy hedefidir. Irak ya da benzeri bir başka güç, emperyalistler için yalnızca bir bahanedir. Emperyalist müdahalelerin gerçek hedefi, her zaman için, Ortadoğu'nun kardeş halklarıdır. ABD de gerçekte Irak halkına ve onun şahsında Ortadoğu'nun kardeş halklarına saldırmaktadır.

Emperyalistlerin saldırısını durduracak yegâne güç Ortadoğu halklarının devrimci ve kardeşçe dayanışmasıdır. Ortadoğu'yu emperyalist müdahalelerden arındıracak, aynı anlama gelmek üzere tüm emperyalistlerin Ortadoğu'dan sökülüp atılmasını olanaklı hale getirecek, yanısıra, onlarla işbirliği halindeki gerici rejimleri devirecek olan kararlı bir devrimci ve anti-emperyalist mücadele -Ortadoğu halklarının çıkarları böylesi bir mücadelede yatmaktadır.

Komünistler yılmadan ve yorulmadan devrimci ve anti-emperyalist bilincin gelişmesi ve emperyalizme karşı kararlı bir mücadelenin yükseltilmesi için çaba harcayacaklardır.

**Tüm emperyalistler Ortadoğu'dan defolsun!
Yaşasın halkların devrimci kardeşliği!**

Ortadoğu halklarına saldırı üssü:

İncirlik

Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri, buna karşı bölgeki halklarla kardeşlik bağlarını daha da güçlendirerek, ABD ve diğer emperyalistlerin oyunlarını boşa çıkarma sorumluluğuyla yüzyüzedir. Bu sorumluluğun bir gereği de ABD ve diğer emperyalistlerin İncirlik ve diğer tüm üslerinin kapatılması için mücadele etmektir.

yığacağını ve bundan böyle bölgenin denetimini büyük oranda İncirlik Üssü üzerinden yapacağını gösteriyor. Kısacası İncirlik Ortadoğu halklarına karşı daha etkili bir saldırı üssü haline getiriliyor. Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri, buna karşı bölgeki halklarla kardeşlik bağlarını daha da güçlendirerek, ABD ve diğer emperyalistlerin oyunlarını boşa çıkarma sorumluluğuyla yüzyüzedir. Bu sorumluluğun bir gereği de ABD ve diğer emperyalistlerin İncirlik ve diğer tüm üslerinin kapatılması için mücadele etmektir.

Türkiye 1952 yılında emperyalistlerin saldırı örgütü NATO üye olur olmaz, Türkiye topraklarında çok sayıda NATO ve Amerikan askeri üssü kurulmaya başlandı. Bu üsler, kuzeyde Sovyetler Birliği'ne, güneyde ise Ortadoğu halklarının her türlü ilerici çıkışına karşı kullanıldı. Sovyetler Birliği üzerinde uçuş yapan Amerikan casus uçakları, U-2 olayıyla da somut olarak kanıtlandığı gibi, genellikle Türkiye'deki üslerden havalandılar. Yine Lübnan krizi (1958) örneğinde görüldüğü gibi, Türkiye'deki emperyalist askeri üsler her zaman Ortadoğu halklarına karşı ABD'nin tam hizmetinde oldular. İncirlik Üssü de bunlardan biridir ve bu aynı dönemde kuruldu. Bugün bölgede emperyalistlerin en önemli taktik hava üslerinden biri konumundadır.

İncirlik Üssü 1991'deki Körfez Savaşı'nda da kullanıldı. Irak'ın günlerce tüm dünyaya canlı yayınlar yapılarak bombalanmasında aktif rol oynadı. Dönemin ANAP hükümeti İncirlik Üssü'nün kullanılmasını açıkça savunurken, iç kamuoyunu "bir koyup üç alma" emperyalist hayalleriyle avutuyordu. İlerici kamuoyunun baskısı nedeniyle İncirlik'in ABD uçakları tarafından Irak'ı bombalamak

üzere kullanılması hükümeti kısmen sıkıntıya soktu ve İncirlik üzerine söylemler utangaç bir şekilde dillendirilmeye başlandı.

16 Aralık '98'deki "Çöl Tilkisi Harekâtı"nda İncirlik Üssü'nün kullanılması ilk etapta hükümet tarafından yalanlandı. Operasyonun üzerinden geçen zamanda ise artık utanmazca, İncirlik'ten kalkan ABD uçaklarının Irak üslerini bombaladığı haberleri verilmeye başlandı. Bununla birlikte, zaten şimdiye kadar denetim adı altında Irak hava sahasını işgal eden ABD uçakları da İncirlik Üssü'nde konuşlanmış durumdaydı. Nitekim "Çöl Tilkisi" operasyonunun ardından denetim uçuşu yapan uçaklara Irak'ın ateş açtığı bahanesiyle Irak'ı vuran uçaklar da İncirlik'ten havalanıyor. Artık TC devleti ve ordusu, ABD uçaklarına sağladığı üsler ve verdiği destekle, masum Irak halkının bombalanarak katledilmesinde önemli bir rol üstlenmiş durumdadır.

ABD senatosu geçen hafta aldığı bir kararla Irak'taki uçuşa yasak bölgeleri denetlemek için kurduğu savaş uçakları filosunu genişletme kararı aldı. Bu çerçevede İncirlik Üssü'nde konuşlanmış bulunan Kuzey Gözetleme Filosu'nun

edeceğini karara bağladı.

İncirlik'ten kalkan uçaklar 11 Ocak'tan itibaren Irak üzerindeki denetimlerini arttıracaklar. Bu da ABD'nin İncirlik'e daha fazla güç

**Emperyalist saldırı üsleri kapatılsın!
Emperyalistler Ortadoğu'dan defolsun!**

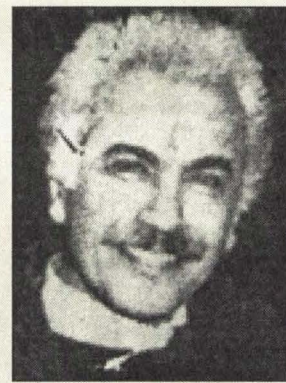
Kim daha fazla ABD karşıtı?

İP ABD'nin Irak'a saldırısını şiddetle "kınadı". Böylece Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halklarına ABD karşıtı olduğunu göstermeye çalışıyor.

Öte yandan, bu aynı İP ve Başkanı Perinçek, orduya ve Genelkurmay'a olağanüstü devrimci payeler biçiyor. İP'in devrimcilikle onurlandırdığı bu ordunun ABD'nin politikaları çerçevesinde hareket ettiği, başındaki generallerin tümünün Amerikancı olduğu apaçık bir gerçek olduğu halde, bunu yapıyor.

Bu ordu işgalci bir ordudur. Türk ve Kürt halkına yıllardır kan kusturan bu aynı ordudur. Ortadoğu halklarına dönük emperyalist saldırganlığın bugünkü ifadesi olan Türkiye-İsrail stratejik işbirliği

antlaşmasının mimarı yine bu ordu ve Genelkurmaydır. Irak halkının üzerine bomba yağdıran Amerikan savaş uçakları, Türkiye'deki İncirlik Hava Üssü'nden kalkmaktadırlar. İncirlik hava üssünü kardeş Irak halkını biçen Amerikan savaş uçaklarının hizmetine açan ve onu kardeş Ortadoğu halklarına dönük bir saldırı üssü

haline getiren Türk Genelkurmayı'dır. Böylece açıkça Irak'a savaş açılmıştır. Türk Genelkurmayı, Irak halkının bomba yağdıran ABD emperyalizminin suç ortağıdır. Ama bunlardan dolayı Aydınlık çetesinin tutumunda çelişki aramak boşunadır. İP ve Perinçek'in ABD karşıtlığı, Ecevit'inki ile aynıdır.

Siyasal cinayetler, katliamlar ve kontr-gerilla cumhuriyeti

√ Susurluk öncesi tüm katliamların siyasal gerekçesi olarak sermaye devleti kah Alevi-Sünni çatışmasını, kah sağ-sol çatışmasını gösteriyordu. Kürt halkına açtığı yıkım savaşındaki faili meçhul cinayetleri ise çok sıkıştığı noktada hizbi-kontranın işi olarak gösterdi.

Susurluk kazası ceteleşen devlet gerçeğini açığa çıkardı. Gözaltında kayıpların, faili meçhullerin, köy vakmaların sorumlusunun devletin resmi ve kontra güçlerinin olduğu işçi-emekçiler açısından anlaşılır hale geldi. Kürt işadamlarının katledilmesinin devletin bilgisi dahilinde gerçekleştiği belgeleriyle ortaya çıktı. "Vatan millet sakarya" naralarıyla vatan için çarpıştıklarını ifade eden paşaların, polis şeflerinin, Kürdistan'da uyuşturucu ticaretini yönlendirdikleri, çeteler kurdukları gizlenemez hale geldi.

Emperyalizm, çürüyen kapitalizm çağıdır. Kirliliğin, kokuşmanın, çürümenin en üst düzeye çıktığı bu evrede, sürekli kriz üreten kapitalizmin emekçilerin kitlesel karşı koyuşunu engellemek için en aşağılık araçları kullanması onun doğasının gereğidir. Burjuvazi korkaktır. İktidarını kaybetme korkusu, burjuvazi her türden kirli araçla işçi ve emekçileri korkutarak yönetmeye yönelir. Nicelik olarak oldukça zayıf olan burjuvazi nasıl oluyor da açlığa, sefalete, zulme, kan ve gözyaşına dayalı egemenliğini sürdürebiliyor? Burjuvazinin zulüm düzeni, gücünün önemli bir kısmını işçi ve emekçilerin kendisine dönük birleşik mücadelesini engellemek için yarattığı her türden kontra örgütlenmesinden almaktadır. Yanısıra devleti, medyası, siyasi partileri, sendika bürokratları, sivil gerici-faşist örgütlülüklerinin çok yönlü çalışması sayesinde sınıfsal iktidarını sürdürebilmektedir.

İşçi sınıfı ve emekçilerin birleşik-devrimci-kitlesel eylemliliğinin emek sermaye çelişkisi ekseninde şekillenmesi tekeli sermayenin en büyük korkusudur. Böylesi bir devrimcileşme sürecini engellemek sermayenin faşist diktatörlüğünün varoluş nedenidir.

Diktatörlüğün işçi ve emekçilerin birleşik devrimci mücadelesini engellemek için kullandığı en yaygın yöntemlerden biri siyasal cinayetler ve katliamlardır. Cumhuriyet kurulmadan önce de burjuvazi katliamcı kontra yöntemler kullanıldı. TKP Genel Sekreteri Mustafa Suphi ve ondört yoldaşının Karadeniz'de alçakça boğularak katledilmeleri bunun en çarpıcı örneklerinden biridir.

Emek güçlerinin toplumsal devrimci hareketliliğinin yaygınlaştığı son 30 yıllık süreç, burjuva devletin muhtemel bir devrime karşı kendisini en üst düzeyde tahkim ettiği, bir kontr-gerilla

cumhuriyetine dönüştürdüğü bir süreçtir. Bu süreçte Kürt halkının özgürlük mücadelesini ve işçi-emekçi hareketini dizginlemek, yormak ve boğmak için birçok katliam ve siyasal cinayet gerçekleştirildi. İşçi ve emekçileri milliyet, mezhep vb. biçimlerde cepheleştirmek hedeflendi. Bölme-parçalama senaryosunun hayat bulması için, mezhep temelinde ayrışmaların zeminini düzlemek doğrultusunda katliamlar gerçekleştirildi. Bu katliamlardan en vahşisi Maraş katliamıdır. 111 kişinin yaşamına malolan bu katliamda kontr-gerilla cumhuriyetinin rolü belgeleriyle ortaya çıktı. Katliamdan önce önemli bir ilerici-devrimci potansiyeli bünyesinde bulunduran Alevi emekçilerinin evleri tek tek işaretlendi. CHP'nin hükümet olduğu bu süreçte, faşist katiller günlerce oluk oluk kan akıttılar. Devlet ortada "yoktu". Katliamlardan günlerce sonra nihayet devlet olaya "el koydu". Yaptığı ilk icraat faşist katliamlara karşı Alevi emekçileriyle dayanışmak amacıyla çevre illerden gelen devrimcileri tutuklayıp yargılamak oldu. Maraş katliamı kontr-gerilla cumhuriyeti tarafından Alevi-Sünni çatışması olarak sunuldu. Oysa katliamın tetikçisi faşistler, Sünni emekçileri kontra yöntemlerle nasıl kışkırttıklarını ve bunları devletin bilgisi dahilinde yaptıklarını itiraf ettiler. Emegün sınıfsal temeldeki toplumsal uyanışını engellemek amacıyla gündeme getirilen mezhep temelindeki kışkırtmalar Maraş katliamıyla son bulmadı. Çorum'da, Malatya'da ve son olarak Sivas'ta da benzer provokasyonlar kontr-gerilla cumhuriyeti tarafından hayata geçirildi. Vahşi katliamlar sonucunda onlarca devrimci ve Alevi emekçi katledildi.

Sivas katliamı öncesi dağıtılan bildirimin Sivas

Emniyet Müdürlüğü'nün faksından çıktığı, Türkiye Büyük Millet Meclisi Sivas Olaylarını Araştırma Komisyonu'nun belgeleri içinde yer aldı. Devletin Aziz Nesin'in kışkırtmaları sonucu galeyana gelen gericilerin işi olarak tanımladığı Sivas katliamının, kontr-gerilla cumhuriyetinin organizasyonu olduğu çok geçmeden anlaşıldı. Gericiler ve faşistler yedi saat boyunca devletin güvenlik güçlerinin gözlerinin önünde eylemlerini

sürdürdüler. Güvenlik güçleri katliamı engellemek şöyle dursun, gerici faşist güruhu Madımak Otel'i'ne doğru yönlendirdiler. Ekonomik-demokratik talepleri için meşru temelde eylem yapan işçi ve emekçilere vahşice saldıranlar Sivas'ta aydınların cayır cayır yakılmasını kolaylaştırdılar.

'70'li yıllar sermayenin ekonomik-siyasal krizinin yoğunlaştığı, devrimci kitle eylemlerinin tırmandığı bir dönemdi. İşçi ve emekçilerin sermayeye karşı birleşik eylemini engellemek, gündemi değiştirmek amacıyla sermayenin faşist devletin sağ-sol çatışması diye açıkladığı faşist saldırganlık yaygın olarak kullanıldı. Sağ-sol çatışması adı altında sivil faşistlerin devrimci toplumsal muhalefete karşı saldırıları katliam boyutlarına ulaştı. Piyangotepe, Bahçelievler, Balgat, Beyazıt katliamlarının yanısıra siyasal cinayetler devrimci-ilerici çevrelere dönük olarak yoğunlukla kullanıldı.

Katliamların piyonu olan faşist katiller çok özel bir tarzda 12 Eylül sonrasında da kullanıldılar. Kontr-gerilla cumhuriyetinin bekası için gerçekleştirilen "bin operasyonlar"da yeralan faşist katiller, Kürt halkına dönük katliamlara da katıldılar. Bu hizmetlerinin karşılığı olarak ödüllendirildiler. Bir kısmı milletvekili

olup meclise girerken, bazıları işadamlı kılığında ortaya çıktı. Faşist katillerin toplumsal düzeyde meşruiyet kazanmaları için kontr-gerilla cumhuriyeti hiçbir fedakarlıktan kaçınmadı. Son olarak “yakalanan” faşist katil Kırıcı'nın nikah şahidi, devletin İçişleri ve Adalet Bakanlığını yapmış olan, tescilli katil Mehmet Ağar'dı.

Bu tablo iliklerine kadar çürümüş düzenin, çeteleşmiş kontr-gerilla cumhuriyetinin tablosudur. 12 Eylül karşı-devrimi sonrası dönem kontr-gerillanın iyice kurumlaştığı bir dönemdir. 1984 yılında başlayan Kürt ulusal kurtuluş mücadelesiyle ile birlikte OHAL, JİTEM, Özel Tim, Özel Harp Dairesi vb. açık bir biçimde kullanılmaya başlandı. Bu süreçte gerilla kıyafetleriyle Kürt köylerinin basılması, Kürtlerin kurşuna dizilmesi, faili meçhul cinayetler, köy yakma türü eylemler de ayyuka çıktı. Kürdistan'daki kontr-gerilla faaliyetinin sivil ayağını hizbi-kontra ve korucular oluşturdu. Binin üzerindeki faili meçhul cinayetin büyük bir kısmında hizbi-kontra yer aldı. Kürt hareketinin sıkıştırdığı sermaye devleti gözaltında kayıpları, sokak infazlarını, siyasal cinayetleri, gazeteci katliamlarını yoğunlaştırdı. Tescilli katil Mehmet Ağar'ın “MGK'nın bilgisi dahilinde” devletin bekaası için “bin operasyon gerçekleştirdik” dediği dönem bu dönemdi.

Susurluk öncesi tüm katliamların siyasal gerekçesi olarak sermaye devleti kah Alevi-Sünni çatışmasını, kah sağ-sol çatışmasını gösteriyordu. Kürt halkına açtığı yıkım savaşındaki faili meçhul cinayetleri ise çok sıkıştığı noktada hizbi-kontranın işi olarak gösterdi. Susurluk kazası çeteleşen devlet gerçeğini açığa çıkardı. Gözaltında kayıpların, faili meçhullerin, köy yakmaların sorumlusunun devletin resmi ve kontra güçlerinin olduğu işçi-emekçiler açısından anlaşılır hale geldi. Kürt işadamlarının katledilmesinin devletin bilgisi dahilinde gerçekleştiği belgeleriyle ortaya çıktı. “Vatan millet sakarya” naralarıyla vatan için çarpıştıklarını ifade eden paşaların, polis şeflerinin, Kürdistan'da uyuşturucu ticaretini yönlendirdikleri, çeteler kurdukları gizlenemez hale geldi. Kirli savaşın ürünü olan ranta kendi adlarına sahip olma mücadelesi, çeteler arası savaşlara neden oldu. Nihayet en büyük çete olan sermayenin faşist devleti çeteleri tasfiye görüntüsü yaratmak için harekete geçti. Faşist devletin aklanması operasyonu çerçevesinde bir kısım çete elemanı ‘yakalandı’. Fatura devletin içine sızmış çeteler tanımlamasıyla çetelere çıkarıldı.

Uğur Mumcu'nun katledilmesi '90'lı yıllardaki kontr-gerilla katliam ve provokasyonları içinde yerini bulur. Muammer Aksoy, Bahriye Üçok, Turan Dursun ve Uğur Mumcu'nun katledilmeleri, bunlara eklenen Sivas ve Gazi katliam ve provokasyonları toplumu laik-dinci ekseninde bölmenin, emek-sermaye çatışmasını böylece karartmanın, ilerici belli kesimleri Genelmurmay-MGK'nın vasiyeti altına alma doğrultusunda kullanıldı. Anti-faşist halk direnişiyle Gazi'de verilen yanıtla burjuvazi baltayı ayağına vurmuştu. 28 Şubat süreci, bu kontr-gerilla provokasyonlarının döşediği zeminde ve onların devamı olarak ortaya çıktı. Toplumsal muhalefeti paralyze etmek, ilerici belli kesimleri şeriat sopasıyla korkutup sermayenin faşist ordusunun ardında saf tutmaya itmek, Susurluk'la örtüşen bu sürecin temel hedefi ve önemli ölçüde başarısı oldu. Turan Dursun dışta bırakılırsa, kontr-gerilla provokasyonlarına düzenle temelde sorunu olmayan aydınların, düzenin has evlatlarının kurban edildiği görülür. Her provokasyon amacına uygun hedefleri kullanır. Uğur Mumcu'nun Kürt sorunundaki şovenist tutumuyla düzenle köprülerini kurduğu, faşist ordunun Harp Akademileri'nde seminerler verdiği sır değildir.

Çürüyen düzenin, çeteleşen devletin dayandığı bir burjuva sınıfsal temel var. Burjuvazinin iktidarının devamı için işçi ve emekçilere dönük olarak kontr-gerilla cumhuriyeti katliamlar yaptı, gerek duyarsa yapmaya da devam edecektir. Çürüyen düzenin dayandığı sınıfsal temel yıkılmadıkça siyasal cinayetler ve katliamlar sürecektir. Kontr-gerilla cumhuriyetinin temelleriyle birlikte yıkılması, katliamlar ve siyasal cinayetlerin engellenmesinin biricik yoludur.

**Kahrolsun burjuvazinin
kontr-gerilla cumhuriyeti!**

Yaşasın sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti!

Tescilli hainlerden belgeli ihanet

Sermaye sınıfı hain sendika bürokratları sayesinde krizin faturasını işçi sınıfına ödetme doğrultusunda bir adım daha attı. Sendika ağaları tekstilde örgütlü 70 bin işçi adına yeni bir sefalet ve yıkım sözleşmesine daha imza attılar.

Sermaye sınıfı daha TİS görüşmeleri sürerken saldırılarını parça parça hayata geçiriyordu. Binlerce işçi kriz vesilesiyle işten atılırken, sermaye tam bir ikiyüzlülükle sınıf cephesini anlayışlı olmaya, krizin yükünü paylaşmaya çağırıyordu. İşçi sınıfının ciddi olarak hazırlıklı olmadığı bu süreçte, sendika bürokratları denetimi ele alarak her zamanki rollerini oynamaya giriştiler. “İşçinin, işyerinin ve işverenin huzuru ve çıkarı” adı altında işçilerin çıkarlarını feda etmeye hazır olduklarını beyan ederek sermaye sınıfını rahatlatıldılar. İyi bir toplu sözleşme imzalamak için sonuna kadar gidecekleri yalanı üzerinden, sınıfın alttan gelen tepkisi yatıştırıldı. Bu sayede sermaye bu süreçte tensikat saldırısına büyük bir rahatlıkla girişebildi. Aynı süreçte hain sendika bürokrasisi, tıkanan TİS'leri ve tensikat saldırılarını göğüslemeyi değil, kurulacak hükümete desteği ve Kürt halkına karşı yükseltelen şovenist gerici dalgaya omuz vermeyi daha anlamlı görüyordu.

Sermayeye hizmette yeni bir taktik: İhanette birlik

Sendika bürokrasisi bu sözleşme döneminde farklı bir taktik izledi. Türk Metal işçilerinin Eylül-Ekim aylarında satış sözleşmelerine karşı geliştirdikleri genel eylemlilikleri dikkate alarak, tekstil işçilerinden yükselecek olası benzer bir çıkışın önünü elbirliğiyle kesmek için, üç konfederasyon birlikte hareket edeceklerini açıkladılar. İşçilerin taleplerini elde etmek ve mücadeleyi geliştirmek için işçi sendikalarının birlikte hareket etmesi, kuşkusuz TİS sürecinde hak kazanımı için muazzam bir güç olurdu. Ancak bu amaçla biraraya gelinmediği, bu birliğin bir ihanet birliği olduğu kısa zamanda açığa çıktı. Sefalet ücretine talim eden işçilerin güvenliğini kazanmak ve inisiyatifini elde tutmak için önden bu birliğe KESK'i de dahil edecekleri, “işçilerin ortak talepleri

için biraraya geldikleri”, “işçilerin ekmeklerini büyütme istedikleri” vb. demagojik açıklamalar yaptılar. “Patronlar anlaşmaya yanaşmazsa bütün gücümüzle tekstil işçilerine güç vereceğiz” diyen ihanette tescilli Türk-İş başkanı Bayram Meral ve TEKSİF ağaları, sermayenin “ya %20 ya da %45, artı esnek çalışma” dayatmasından ikincisinin altına imza atarak, hangi sınıfa güç verdiklerini en kaba biçimde ortaya koydular. Böylece, TEKSİF'e göre daha az örgütlü bir güce sahip olan Öz İplik-İş ve DİSK-Tekstil'in izleyeceği teslimiyetçi yolun zeminini döşediler.

Daha toplu sözleşme görüşmeleri sürerken işten atılan binlerce üyesine sahip çıkmayan bir sendika yönetiminin işi daha kapsamlı bir ihanete varması sürpriz olmadı. Onlar bir kez daha “bütün güçleriyle”, işçilerin ekmeğini değil sermayenin kârını büyütme için çalıştıklarını ortaya koydular. “Bu bir kriz sözleşmesidir. Alan da veren de memnun değil. Amacımız sektörün ayakta kalmasıdır.” (Z. Polat, TEKSİF başkanı) diyebilmek ve altına imza atılan sefalet sözleşmelerini savunmak için bir işçi sendikası başkanı değil, bir patron olmak gerekir.

Bu son satış sözleşmeleri, gerek metal gerekse tekstil işçilerinin, hain bürokratları defederek sendikalarına sahip çıkmamalarının onları yıkımı sürüklediğini, sermayenin kendi silahlarıyla kendilerini vurduğunu bir kez daha gösterdi.

Yeni ihanetlere izin vermemek için işçilerin önünde tek yol var: Yaşanmış bunca deneyimden ders çıkarıp sendikal örgütlülüklerine sahip çıkmak, işbirlikçi sendika bürokrasisini defetmek, hak ve özgürlükler için dışı dışı bir mücadeleye girişmek!..

Zafer direnen emekçinin olacak!

Sistem siyasal temsilcilerini de pazarlıyor

Bizler, işçi sınıfı ve emekçiler şu ya da burjuva siyasal partiye inanmasak da, güvenmesek de oylarımızı veriyoruz. Onlara verilen her oy, kendimize karşı verilmiştir. Karşı karşıya kaldığımız sömürü, soygun ve talana onaydır. Oysa kendi sınıf kimliğimizle, kendi sınıf çıkarlarınız etrafında sınıfa karşı sınıf tavrıyla, işçi sınıfı partisi önderliğinde ve etrafında kenetlenmek ve kendi öz örgütlülüklerinizi yaratmaktan başka çaremiz yoktur, olmayacaktır.

Yeni bir seçim dönemine giriliyor. Bu seçim döneminde de öncekiler gibi pek çok vaad sıralanacak. Tek bir programa sahip olan burjuva siyasi partiler milyarlarca liralık kampanyalarla hazırlanacaklar seçimlere. Gelişme sürecini çoktan tamamlamış ve çürümenin son sınırına gelmiş burjuvazi ve onun siyasal temsilcileri yeni imajlarla karşımıza çıkacaklar. Herşeyin metalaştığı kapitalist sistem kendi siyasal temsilcilerini de pazara hazırlayacak. Yapılacak kamuoyu yoklamaları ile kitlelerin talepleri öğrenilecek, beklentileri saptanacak. Yeni dönemde bizi illiğimize kadar sömürmeye aday olanlar talep ve beklentilerimize uygun olarak pazarlanacak.

Kapitalist sisteme özgü bir kavramdır pazarlama. Bir ürünü pazara uydurmak, tüketiciye tanıtmak, benzerleriyle aralarındaki ayrımı ortaya koymak ve satıştan elde edilecek kazancı artırmak için kullanılan tekniklere denir. Siyasal pazarlama da, birbirinden hiçbir farkı kalmamış burjuva siyasal partilerin ve liderlerin pazara uydurulması, seçmene tanıtılması, aralarındaki farkın (!) ortaya konulması ve hükümet olmanın yaratacağı kazancı elde etmek için yapılır.

Siyasal iletişim (siyasal reklamcılık ya da pazarlama) ikinci emperyalist

savaşın sonra ilk defa Amerika'da ortaya çıktı. '60'lı yıllarda ise Batı Avrupa'da uygulanmaya başlandı. Siyasal pazarlama apolitik ve kararsız kitleyi etkilemeye dönüktür. Burada içerik, verilen mesaj ve sunulan program önemli değildir. Önemli olan imajdır. Bu nedenle adayın TV'deki görüntüsü, giysileri, çekiciliği, sesinin tonu, inandırıcılığı, yanıtlarındaki çabukluk, espri üretme gücü, genel kültür düzeyi, konulara hakimiyeti, yaratacağı sempati, gülümseyiş biçimi, elini kolunu kullanma tarzı vb. önemlidir. İmajı belirleyen bunlardır. Milyarlarca liraya tutulan reklam şirketleri ve siyasal pazarlama danışmanları kampanyaları hazırlarlar. Adayların konuşmaları bile bu reklam şirketleri tarafından yazılır, gülümseme dersleri bile verilir. '83'te Turgut Özal TV konuşmasında elini koyacak yer bulamadığı, çok sallayarak yüzünü kapatması konuşmasının etkisini kırdığı için eline bir kalem tutuşturulmuştu. Bu kalem, hesap-kitap işlerinden anlayan biri imajı yaratmak için seçilmişti. Daha sonra Tansu Çiller gözlüğü aynı amaçla kullanmıştı. ANAP'ta Özal'dan sonra genç, dinamik, sevimli, gülyeryüzlü bir lidere ihtiyaç vardı. Bu lider bulunamayınca Mesut Yılmaz'a gülümseme dersleri verilerek bu ihtiyaç karşılandı. Aynı şey ABD Başkanı Jimmy Carter için de yapılmıştı. Carter olur olmaz gülüyor, gülerken ağzını çok açtığı için aptal bir görünüşü oluyor, seçmen kitleye sevimsiz geliyordu. Carter siyasal pazarlamacılar tarafından gülümseme derslerine tabi tutuldu ve dudaklarını hafifçe aralayarak gülümsemesi öğretildi. Böylece daha sempatik oluyordu.

Fransa'da siyasal pazarlamacı Seguela bir dönem sağcı politikacılara hizmet sundu. Daha sonra Sosyalist Parti'nin hizmetine girdi. Daha sonra yeniden sağcı politikacıların pazarlamasını ve yeniden Sosyalist Parti adaylarının pazarlamasını üstlendi. Yani siyasal pazarlamacılar için ilke "parayı verenin düdüğünü çalarım" şeklindedir. Seguela'nın on kuralından biri "seçimleri ideolojiler değil liderler kazanır" şeklindedir. '88 seçimlerinde M. Yılmaz'ın pazarlamasını da yapan Seguela'nın "altın" kurallarından birkaçı şöyledir:

- Seçimlerde geçmiş için değil gelecek için oy verilir.
- Oy umut için verilir, program için değil.
- Seçim siyasal olmaktan çok psikolojik bir olaydır.
- Devletin adamı olmak isteyen her siyasetçi kendi efsanesini oluşturmalıdır.

Bu kurallarda da değinildiği gibi, ezilenlerin umutlarının tacirliği yapılacaktır. Geçmişin hesabı verilmeyecektir. Psikolojik olarak kitleler aptallaştırılarak oy alınacaktır. ABD'de '60'larda propagandasını barış üzerine oturtan Johnson ABD halkını Vietnam bataklığına sokan ABD başkanıdır aynı zamanda. Seçim reklamları sırasında elinde çiçek taşıyan küçük bir kız çocuğunun atom bombasıyla ölmesi ya da hamile bir kadının çocuğunun hiç doğmadan ölmesi imgesi kullanılmıştı. Johnson'dan sonraki iki başkan adayı da Vietnam Savaşı'nın Vietnam ve ABD halkı üzerinde yarattığı tahribat ve acıların sömürsünü yapmışlar, ama onlar da savaşa son vermemişlerdir. Bu reklamlarda asıl önemli olan, söylenen sözler değil adayların görüntüsü ve davranışlarıdır. Zaten verilen sözlerin hiçbirisi tutulmayacaktır.

Toplumsal psikolojiye göre adayların imajları, kullanılan sloganlar, vaatler belirlenir, yenilenir, değiştirilir. Bir bakarsınız "halk tipi" bir aday olur. Bir bakarsınız sportmen ya da popüler bir futbol takımının taraftarı.

Pazarlamanın bir boyutu da

Seguela'nın on kuralından biridir: "Seçimi lider kazanır, ama yalnız olmadığı unutulmamalıdır. Politika dışı ilişkilerine önem verilmelidir." İyi bir eş, iyi bir baba ya da anadır aynı zamanda. Mutlu aile imajında adayın eşinin de figüratif bir yeri olmalıdır. Tansu Çiller'in eşinin yeri biliniyor. Diğerlerine gelince, onlar da kadındır, annedir, yoksulların, kimsesizlerin anası, bacısı, yakınıdır. Yardıma muhtaç ettikleri kişiler için düzenledikleri kokteylde, kermeslerde, balolarda boy gösterirler, burada harcanan paralar toplanan paralardan fazla olsa da! Mutlu aile figürleri Clinton ailesinde olduğu gibi zaman zaman bütün çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğu ile çöküverir.

Her seçim döneminde işçi ve emekçilere verecek hiçbir şeyi olmayanlar kendilerini değişik tarzlarda pazarlarlar. Bu pazarlamanın bir boyutu ister istemez işçi sınıfı ve emekçilerin taleplerini içerir. Çünkü onların desteği alınmadan hükümete gilemeyecektir. Bir taraftan İMF'nin saldırı programlarının, stand-by anlaşmalarının kararlı uygulayıcıları olacakları sözü verilirken, TÜSİAD'ın önünde sıraya geçip işçi sınıfı ve emekçilerin sömürülmesini en iyi sağlayacak olanın kendi partileri olduğuna patronlar inandırılmaya çalışılırken, bir taraftan da yoksul gecekondu evleri medya eşliğinde ziyaret edilir. Elde bir kilo baklava halka inilir. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerde acılarının, yoksulluklarının farkında olunduğu

yanılsamasını yaratmaktır amaç. Ülke, refaha ulaştıkça acılarının sona ereceği, enflasyonun düşüp pahalılığın azalacağı, işsizliğin, konut sorununu vb. çözüleceği vaadleri sıralanır. Acılarımız, gözyaşlarımız, umutlarımız, beklentilerimiz hepsi ama hepsi ellerinde demagojik seçim malzemesidir. Hele bir de her Ramazan ayında yaşanan yiyecek dağıtma rezaleti yok mudur? Biz en ucuzundan üç-beş yiyeceği birbirimizi ezerek kapmaya çalışırken, onlar gelecek oyların hesabını yaparlar. IMF paketlerini uygulayacak, TÜSIAD'ın isteklerini yerine getirecek, yoksulluğumuza yoksulluk, açlığımıza açlık, acılarımıza acı eklenecektir.

Bu düzende iki sınıf vardır. Birbirine karşıt iki sınıf, çıkarları asla birleşmeyecek, asla uzlaşmayacak olan iki sınıf... Birinin sefahat biriktirdiği yerde biri sefalet biriktirir. Bütünsel bir ülke çıkarı, ülke zenginleşmesi yoktur. Ülkenin zenginleşmesi sermayedarın sermayesini artırması, işçi ve emekçilerin ise daha da yoksullaşması, işsizliğin, pahalılığın daha da artması demektir. Kapitalist sistemde bu gerçek hiçbir biçimde değişmez. Hiçbir burjuva hükümet işçi ve emekçilerin sorunlarına çözüm olamaz. Sorun iktidarın hangi sınıfın elinde olduğu sorunudur. İktidar burjuvazinin elinde olduğu sürece, işçi sınıfı tarafından üretilen tüm zenginliklere burjuvazi el koyacaktır. Çünkü üretim araçlarının özel mülkiyeti bu sınıfın elindedir. Bu mülkiyete işçi sınıfı el koymadan, üretim araçlarının mülkiyeti toplumsal mülkiyet haline getirilmeden, sonuç değişmez. Bu ise iktidar sorundur. İşçi sınıfı iktidarı ele geçirmek zorundadır. Aksi takdirde, gelişmesini tamamlamış ve çürümüş bulunan bu sistemin insanlığı götüreceği yer barbarlıktır.

Bu sistem öylesine çürümüştür ki, milletvekilleri seçimlerden sonra kurulan pazarlarda alınıp satılmaktadırlar. Zira bu sistemde “herşeyin bir fiyatı vardır!” Şu sıralarda milletvekili adayları seçilmelerini garantiye alacak bölge ve liste sıralarında yer alma arayışındalar. Bunu kendi partilerinde garantiye alamadıklarında ise başka partilerin kapılarını aşındırmaya şimdiden başlamaktadırlar.

Bu sistemde kitlelerin sistem çerçevesinde dahi “özgür iradelerini” kullanmaları mümkün değildir. Burada da çürümüşlük ve kokuşmuşluk diz boyudur. Yolsuzluklar, yalan, dolan, tehdit vb. mafya yöntemleri burada da işler. Seçim kavgalarında ölenlerin sayısı daha şimdiden 7'yi bulmuş, 50 kişi ise yaralanmıştır. Seçmenlerin mükerrer oy denilen birden fazla sandıkta kaydedilmesi ya da oyların çöpten toplanması gibi yöntemler de burjuva siyasetinin çürümüş mantığına göre doğaldır.

Kürt halkı, işçi sınıfı ve emekçiler kendi temsilcilerini meclise sokmayı başarsalar bile DEP milletvekillerinin başına geldiği gibi yaka paça meclisten atılacaklardır. Çünkü milletin birlik ve bütünlüğünü bozmaktadırlar onlar. Bu birlik ve bütünlük kimin için ve kime karşıdır? Bu birlik ve bütünlük burjuvazinin çıkarları içindir, işçi sınıfı ve emekçilerin ise karşısındadır. Onlar sınıfsal çıkarlarını böylesine iyi bilip korurlarken, bizim kendi sınıf kimliğimizin farkında olamayışımız onlara iktidarlarını böylesine kolay sürdürme olanağı veriyor.

Bizler, işçi sınıfı ve emekçiler şu ya da burjuva siyasal partiye inanmasak da, güvenmesek de oylarımızı veriyoruz. Onlara verilen her oy, kendimize karşı verilmiştir. Karşı karşıya kaldığımız sömürü, soygun ve talana onaydır. Oysa kendi sınıf kimliğimizle, kendi sınıf çıkarlarımız etrafında sınıfa karşı sınıf tavrıyla, işçi sınıfı partisi önderliğinde ve etrafında kenetlenmek ve kendi öz örgütlülüklerinizi yaratmaktan başka çaremiz yoktur, olmayacaktır.

F. Yılmaz

Çete devletinin “çetelere karşı savaş” ikiyüzlülüğü

Komünistlerin ve devrimcilerin yıllardır işçi sınıfı ve emekçilere anlatmaya çalıştıkları kontra devlet gerçekliği Susurluk kazası ve sonrası gelişmelerle somut bir biçimde doğrulandı. Devlet bağlantılı çok sayıda çete elemanı ve tetikçi deşifre oldu. Sözkonusu olan, polisten orduya, MİT'ten JİTEM'e, siyasi parti mensuplarından, başbakanlardan cumhurbaşkanına ve işadamlarına kadar uzanan bir çete ve kontra örgütler bağlantısı olduğu halde, “devlet içine sızmış çeteler” demagojisiyle rejim bu gelişmeleri kendini yeniden yapılandırmanın ve aklamının vesilesine dönüştürülebildi. Kuşkusuz sermaye devletine bu kadar kolay manevra imkanı veren, işçi sınıfı ve emekçilerin politik bilinç ve örgütlenme alanındaki zayıflığıdır. Bunun olmadığı yerde sermaye devleti, işçi sınıfı ve emekçi yığınları sindirmek amacıyla bizzat örgütlediği kontra çeteleri, Çatlı, Kırıcı ve Çakıcı gibi tetikçileri

deşifre ederek, “çetelere karşı amansız mücadele” olarak sunma ikiyüzlülüğünü gösterebiliyor.

Bu çete ve tetikçileri kim ne amaçla üretti? Kim besledi? Neden bunların bir bölümü deşifre edildi? Bu soruların cevabı için Türkiye Cumhuriyeti'nin son otuz yıllık tarihine bakmak gerekir.

'60, '70 ve '80'li

yıllar sınıf mücadelesinin yükseliş

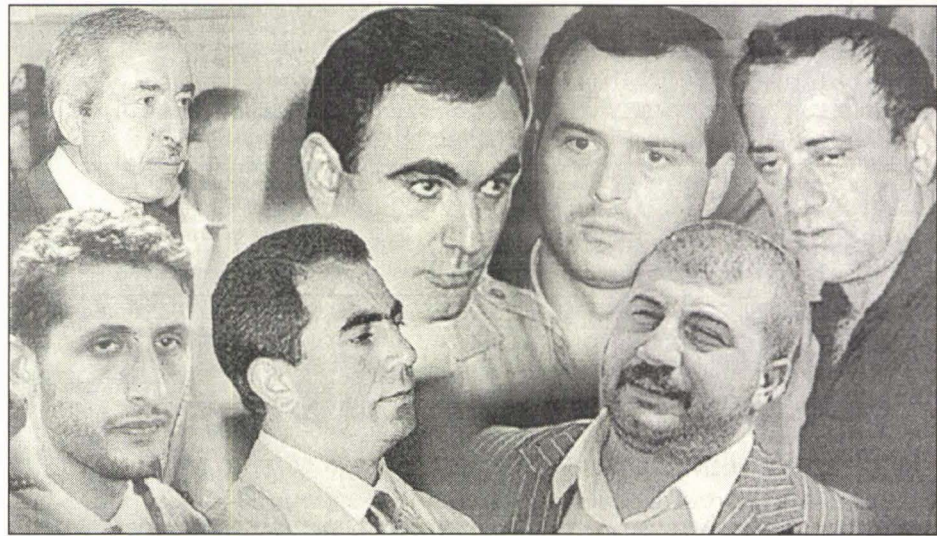
yaşadığı ve önemli mevziler kazandığı yıllardır. Sermaye sınıfı ve onun devleti, işçi sınıfı ve emekçi hareketindeki yükselişi azgın askeri darbelerle karşılamakla kalmadı. Muhtemel bir devrimci gelişmenin önüne geçebilmek için askeri ve sivillerden oluşan kontra örgütler ve cinayet şebekeleri örgütledi. Toplumsal yaşamın tüm alanlarında yoğun bir sivil kontra ve çete ağı oluşturdu. Bu cinayet şebekeleri eliyle işçi sınıfına, emekçilere, devrimcilere ve Kürt halkına karşı siyasal cinayetler, provokasyonlar, katliamlar tezgahlandı. Çatlı, Kırıcı, Çakıcı gibi katiller güruhu bu işte kullanıldılar.

Çeteleşen ve kendi halkına karşı bir cinayet örgütü haline gelen bizzat sermaye devletin kendisidir. Bu işte kullanılan bir takım tetikçiler süreç içinde denetimden çıkarak ihalelerden kumarhanelere, uyuşturucu ve silah kaçakçılığına kadar bir çok kirli işler alanına el attilar ve kendi hesaplarına büyük paylar almaya başladılar. Özellikle '80 sonrasında tetikçiler güruhunun bu tür alanlarda artan etkinliği, bu kirli işler üzerinden palazlanan türedi burjuvazinin tekelsiz sermayenin aleyhine güçlenmesine yolaçtı. Bu tekelsiz burjuvazinin aleyhine bir gelişmeydi. Tekelsiz sermayenin siyasal amaçla oluşturup beslediği bu

çeteler giderek ayağına dolanmaya başladı.

Susurluk kazası çeteleşen ve mafyalaşan devlet gerçeğini yansıtan bir aynı oldu. Düzen cephesindeki it dalaşı dışı vuran pisliliğin üstünü kolayca örtme imkanı vermiyordu. Rejim bu durumu imajını yenilemenin ve kendini yeniden tahkim etmenin bir imkanı olarak kullandı. Kitle hareketinin zayıflığı sayesinde bunu başardı. Gerçekte kendisi çeteleşmiş olan devlet bizzat örgütlediği ama tam olarak da denetleyemediği “çeteler”e yöneldi. “Devlet içine sızmış çeteleri temizleme” operasyonları tekelsiz sermayeyi rahatsız eden türedi-rantiyeci kesimi hedef aldı. '80 sonrasında kara para ve rant ekonomisine dayanarak hızla palazlanan Kamuran Çörtük, Korkmaz Yiğit, Erol Evcil, Hayyam Garipoğlu vb. rantiyeci kesimlerle ilişkide olanlara yöneldi.

Sonuç olarak sermaye devleti, özellikle '80

öncesinde işçi sınıfı ve emekçilere karşı siyasal cinayetler, provokasyon ve katliamlarda kullandığı, '80 sonrasında ise kurumsallaştırdığı çetelerin bugün sadece ayağına dolanan kısmını etkisizleştirmiştir. Temel omurgası ise daha da tahkim edilmiş biçimde varlığını sürdürmektedir. MGK'sından sermaye medyasına, YÖK'ünden TÜSIAD ve sendika bürokratlarına vb. kadar askeri ve sivil alanda güçlü bir kurumsal yapıya kavuşturulan kontra örgütlenmeler, çete ve tetikçiler olduğu gibi korunuyor. Ve sermaye devleti varlığını koruduğu sürece de bu kontra kurumsallaşma varolacaktır.

İşçi sınıfı ve emekçiler sermaye devletinin “çetelere karşı mücadele ediyoruz”, “çeteleri bitirdik” demagojisine aldanmamalıdır. Sermaye sınıfı her geçen gün biraz daha derinleşen kriz batağı içinde debelenmekte, çürümekte ve kokuşmaktadır. Çeteleşen, mafyalaşan ve bir cinayet şebekesi olarak iş gören işte bu sınıfın devletidir. Bu sınıf ve onun devleti egemenliğini sürdürebilmek için kendini bir kontra örgütü olarak tahkim etmeyi sürdürecektir. Dolayısıyla “çetelere karşı mücadele” bizzat sermaye devletinin kendisine yönelen bir mücadele olmak zorundadır.

DGM boykotu ve sonuçları

5 Eylül '98'da cezaevleri merkezli olarak başlayan DGM boykotu, 5 Ocak '99'da sona erdi. Boykota cezaevlerinde tutsakları bulunan bütün devrimci parti ve örgütler katıldı, destek verdi. Boykot tartışmalarının karara dönüştüğü sürecin dışında olmamıza rağmen (boykot kararının alındığı cezaevinde olmamamız nedeniyle), bulunduğumuz bütün cezaevlerinde TKİP'li tutsaklar olarak bu kararı destekledik, eylem içinde aktif olarak yer aldık.

DGM boykotu sona erdirilmiş bulunuyor. Bu eylemi, ileriye dönük dersler çıkarmak amacıyla; ilkin zamanlaması, ikinci olarak da yığınlara maledilmesi bakımından değerlendirmeyi yararlı buluyoruz.

Hemen belirtelim ki, eylem zamanlama açısından isabetliydi. Uzun süredir işbaşında olan DGM'ler, başta cezaevlerindeki siyasi tutsaklar olmak üzere işçi ve emekçiler üzerinde tam bir giyotin işlevi görmekteydi. Geçmişteki "İstiklal Mahkemeleri"ni aratan bu kurum, öte yandan da, elleri işçilerin emekçilerin ve devrimcilerin kanına bulaşmış resmi ve sivil faşistleri, kontr-gerilla elemanlarını aklama işlevi gördü. Sivas ve Gazi'deki katliamların sanıklarını, Metin Göktepe'yi katleden işkenceci polisleri ve nihayet "bin operasyon"a katıldığı Susurluk vakasıyla açığa çıkan asker ve sivil kontra elemanlarını tek tek salıverme yoluna gitti. Yalnızca bu davalar bile, DGM'lerin sermaye devletinin kontra kurumları olduğunu yeterli açıklıkta kanıtlamaktadır. Bu nedenle özellikle Susurluk sonrası süreçte işçi ve emekçiler nezdinde iyice teşhir olmuş ve mücadele edilmesi gereken bir kurum haline gelmişti. Nitekim hemen tüm devrimci parti ve örgütler, bu kurumu özel olarak teşhir etme ve dağıtılması için bir mücadeleyi örgütlenme çabası içine girdiler, bu yönde kampanyalar yürüttüler.

DGM boykotu kararının alındığı dönem, aynı zamanda, Türk tekelci burjuvazisinin örgütü olan TUSİAD'ın DGM'lerin kaldırılması yönlü bir rapor hazırlayıp kamuoyuna sunduğu bir dönemdi. Kuşkusuz ki bu, TUSİAD'ın yeni bir manevrasıydı. Hedef, yığınlar nezdinde önemli ölçüde teşhir olmuş bu kontra kurumun bir biçimde aklanmasıydı. TUSİAD'ın böyle bir manevraya başvurmasında, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin DGM'lerin meşru olmadığı ve kaldırılması yönlü tutumu büyük bir rol oynadı.

Hem mahkemelere çıkmayarak bu kurumu işlevsiz hale getirmek, hem de bu vesileyle onun işçi ve emekçiler nezdindeki yıpranmışlığını ve teşhir olmuşluğunu derinleştirmek, öte yandan da düzenin DGM'leri aklama manevrası demek olan TUSİAD'ın manevrasını teşhir etmek oldukça önem kazanmıştı. İşte bu nedenle DGM'yi boykot kararı tam zamanında alınmış bir karardı.

Peki DGM boykotu hedefine ulaşmış mıdır?

Şüphesiz ki eylemin başarısı yalnızca DGM'lerin kapatılıp kapatılmaması üzerinden saptanamaz. Başarı, bu eylemin yığınlara ne ölçüde maledildiği, aynı anlama gelmek üzere, yığınların bu eyleme katılma derecesi ile ölçülebilir ancak. Soruna buradan bakıldığında ise, görünen şudur: Cezaevlerindeki tüm devrimci tutsaklar bu eyleme katıldılar. Mahkemelere çıkılmadı, DGM'ler adeta işsiz bırakıldı. Bunun kendisi belli bir etki yarattı, dahası sınırlı bir düzeyde de olsa bu kurumu kamuoyunun gündemine soktu, teşhir olmasında bir parça rol oynadı. Bu da bir başarıdır. Fakat eylemin yığınlara maledilmesi açısından belirgin bir zayıflık sözkonusu. Bu eylemde de bir yönüyle tıpkı '96 yılındaki SAG-Ölüm Orucu eyleminindeki durum yaşandı. Eylem dışarda yığınlara maledilemedi, ki asıl yapılması gereken buydu. Tutsak ailelerinin dahi örgütlü ve organize bir biçimde seferber edilmesi sağlanamadı. Bu nedenle de sözkonusu kampanya gerekli etkiyi yaratmadı. Eylem bu yönüyle başarısız oldu.

Liberal ve reformist parti ve çevreler bu eyleme ne katıldılar ne de en küçük bir destek verdiler. Düzen karşısındaki politik duruşlarıyla bağlantılı olarak, devletle karşı karşıya gelmekten adeta kaçındılar. Dahası HADEP ve SİP (Ankara'da) üyeleri mahkemelere çıkarak fiilen boykot kırıcı bir rol oynadılar, eylemin politik olarak zayıflamasına neden oldular.

Sonuç olarak eylem cezaevi merkezli olarak başladı, dışardaki ayağı gerekli ciddiyetle iyi örülemediği için, cezaevlerindeki devrimci tutsakların militan eylemi olarak kaldı. Bu koşullarda eylemin sürdürülmesinde ısrar etmek bir zorlamanın ifadesi olabilirdi ancak. Bunun yararının olamayacağı görüldü ve eylem bitirildi.

TKİP Cezaevleri Merkezi Örgütüllüğü
17 Ocak '99

İnisiyatifi elimize alalım

Krizin faturasını patronlara ödetelim

Sermaye iktidarı ekonomik ve sosyal krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için elinden geleni ardına koymuyor. Bunu da kriz bahanesine sığınarak gerçekleştirdiği tensikatlarla, "0" zam dayatmasıyla, ücretsiz izinle, vs. yapıyor.

Türkiye'deki tablo giderek belirginleşiyor. Artık burjuva medya bile krizin yıkıcı etkilerini ve bunlar karşısında gizleyemedikleri endişelerini belirtiyorlar.

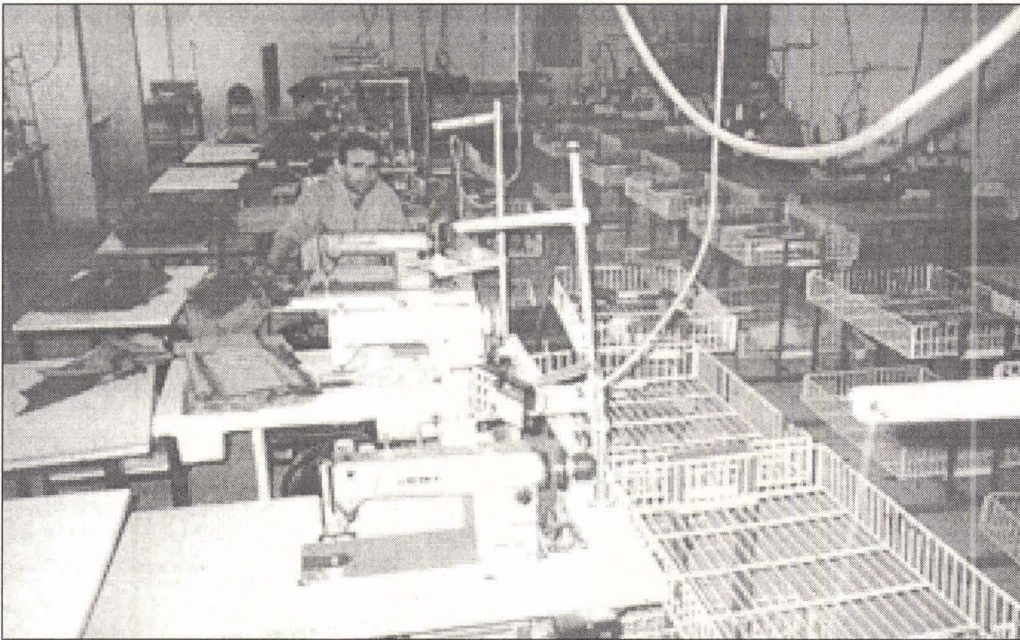
Medyada yer alan haberlere göre binlerce işçi işten atıldı, yüzlerce işletmenin kapısına kilit vuruldu. Tekstil sektöründe alınan grev kararı sermaye sınıfının lokavt tehdidiyle karşılaşılıyor, vs.

Bütün bunlar bize saldırıların bu kadarla kalmayacağını, aksine daha da yoğunlaşacağını gösteriyor. Bugün binlerce insan işsiz kalmışken her gün üstüne biraz

de bizlere ödeme yapmak istediğini ancak yapamadığını, elinde bulunan birçok gayrimenkulü satışa çıkardığını, fakat satamadığını, vs. ileri sürüp ödemelerin 5 ay kadar daha gecikeceğini belirtti.

Toplantı sonunda hiçbirimizden ses çıkmadığı gibi bir de patrona acıyanlar çıktı. Oysa onun bu kendini acındıran açıklamalarının altında dahi gizli bir tehdit yatıyordu. Eğer sesimiz çıkarsa Elazığ'daki işletmedeki gibi buranın kapısına da kilit vururum ve hepiniz işsiz kalırsınız demek istiyordu. Önümüzdeki zam sürecinde zam yapılmayacağını ya da cüzi miktarda bir zam olabileceğini belirtmek istiyordu.

Evet arkadaşlar, işte böyle bir asalak sınıfla karşı karşıyayız. Onlar en fazla ne kadar sömürebiliriz, kanlarını nasıl daha çok emebiliriz diye düşünüyor, bunun için kafa

daha ekleniyor. Tensikatlar devam ediyor. Ücretsiz izinler gündeme geliyor ve uygulanıyor.

Bütün bunlar bize sermaye sınıfının krizin çözümünden ne anladığını gösteriyor. Onlara göre kriz ancak tensikatlarla, ücretsiz izinlerle, "0" sözleşme dayatmasıyla çözülebilir.

Önümüzdeki zam sürecine şimdiden hazırlık yapıyorlar. Buna kendi bulunduğum işyerinden üç hafta önce yapılan bir toplantıyı örnek vermek istiyorum. Toplantının sebebi yaklaşık 3 aydır ödenmeyen maaşlardı. Bütün arkadaşlar sözde bir patlama noktasına gelmişti. Toplantıdan önce patrona atıp tutuyorlardı. Oysa patron elbette ki böyle bir toplantıya hazırlıksız gelmeyecekti. Toplantıya geldiği anda bile suratında işçilerle alay eder gibi bir gülümsemeyle girdi ve bizlere Türkiye'de bir kriz yaşandığını, binlerce işçinin işten çıkarıldığını, kendisinin Elazığ'da bulunan bir işletmesinin kapısına kilit vurduğunu, aynı seviye buradaki işletmede yapmak istemediğini, kendisinin

patlatıyorlar. Bunun yollarını buldukları da açıkça ortada. Bizleri sermaye sınıfının yıkıcı silahı olan tensikatlarla tehdit ediyorlar. Tensikatları devreye sokarak onbinlerce işçiyi açlığa, sefaletle mahkum ediyorlar. Tensikatlarla öncü, ileri işçileri törpülemeye çalışıyorlar. Yeni saldırı zeminleri oluşturmaya çalışarak işçilere gözdağı veriyorlar.

Bunlar karşısında, sorumlusu olmadığımız bu krizin faturasını biz işçiler ödememeliyiz. Tensikatları, ücretsiz izinleri, sefalet ücretlerini reddederek yani sermayenin tüm saldırılarına karşı tek yumruk olup işyeri komitelerinde örgütlenmeliyiz. Asalaklar sınıfına karşı birbirimize kenetlenmeli ve inisiyatif'i kendi ellerimize almalıyız. Patronların bizimle dalga geçen tavırları karşısında bu sömürünün, bu çürümüş düzenin artık devam etmeyeceğini, krizin faturasını bizlerin değil onların ödemesi gerektiğini göstermemiz gerekiyor.

Cevizli'den bir tekstil işçisi

Aykusan işçisi:**Güç****örgütlülüktedir!**

Aykusan Ayakkabı Üretim Sanayi Sitesi'nde çalışan bir işçiyim. Sitede yaklaşık 250 atölye var. Bu atölyelerde 2000 civarında işçi çalışıyor. Önceleri Kemeraltı, Mezarlıkbaşı ve İkiçeşmelik'de bulunan ayakkabı atölyeleri. 1995 yılından itibaren tek tek Işıkkent Ayakkabıcılar Sitesi'nde toplanmaya başladılar. Kemeraltı'nda çalışan atölyelere ruhsat verilmemesi, giriş yollarının kapatılıp araçların içeriye girememesi sonucu atölyeler mecburen yer değiştirdi. Kemeraltı'nda vergi kaçırıldığı söylenerek daha kolay denetim altında tutulacak Işıkkent Sanayi Sitesi'ne atölyeler zorla gönderildi. Bu olay işçilerin sorunlarının daha da fazlaşmasına yol açtı. Işıkkent Sanayi Sitesi şehir merkezinden uzak olduğu için ve hiçbir atölyenin de servisi bulunmadığından, işçiler atölyelerine gitmek için bir sürü yol parası vermek zorunda kalıyor.

Bu sitede çalışanların hemen hemen hepsi sigortasız, mesaisiz ve tatil günleri de çalışıyorlar. Üretim olmadığı zamanlar işverenler işçileri rahatlıkla ücretsiz izne ayırabiliyorlar. Ayakkabı işkolunda bir Ayakkabıcılar Derneği var. Bu dernek de atölye sahipleri tarafından kurulmuş. Ve hepsi de kendi derdine düşmüş, bizim sırtımızdan para kazanmanın hesabını yapmakta. Atölyelerde parçabaşı ücret sistemi var. İşçilerin aldığı ücret sefalet ücreti seviyesinde. İşçilerin sigortalı olması çok fazla birşeyi değiştirmiyor. Çünkü sigorta primlerini kendileri ödüyor. Patronun istemesiyle hafta sonu, Pazar günleri ve gece yarılara kadar çalışılıyor. Üretim yapılırken kullanılan maddeler insan sağlığını bozucu nitelikte olduğundan yeterli bir havalandırma sistemi olması gerekiyor. Ancak bu yok. Belli bir yaşa gelen işçiler ciğerleri öldüğünden hastanelerde sürünüyor. Patronlar işlerin iyi gittiği dönemlerde işçilere içki ısmarlayıp kafa bulanıklığı yaratarak işçilerin lümpenleşmesini sağlıyor. Daha sonraki sıkıntılı dönemlerde ise böylece ses çıkartılması engelleniyor. İşçiler maaş artışı isteyecekleri zaman ısmarlanan içkilerle susturuluyor. İşçilerin her hafta içerden alacakları paraları kesilerek çok az bir kısmı veriliyor. İşçilerin içerde toplanan paraları sezon sonunda toplanıp karşılıklı olarak çek ya da senet veriliyor. Bunların da çoğu karşılıksız çıkıyor. İşçiler bayramdan sonraki günlerde uzun bir süre ücretsiz izne ayrılacak.

Ayakkabı sektöründe çalışan işçilerin genel özelliği olan lümpenlik, bilinç düzeylerinin düşüklüğü örgütsüz olmalarını kolaylaştırıyor. Zaten bu da patronlar tarafından körükleniyor. Bu bizim sorumluluğumuzu da bir hayli arttırıyor.

**Kurtuluş yok tek başına
ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

**İzmir Işıkkent Sanayi Sitesi'nden
Kızıl Bayrak okuru bir işçi**

İZMİR İŞÇİ BÜLTENİ

işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

Krizin faturasını patronlar ödesin!

Bu düzen neden insanlığın çıkarlarını koruyamaz ve refahını sağlayamaz? Neden sürekli olarak krizlere

girmektedir? Çünkü kapitalist düzende bütün üretim kâr amacı için yapılır. Kâr getirmeyen ürünler, insanlığın yaşaması için zorunlu ihtiyaçlar bile olsa üretilemez hale gelir. Örneğin, tüm dünya üzerinde emperyalist kapitalist devletler silah üretimine trilyonlarca dolar ayırırken, sağlık, eğitim, konut, beslenme vb. için yatırım ve üretim miktarı sürekli azalmakta. Yani kapitalist düzende insanca bir yaşamı güvence altına almak için değil, daha fazla kâr uğruna topluma yıkım getiren tarzda üretim yapılıyor.

Daha fazla kâr etmek için, işçi sınıfı ve emekçilerin alım gücü sürekli olarak düşürülür. İşçi ve emekçiler, yaşamsal ihtiyaçlarını karşılayacak bir ücretten bile yoksun bırakılır. İşsizlik tehditi altında sofrasından eksilen her dilim ekmeğe boyun eğmeye zorlanır. Oysa tüm toplumun ihtiyaçlarını karşılamaya fazlasıyla yetecek kadar üretim yapma kapasitesi vardır. Patronlar sınıfı istediği fiyattan satılmayan malları depolarda çürümeye terk ederek ve üretimi kısma yoluna giderek kâr oranlarını korumak ister. Böylece, tüm insanlığı kıtlığa, açlığa, sefalete doğru sürükler.

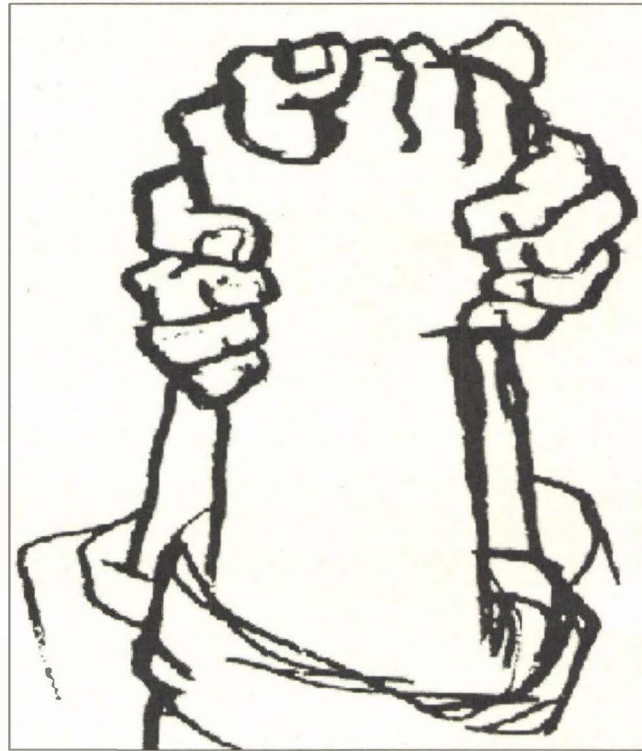
Sermaye devleti de krize çözüm bulmayı değil, krize alışmayı, krizle yaşamayı öğrenmeyi önermekten başka bir şey yapmıyor. Krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmeyi başardıkları sürece de krizi yönetmeyi başaracaklar.

Bu amaçla her gün karşımıza geçip krizin nedeninin yüksek ücretler olduğu yalanını söylüyorlar. KİT'lerde çalışan işçi fazlalığını zararın, krizin sorumlusu ilan ediyorlar. Çare olarak da bir an önce özelleştirme talanının hızlandırılmasını istiyorlar. Türkiye sermaye devleti yıllardan beri krize çare diye propaganda ettiği özelleştirmelerle KİT'leri emperyalist ve yerli sermayeye peşkeş çekmiştir. Enflasyonu arttırdığı yalanıyla işçi ve memur maaşlarına çok komik artışlar verirken, rantiyelerden aldığı borçlara %100'lük faizi az bulmuş, kara paraların vergisini almaktan bile vazgeçmiştir. Bankalar, sermaye sahipleri her sıkıştıklarında, devlet hazinesinden çok uygun koşullarda krediler, teşvikler peşisıra verilmiş, sıra işçi ve memur maaşlarına gelince kaynaklar tükenmiştir! Krize çare olarak, hep "biraz fedakârlık edeceksiniz" denmiştir.

'80'li yıllardan bu yana işçi ve emekçilerin alım gücü düşürüldüğü halde, yani fedakârlık üstüne fedakârlık yapıldığı halde, krizin atlatılmasını bir yana bırakın daha da ağırlaştırmıştır. Demek ki; krizin nedeni

ücretlerin yüksekliği değil, kapitalist düzenin iflah olmaz sorunlarıdır. Sermaye devletinin fedakârlık

çağrılarının tek amacı da krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetme isteğidir. Bugüne kadar bu faturayı ödedik. Bizler suskun kaldıkça ücretler düşmeye, fabrikalar kapanmaya, işsizlik artmaya, çalışma koşulları kötüleşmeye devam edecek. Bugün işini kaybetmemiş olanlar, yarın işten atılacak. Bu insanlık dışı düzende işçi ve emekçilerin yarınlarının hiçbir garantisi yoktur. Sosyalizm işçi ve emekçilerin kapitalist sisteme karşı yegane alternatifidir. Artık haklarımız için harekete geçelim ve patronların pervasız

saldırılarını durduralım ve haklarımızı geri alalım. Kurtuluşumuz olan sosyalizm için mücadeleye atılalım. Bize dayatılan kölelik zincirlerini kıralım! **(İZMİR İŞÇİ BÜLTENİ'nin Ocak 1999 tarihli sayısından alınmıştır.)**

Gazi'de gerilla cenazesi:

Devrim şehitleri

ölümsüzdür!

Tokat'ın Turhal ilçesi kırsal alanında 14 Ocak'ta yaşanan çatışmada öldürülen TKP(ML) TİKKO gerillası Bülent Akbaba'nın Gazi mahallesindeki cenaze töreninde 500-600 kişilik kitle vardı. Cemevi önünde toplanarak kortejler eşliğinde slogan atarak Bülent Akbaba'nın evine doğru yürüyüşe geçildi. Evinin önünde Bülent Akbaba'nın kardeşinin yaptığı konuşmanın ardından mezarlığa doğru yürüyüşe geçildi. "Yaşasın TKP(ML)!", "Bülent Akbaba ölümsüzdür!", "Bülent'in katili patron-ağa devleti!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganlarıyla mezarlığa varıldığında, analar mezarın başına gittiler. Kitle sloganlarla anaları bekledi. Analar geldiğinde bir ana konuşma yaptı, ardından devrim için ant içildi. Katil devlet bu arada boş durmamış; Gazi mahallesini ablukaya almıştı. Cemevinin önüne kadar yapılan yürüyüşün ardından kitle dağıldı.

Petrol-İş Anadolu Yakası Şubesi'nin Genel Kurulu toplandı:

Genel Kurulda koltuk savaşı

Petrol-İş Kartal Anadolu Yakası Şubesi'nin 14. Olağan Genel Kurulu 16 Ocak '99'da Petrol-İş Genel Merkez salonunda yapıldı. "Özelleştirmeye hayır, mezarda emekliliğe hayır!" pankartlarının asılı olduğu kongreye 150 delege katıldı.

Petrol-İş genel merkez yöneticileri, Samsun, Aliğa, İzmir, Boğaziçi, Gebze, Kırıkkale Ankara, Rumeli, Trakya Petrol-İş şube yönetici ve temsilcileri, Belediye-İş 2 No'lu İstanbul, Bursa şube başkanları, Tarım-İş İstanbul şube başkanı, Yol-İş 1 No'lu Şube başkanı, Deri-İş Genel Merkez yöneticileri ve CHP İstanbul il başkanı genel kurula gelenler arasındaydı.

Tek bir sloganının dahi atılmadığı ruhsuz genel kurulda yeni yönetime eski başkan ve idari sekreter Kemal Akşam ve Musa Altuntaş önderliğinde bir ekip, eski mali sekreter Nazmi Erdoğan önderliğinde bir başka ekip olmak üzere iki liste

yarıştı. Bu iki liste dışında yönetim kurulu asil üyeliğine devrimci bir Plastaş işçisi aday oldu.

Yönetim kuruluna aday olanların bile birçoğu konuşma yapmadı, konuşan delegeler ise mücadele sorunlarından uzak kişisel karalamaların ağır bastığı konuşmalar yaptı.

Yeni yönetim, iki ekibin de karması şeklinde oldu. Başkan adaylarından Nazmi Erdoğan, 80'e 65 oyla eski başkan Kemal Akbaş'ı geride bırakarak Kartal Şube başkanı oldu. İdari Sekreter Musa Altuntaş aldığı 68 oyla Mehmet Ekin'e karşı yerini korudu. Mutlu Akü işçisi Mehmet Sönmez ise aldığı 77 oyla mali sekreter oldu.

Genel kurul salonunda DDSB imzalı bildiri dağıtan bir kişiyi gözaltına almaya çalışan polis salonda gerginlik yaşamasına sebep oldu. Salon içinde gözaltına alamayan polis, genel merkez kapısına kilit vurup çağırıldığı takviye polislerle gerginliği ve provakasyonu tırmandırdı. Daha sonra solon içine giren sivil polisleri Genel Merkez İdari Sekreteri Adnan Özcan genel kuruldaki insanları tahrik ve provoke ettiği gerekçesi ile bina dışına çıkardı.

Plastaş işçisi dışındaki delegeler ve adayların tamamı, konuşmalarında sınıfın ve özelde işkolundaki işçilerin sorunları hakkında genel geçer konuşmalar yaptılar. Net bir mücadele programı ve sendikal anlayış çizgisi ortaya koyan aday olmadı. Ortaya konulan mücadele anlayışı düzen çerçevesini aşamayan, icazetçi, yasalıcı bir çizgideydi. İşçilerin en yakıcı sorunları olan özelleştirmelere, işsizliğe, işçi kıyımlarına, esnek üretimevb. sorunlara karşı ne yaparız, tabanı nasıl bilinçlendiririz olmadı. İşçi sınıfına yönelik saldırıları meşrulaştıran bir kurum olan Ekonomik Sosyal Konsey ve Türk-İş'in burada

bulunmasının sınıfa neler getirdiği ve götürdüğünü tartışılmadı. Adayların konuşmalarının eksenini daha çok "rakibimin ipliğini nasıl pazara çıkarırım, ona nasıl çamur atarım da koltuğu kaparım" düşüncesi sonucu diğer adayların kirli çamaşırlarını

sergileme ve onu teşhir etrafında şekillendi. Musa Altuntaş ve Kemal Akbaş'ın Nazmi Eroğlu'yu "Hiçbir greve katılmadı, sermayeye bilgi sızdırıyordu." diye suçladılar. Nazmi Eroğlu ise "direnişlere, grevlere, görüşmelere bu ikili tarafından götürülmedim. Hep benden gizli yapıldı dışlandım" diye konuştu. Bu dönem ilk defa TİS imzalanan Bürosan Mobilya için Musa Altuntaş'ın söyledikleri ilginçti. Üçüncü kez profesyonel olarak göreve başlamak için "Nazmi bize basınç yaptı, o yüzden kötü bir TİS imzaladık" dedi. Adayların bir kısmının mezhep ayrılığını öne çıkararak delegelerden oy istemesi ve bunun konuşmacılar tarafından salonda dile getirilmesi delegelerin tamamı tarafından tepki ile karşılandı ve yuhalandı. Bu durum işçilerin birliğini zedeleyen tutumlara tahammülsüzlüğünü gösterirken sınıf dışı yöneticilerin, sınıf sendikacılığı yapmayanların, sendikalarda koltuk mücadelesi verenlerin bu birliği nasıl sorumsuzca zedelediğini de gözler önüne seriyordu.

Sendika bürokrat ve ağaları koltuklarını korumak için de devrimcilerin uğradıkları saldırılar sanki kendilerine olmuş gibi çarpıtarak koltuklarını korumanın bir aracına dönüştürmeye çalıştılar. Oksa Kimya'da Oksa işçilerinin direnişini fotoğraflayarak (o güne dek ne sendikacılar ne de burjuvazinin gazetecileri oradan fotoğraf alamamıştı) Türkiye işçi sınıfına ve kamuoyuna ulaştırıp Oksa işçilerine desteği örgütlemeye çalışan ve burda fotoğraf çekip bunu jandarmaya teslim etmeyerek devrimci gazeteci üyesi PDF Kitap Arşivi: <https://www.mantey.org> muhabirlerinin uğradını saldırı kendisineymiş

gibi yansıtmaları bu çabanın bir başka örneği idi.

Plastaş işçisi dışında yönetime aday olanlardan M. Sönmez bazı işletmelerde tüzüğe uyulmadığı ve işyeri temsilcisinin seçimle değil atamayla geldiği, örgüt içi demokrasinin işletilmediği üyelerin

aktifleştirilmediği, üyelerin söz sahibi yapılması gerektiği yönünde sınıf adına birşeyler konuştu ama bunu sağlayacak bir yöntem ve anlayışı ortaya koyamadı. Konuşmacıların Kürt sorununa değinenleri bu sorunu "Güneydoğu sorunu" diye isimlendirdi ve Kürt sorunun çözümü için devletten beklenti içinde olduklarını ifade eden konuşmalar yaptılar. İşçi sınıfının bu sorunda tuttuğu, tutacağı çözücü rol, üstlenilmesi gereken misyonun üzerinden atlandı.

Türkiye işçi sınıfına, özelde petrokimya işçilerine yoğun bir saldırı furiasının sürdüğü bırakın sendikaların yeni hakları almasını ellerindeki hakları koruyamadığı bir dönemde sınıfın yarasına ilaç olamayacak bir kongre yaşandı.

Petrol-İş 14 Olağan Genel Kurulu hakkında delegelerin görüşlerini aldık.

Benckiser işçisi: Bir kongreden, yönetime aday olanlardan ve konuşmacı delegelerden beklentim; sınıfa, işçilere yönelik yoğun saldırılara karşı ne yapacaklar, yönetime geldiklerinde tabana nasıl ulaşacaklar, yeni yerleri nasıl örgütleyecekler veya varolan üyelerinin hak ve çıkarlarını nasıl koruyacakları hakkında görüşlerin anlatıldığı bir kongre beklerken bunlara değinilmedi.

2.Benckiser işçisi: Adaylar hep birbirlerini suçladılar. Kardeşçe işçi sınıfı için birşeyler konuşulacak diye bekliyordum. Siyasi partilerin, milletvekillerinin meclisteki tartışmalarına döndü. İşçi adına birşeyler yapılmadı.

ÇBS işçisi: Sınıf adına çok şey bekliyordum ama bu anlayış ve yönetimlerle değil. Şu anki sendikalar işi ağalığa dökmüş. Onlardan hiçbir şey beklemiyordum.

ÇBS işçisi: Seviyesiz konuşmalar yapıldı. Sonra mezhep ayrımcılığını kışkırtan konuşmalar yapıldı. Biz işçiyiz. Mezhep, milliyet gibi ayrımlara düşmemiz yanlış. Konuşmacıların tamamı koltuk kavgası verdi. Böyle yorumluyorum. Sınıfa yönelik saldırılara bir politika üretilmedi. Petrol-İş işçileri ve Türkiye işçi sınıfı adına talihsiz bir kongreydi.

Aleviliği çıkarlarına paravan etmeye çalışanlara Swisscard işçisinden indirilen şamar!

Swisscard işçilerinin direnişi 36. gününe girdi. Azgın sömürü koşullarına, sefalet ücretine karşı örgütlülük bayrağını açan ve yükselten işçiler yılın başına düşmeden, inatla direnişlerini sürdürüyorlar.

Derneklerden ve çeşitli kitle örgütlerinden, çeşitli kurumlardan dayanışma ziyaretine gelen sınıf kandaşlarının, emekçilerin yalnız bırakmadığı Swisscard işçileri, sınıf dayanışmasını daha güçlü örebilmek, direnişlerini daha geniş kitlelere duyurmak için kolları sıvamış, çalışmalara yoğunluk vermiş durumdadır.

Direnişlerini kitlelere duyurabilmek, güçlü bir kamuoyu desteği için 30 Ocak saat 13.00'te R. Budak'ın da katılacağı kitlesel basın açıklaması yapacaklar. Katılımı güçlü kılmak için DİSK'e üye bölgedeki sendikalarla toplantılar düzenleyen Basın-İş, DİSK'in örgütlü olduğu yakın çevredeki fabrikalardan kitlesel katılımı örgütlemeye çalışıyor. Bunun için DİSK Koordinasyon Kurulu'nu toplantıya çağırarak ön çalışmalara hız vermiş durumda.

7 Şubat Pazar günü saat 13.00-17.00 arası Rahmanlar Seranat Düğün Salonu'nda dayanışma şenliği düzenleyecek olan işçiler, şenliğin yasal prosedürünü bitirmeye çalışırken dayanışma şenliğinin ve direnişlerinin duyurusu için afiş ve bildiri çalışması da yapacaklar.

Bu arada Swisscard patronlarından Hasan Bal'ın direnişi bitirmeye yönelik oyunları ve girişimleri de sürüyor. İki ayrı işletme olarak gözüken işletmede (iki firmanın da işçileri aynı binada çalışıyor), işletmelerden biri olan Abacı'da yetki kazanılmış durumda. İkinci firma olarak gösterilen Swisscard'da ise patronun oyunları var. Sendikal örgütlülüğü öğrendikten sonra patron çeşitli Alevi

derneklerinden topladığı insanlara 250 milyon maaş ve 4 ayda bir ikramiye vaadederek işe alıyor ve sendikanın yetki almasının önüne geçmeye çalışıyor. İşyerine direniş kırıcı olarak getirilen bu Alevi işçiler fabrika önüne geldiğinde Hasan Bal'ın oyununu farkedip çalışmıyorlar. Bunların çalışmıyor olmasına rağmen

patron bu yeni işçileri üzerinden sendikanın örgütlenemediğini ve yetki alamayacağını iddia ediyor. Sendikanın itirazı üzerine bu oyunu bozulan patron bu sefer yeni bir oyunla, direnişteki örgütlü işçilerin bazılarını telefonla arayarak satın almaya çalışıyor. Telefonla aradığı işçilere yüksek maaşlar ve direnişte geçen süre dahil üç ay ücretsiz izin vadediyor. Patronun bu teklifini reddeden Swisscard işçileri satılık olmadıklarını, verdikleri onurlu mücadele ile tüm haklarını söke söke alacaklarını gösteriyor ve patronun bu oyununu da boşa çıkarıyorlar.

Swisscard'ın bitişğinde bulunan İdes Deri Giyim Sanayi işçileri de direnişteki sınıf

kardeşlerinden etkilenmiş durumda. Direnişin ilk günü onlarda da bazı bölümler şalter indiriyor. İdes'te birlikteliğin yakalanamaması üzerine ve patronun "direniş yerine gideni işten atarım" tehditleri yüzünden bu dinamik şimdilik zayıflamış durumda. İdes işçisi hergün iş çıkışında servislerine binmeden önce sınıf kardeşlerine alkışlarla manevi destek veriyor.

**Kurtuluş yok tek başına
ya hep beraber ya hiçbirimiz!
Yaşasın Swisscard direnişimiz!**

Kartal/Kızıl Bayrak

TASAŞ'ta grev 50. gününde

Manisa ve Cevizli'de olmak üzere aynı sermayedara ait (Has Holding-Kadir Has) iki ayrı işletme olan ve aynı taslaktan yararlanacak Türk Ambalaj Sanayi A.Ş.'de 158 işçinin 14 Aralık'ta başlatmış olduğu grev 50. gününe girdi. İnanç ve kararlılıklarından, taslak maddelerinin hiçbirinden ödün vermeyen TASAŞ işçisi grevi kazanımla bitireceğinden emin.

Tıkanmış olan görüşme yollarının bugüne kadar açılmadığını ve hala muhatap bulamadıklarını belirten Özçelik-İş 2 No'lu Şube Mali Sekreteri Dursun Karalp "351 bin TL olan saat ücretimize % 100'lük bir artış istedik, 10 milyon olan yakacak yardımı ve diğer sosyal haklarımızda iyileştirme istedik, kabul edilebilecek makul rakamlar olmasına rağmen anlaşılmadı" diyerek greve çıktıklarını belirtti.

Bugüne kadar gerçekleşen sınıf dayanışmasının çok zayıf olduğunu belirten D.

Karalp, Ramazan ayı nedeniyle kendilerinin de grevdeki işçileri dayanışma ziyaretlerine götüremediklerini, bayramdan sonra bu eksikliklerini tamamlayacaklarını söyledi. Bayram öncesi grevdeki işçilere bayram erzağı da dağıtan sendika bayram sonrasında dayanışma kampanyası başlatmayı düşünüyor.

Dursun Karalp TASAŞ grevi için "Ya bizim istediğimiz gibi biter, ya da patron fabrikayı kapatır" diyerek işçilerin kararlılıklarını ve kazanacaklarına olan inançlarını dile getirdi.

Karalp, TASAŞ işçisinin taslak görüşmelerinde ayakkabı, havlu, ölüm yardımı, sabun, kömür parası gibi sosyal haklara kafalarını taktığını ve bu yardım paraları yüzünden saat ücreti pazarlığında zorlandıklarını ve tıkanıklarını ileri sürdü. İşverenin sanki her gün ölen varmış gibi ölüm yardımı kalemindeki rakamı çok yüksek gösterdiğini, kilo ile çok ucuza aldığı havluların fiyatını çok yüksek gösterdiğini, ayakkabı, sabun yardımı paralarının rakam olarak işveren tarafından abartıldığını ve bu yüksek gösterilen sosyal yardım rakamı üzerinden istedikleri saat ücreti rakamının çok yüksek bulunduğunu, uyumsuzluğun

bundan çıktığını iddia etti.

TASAŞ işçisi kazanılmış sosyal haklarını bir kat daha ısrarla savunmalı ve korumalıdır.

Konuştuğumuz TASAŞ işçileri ise sosyal hakların kendileri için kazanılmış haklar olduğunu ve bunlardan taviz vermelerinin mümkün olmadığını belirtiyorlar. Sözleşme taslağının makul istemler içerdiğini, bunları kesinlikle kazanacaklarını söylüyorlar.

Sosyal hakları ücretlerin karşısına koyma tutumu işverenlerin geleneksel bir tutumu. Bunu sendikalara da büyük ölçüde kabul ettirmiş durumdadır. Her sözleşme döneminde işverenler bazı talepleri diğerlerinin karşısına koyarak işçileri önce kendi içlerinde bölmeye ardından da birtakım kirli oyunlarla mücadeleyi kırmaya çalışıyorlar.

Metal işkolunda her yerde dayatılan esnek çalışmayı TASAŞ sermayedarı bugün dayatmıyorsa, üretimin çok yoğun olmasından, işçisini hiç durmadan çalıştırıyor olmasından kaynaklıdır. Esnek üretim yerine yıllardır verilen zorlu mücadeleler sonucu kazanılmış haklar olan sabun, havlu, ayakkabı, kömür parası gibi sosyal kazanımları gasp etmeyi düşünmesi, bununla yetinmesi bundandır.

TASAŞ işçisi için önemli olan bir diğer nokta ise gerçekleşen dayanışma ziyaretlerinin zayıflığıdır. Bunun güçlü olması TASAŞ işçisine güç verecektir. Bunun için de TASAŞ işçisi kamuoyu oluşturmaya hız vermeli, kendisi de Swisscard gibi yanbaşıda süren direnişlere dayanışma ziyaretleri yaparak sınıf kardeşliğinin gereğini yerine getirmelidir.

Sosyal kazanımlara karşı saldırıyı gözönünde tutarak grevdeki işçileri bu konuda bilinçlendirmek ve uyanık tutmak, kamuoyu oluşturmada ve süren direnişleri ziyarette ayak sürücülerini harekete geçirmek için grev komitesi inisiyatifi eline almalıdır.

SYKB/ Kartal

Partiyi kazandık!

Esenyurt:

Parti tanıtım kampanyasından gözlemler

I.

Bingo bildiri dağıtımına ilk defa gitmiştik. İş çıkışından yarım saat önce fabrikanın civarında olduğumuzdan bir süre beklemek zorunda kaldık. İşçiler fabrikadan çıkmaya başladı. Fakat çıkışta tek tek imza attıkları için (erzak aldıklarına dair) çıkışları uzun bir zaman aldı. Bu arada bir sivil polis aracı fabrika önünde duruyor, siviller fabrika bekçisiyle konuşuyordu. İlk önce dağıtımdan vazgeçtik. Tam giderken gözcü yoldaşımız sivil polisin gittiğini söyleyince tekrar geri dönüp servislere tek tek parti kuruluş müjdesini taşıyan bildirileri dağıtmaya başladık. Birçoğu şaşkınlık içindeydi. Bir servis aracı kalkmak üzereyken bildirinin bir bölümünü işçi arkadaşlara verdik ve onlar da bindikleri servislere dağıtım yaptılar. Bir işçi dağıtım sırasında "Çocuklar biz çok uğraştık kuramadık partiyi, umarım siz kurarsınız" diyerek sıcak bir ilgi gösterdi. Biz de komünist işçi partisinin kurulduğunu söyledik. Ancak sohbet etmek için fazla zamanımız yoktu, serviser kalkmak üzereydi. 140 bildiri dağıtımını yaparak buradaki çalışmayı bitirdik.

II.

Aynı günün akşamı Kıracköy'e gittik. Partiyi müjdeleyen bildirileri ilk defa buraya götürdük. Hava güzel olduğu için, karanlık olmasına rağmen insanlar sokaktaydı. Bildirilerimizi kapı altına bıraktığımız gibi sokaktaki insanlara da veriyorduk. Birçok kişi eline bildiriye verdiğimizde samimiyetlerinin bir ifadesi olarak "Teşekkür ederim, sağolun" diyorlardı. Genel olarak Kıracköy semtinde oturanlar bildirilerimize oldukça sıcak bir ilgi gösterdiler. Semtin geneli Kürt, Alevi kökenli işçi ve emekçilerin oturduğu bir semt olduğu için devrimci çalışmalara yabancı değildi. Ayrıca bölgeye genel bir pullama yaptık.

III.

Ertesi gün afiş çalışması için hazırlandık. İlk afiş çalışmasındaki eksikliklerimizi gözönünde bulundurarak düşmanın faaliyetimizi engelleyememesi için detaylı bir plan yaparak afiş yapacağımız noktaları belirledik. Yoldaşlardan biri ilk defa afiş yapacaktı. İlk belirlediğimiz noktaya gelip tam başlayacağımız sırada, sermayenin kolluk güçleri jandarmalar bizi gördü. Karşı yönde oldukları için gidip ileriden dönecekleri sırada biz oradan uzaklaşıp farklı bir caddede (fabrika servislerinin yoğun olarak önünden geçen cadde) belirlediğimiz birkaç noktaya gittik. Belirlediğimiz birçok noktada ya jandarma ya da polis bekliyordu. O caddede de iki noktayı (üst geçit) hızla afişleyip oradan çıktık. Belirlediğimiz farklı bir noktaya geldik. Afiş yapacağımız zemin oldukça geniş bir duvardı, hemen aşağısında yol yapımında çalışan işçiler vardı. Önce iki bayanın duvar kenarında ne yapacaklarına merakla

bakarken, afiş yapmaya başladığımızı gördüklerinde yüzlerindeki şaşkınlığı sıcak bir gülümseme aldı. İşçiler gözcü olan yoldaşımıza "Üst tarafı sen kontrol et, aşağı tarafı biz kontrol ederiz, burası sağlam" dediler. Duvarı rengarenk partinin afişleriyle donatıp oradan uzaklaştık.

IV.

Sabah çok erken saatlerde belediye temizlik işçilerine bildirilerimizi ulaştırmak için belediyenin önüne gidip, işçilerin gelmesini bekledik. Daha önce belediye çevresinde yaptığımız pulların hiç tahrip edilmediğini görmek çok hoşumuza gitti. İşçiler birer ikişer kişi geliyorlardı, fakat nerede toplandıklarını göremiyorduk. Tam o sırada bir işçi arkadaş bize yardımcı oldu. İşyeri temsilciliğinde toplanan işçi arkadaşlara parti bildirilerimizi dağıttık. İşçiler belediye başkanının gelmesinden dolayı alınan önlemlerden bahsederek güvenliğimizi sağlamaya çalışıyorlardı. Önerilerine uyararak bir süre sonra oradan ayrıldık.

V.

Akşam Sonevler'de bildirilerimizi dağıtmaya gitmiştik. Adı üstünde Sonevler 3-4 sokaktan oluşan bir yerleşim yeri. İlk defa gidiyoruz ve iki bayanız. İlk sokağı tamamladıktan sonra 2 kişinin ısrarla arkamızdan geldiğini farkettilik. Biz devam edip etmeme konusunda küçük bir tartışma sonrasında, sokağın bitiminde onlara yönelip devrimci olduğumuzu, parti bildirileri dağıttığımızı söyleyerek onlara da vermeyi kararlaştırdık. Sokağı bitirip gençlerin üzerine yürümeye başladık. Elimi uzun olan paltomun arasına koydum, bu da ürktücü bir hava veriyordu (Daha önce birkaç kez denemiştik). Bu arada çok kızgındık, çalışmamız bir şekilde baltalanmaya çalışılıyordu. Onlar tam bir apartmanın yanına gelmişti ki biri hızla apartmanın içine girdi, diğeri ne yapacağını şaşırdı, öylece kalakaldı. Biz kendimizden emin adımlarla yürürken gencin önünde durduk. Ben söyleyeceklerimin hepsini unuttum, çok sinirlenmişim çünkü. Ve ona "bizi mi takip ediyorsunuz" dedim. Genç ürkmüştü, korktuğu her halinden belliydi. Kekeleyerek "hayır sizi takip etmiyoruz" dedi. Burada oturup oturmadıklarını sordum, "burada oturuyoruz" dedi. Artık elimi paltomdan çekip devrimci olduğumuzu, bildiri dağıttığımızı söyledim. Eline bir bildiri verdik. Diğer sokağa geçmek için ilerlerken bu gencin apartmana giren arkadaşını merdivenlerden çağırdığını duyduk. Son sokağa geçtiğimizde gençler yine arkamızdan gelip "o bildirilerden biraz daha verir misiniz" dediler. Bildirileri aldıktan sonra parti üzerine biraz konuştuk. Birisi Kızıl Bayrak'ı okumak istediğini söyledi. Biz de çantamızda bulunan bir gazeteyi vererek ayrıldık.

Bağcılar:

Parti'nin sesi engellenemez!

Saat 13.30'da afiş yapmak için Bağcılar'a gittik. Önce Ateştuğla'daki bir trafoyu afişlerimizle donattık. Yine o partili coşku benim ve diğer yoldaşlarımızın yüreklerinde bir bayrak gibi dalgalanıyordu.

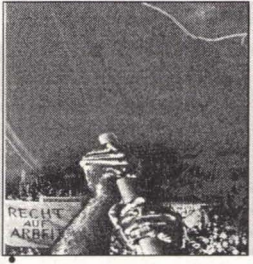
Ardından Ateştuğla'nın merkezindeki bir duvara afişlerimizi yapmaya yöneliyoruz. Gözcü yoldaşın uyarısı ile polislerin geldiğini görüyor ve oradan ayrılmaya karar veriyoruz. Yürürken 3 resmi polis otosu ile etrafımızın çevrilmekte olduğunu anlıyoruz. Siviller de cabası. Ablukaya alınıyoruz.

Sakin adımlarla abluka bölgesinden ayrılıp Ateştuğla'dan Yeni Mahalle'ye doğru afiş yaparak ilerliyoruz. Akşemseddin Lisesi'nin yanındaki trafoya yapıyoruz. Afişleri yapar yapmaz gözcü yoldaş ihbar yediğimizi ve hemen ayrılmanızı gerektiğini söylüyor. Sermayenin örümcek beyinli polislerini bir kez daha atlatıyoruz. Göztepe'ye çıkıyoruz. Minibüse binerek Çiftlik-Bağcılar arasındaki merkezi yerleri bitirmek istiyoruz. Trafoyla aramızda 5-10 metre kala gözcü yoldaş tekrar uyarıyor ve polislerin gitmesini bekliyoruz. Polisler gittikten sonra hızlı bir şekilde trafoyu bitiriyor ve ara sokaklara dalarak diğer merkezi yere geçiyoruz. Orayı da çok hızlı bir şekilde donatıyoruz. Ayrılırken gözcü yoldaş tekrar uyarıyor. Polislerin geldiğini görüyor ve ara sokağa girerek bir arabanın arkasından geçiyor ve örümcek beyinlileri tekrar atlatıyoruz.

Oradan Yavuz Mahallesi'ne geçiyoruz. Burada da bir trafoyu yaparak Fatih Mahallesi'ne geçiyoruz. E-5 karayolu kenarındaki trafoyu partiyi selamlayan afişlerimiz ile donatmaya başlıyoruz. Gözcü yoldaş tekrar uyarıyor ve polisler yanımıza doğru gelmeye başlıyor. Hızla E-5'e çıkıyoruz ve sermayenin eli kanlı katilleri silahlarını çekiyorlar. Ama ateş etmeye cesaret bulamıyorlar. E-5'ten karşıya geçiyoruz. Polisler de arabaları ile bizi takip ediyorlar. Gözcü yoldaşımıza saldırarak hırpalıyorlar ve orada bırakıyorlar. Arabaları atlatmak için bir köprüye çıkıyoruz ve Fatih Mahallesi'ne girerek gözden kayboluyoruz.

Sermaye diktatörlüğü şunu bilmelidir. Partinin sesini bütün engellerine rağmen işçi sınıfına ve emekçilere duyuracağız. Baskılar bizi yıldıramayacak. Komünist işçi partisinin önderliğinde sosyalizmin kızıl bayrağını kapitalizmin burçlarına dikeceğiz!

**Yaşasın devrim ve sosyalizm!
Partinin kızıl bayrağı altında
birleşelim, savaşalım!**

Partiyle kazanacağız!

İstanbul Anadolu yakasında yapılan bir parti tanıtım toplantısı:

Neden komünist işçi partisi?

Bölgemizde parti tanıtım kampanyası çerçevesinde bir işçi toplantısı düzenledik. Siyasal çalışma yürüttüğümüz alanlardan, işletmelerden işçi-emekçi ilişkilerimizi çağırdığımız toplantıya katılım beklediğimizden az oldu. Bunda etkili olan toplantının bayram tatili öncesine denk gelmesiydi. İlişkilerimizin çoğu bayram tatili için memleketine gitmişti. Ya da bayramda çalışmayacakları günler için bayram öncesi hafta sonu tatilinde zorunlu mesaiye kalmıştı.

Toplantıya yoldaşlarımız dışında katılanların tamamının ilk defa devrimci politikalarla, devrimcilerle karşılaşan genç işçilerden oluşması umut vericiydi. Toplantıya katılanların bilinç düzeyleri gözetilerek tartışmanın çerçevesi açık konuşmasını yapan yoldaş tarafından çizildi ve diğer yoldaşların konuşmalarıyla desteklendi. Tartışmalardan özetle şu düşünceler çıktı:

Çalıştığımız fabrikadan, okuduğumuz okula, aldığımız gazeteye, yaşadığımız evden semte kadar her nereye bakarsak bakalım iki sınıfın varlığını görürüz. Bunu özellikle fabrikalardaki işçiler günlük yaşamlarında görür ve farkına daha rahat varır. Kendisi gibi çalışan ve emek gücünden başka hiçbirşeyi olmayan işçiler ve onların sırtından geçinen patronlar, sermaye sahipleri yani burjuvazi olmak üzere iki sınıf vardır. Sınıflı toplumlarda hep ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülen olmak üzere iki sınıf varolmuştur, denilerek sınıfların varlığı anlatıldı.

Bu iki sınıfın çıkarları bütün sınıflı toplumlardaki sömüren ve sömürülenler arasında olduğu gibi birbirine zıttır. Köleciler toplumda köle ile efendisinin çıkarları taban tabana zıttı. Feodal toplumda köylü ile derebeyinin çıkarları zıttı. Bugün kapitalist toplumda işçi sınıfı ile sermaye sahibi burjuva sınıfının çıkarları taban tabana zıttır. İşçi sınıfı emeğinin karşılığını tanı olarak almak için mücadele eder. Sermaye sınıfı da üretmeden yaşamaya alışmış asalak bir sınıf olduğu için, kar daha fazla kar hırsı içinde olduğu için işçileri daha fazla sömürmek ister denilerek iki sınıfın çıkarlarının çatıştığı ve aralarında bir emek-sermaye çelişkisi olduğu anlatıldı.

Kapitalist toplumda ezen ve sömüren bir avuç asalak burjuvanın, sayıları birkaç yüzü geçmeyen bu azınlığın ülkemizde 60 milyon insanı aşan bir çoğunluğu nasıl sömürerek yönettiği üzerinde duruldu. Burjuvazi bunu herşeyden önce örgütlü gücü ile sağlıyordu. Burjuvazinin bu örgütü ise alelade bir örgüt değildi. Devlet denilen polis, ordu, yasalar ve mahkeme, okul, medya vb. kurumları içeren büyük bir örgüttü. Bu örgüt aracılığıyla sınıfların ve aralarındaki çatışmanın yokluğu yönünde propaganda yapmakta, bu sistemin böyle geldiği ve böyle gideceği, kimsenin bunu değiştirmeye gücünün yetmeyeceği yönlü propaganda ile ideolojisini yaymakta, bilinçlerini köreltemediği insanları da terörü ile, faşist uygulamaları ile yıldırmaya çalışmakta idi. Gücünü her yönü ile örgütlü ve kurumsallaşmış olmasından almakta olduğu anlatıldı.

İşçi sınıfının ve ezilen yoksul emekçilerin işçi sınıfının ideolojisi olan komünizm ve sınıfsız sömürsüz bir toplum olan komünist toplumu kurabilmesi için burjuvazinin iktidarını devirip alması gerektiği, bunun için işçi sınıfının da illegal-ihtilalci bir parti etrafında örgütlü bir güç olmasından geçtiği, komünist işçi partisi çatısı altında örgütlenmesi gerektiği anlatıldı. Partinin komünist olmasının nedeni işçi sınıfı ideolojisinin komünizm olması ile gerekçelendirilirken, yasadışı olması ise programı ile gerekçelendirildi. Partinin adının değil programının burjuva yasalara sığmaması nedeniyle yasadışı olacağı anlatıldı.

Bu örgütlülüğün burjuvazinin devletin teröründen korunabilmesi ve faaliyetinin sürekliliği için illegal olmasının zorunluluğu, özellikle faşist bir sermaye diktasının hüküm sürdüğü bir ülkede iktidarı devirmek için örgütlenen gücün zorunlu olarak gizli olması gerektiği vurgulandı. İhtilalci bir parti olmasının zorunluluğunun da ülkedeki bütün zenginlikleri ve üretim araçlarını elinde bulunduran sermaye sınıfının ordu, polis gibi terör aygıtlarını kullanarak iktidarda iken kuzu kuzu “ben sizi sömürüyordum, seçimlerle hükümet oldunuz, bana da yanlısını gösterdiniz” demeyeceği ve böyle hükümetlere yaşama hakkı tanımayacağı anlatılarak burjuva iktidarının devrimle yıkılmasının zorunluluğu anlatıldı.

Toplantının ikinci bölümünde, partinin devrim ve iktidar için mücadele ederken işçi sınıfının acil talepleri çerçevesinde günlük mücadeleye de önderlik etmesi ve işçileri devrime hazırlaması gerektiği tartışıldı. Çoğunluğunu sendikal örgütlülüğün yoksun işçilerin ve işten atılanların oluşturduğu işçiler yaşadıkları direniş deneyimlerini ve işten atılmaları ile ilgili süreçleri anlattılar.

Türk Metal’de örgütlü olan, fabrikasındaki arkadaşlarıyla topluca istifa ederek Birleşik Metal’e geçen metal işçisi bir yoldaşımız sendika değiştirme sürecinden önce yaşadıkları çeşitli deneyimlerini ve son süreci anlattı. Sendikal mücadelenin ekonomik ve demokratik bir mücadele olduğu, kazanımlarının sınırlı ve geçici olduğu ortaya konuldu. Köklü bir çözümün, işçi sınıfının, komünist işçi partisi politikaları etrafında kenetlenerek örgütlenmesi ve mücadele etmesiyle, devrimle gerçekleşeceği vurgulandı.

Bir tekstil işçisi, komünist işçi partisi politikaları ve perspektifleri ile yaptıkları çalışmaları ve acil talepleri için gerçekleştirdikleri bir direnişi, direniş sonucu kazanımlarını anlattı. Bunların bir kısmının daha sonra gaspedildiğini, kalıcı çözümün sermaye iktidarının devrilmesinden geçtiğinin kendi işyerindeki deneyimden de açıkça görüldüğünü ifade etti.

Toplantı sonrası görüşlerini aldığımız işçiler böylesi bir toplantıya ilk defa katıldıklarını ve kendileri için çok öğretici olduğunu söylediler. Bu tür toplantıların daha geniş katılımlarla sürmesini isteyen işçiler, bir dahaki toplantının kendilerine daha erken haber verilmesini, katılımın artması için çalıştıkları yerlerde çalışma yapacaklarını belirttiler.

Komünist kimliğimize her zaman ve her koşulda sahip çıkacağız!

İşçi sınıfı ve onun öncü kesiminin örgütü komünist işçi partisinin kuruluşunun ilanından sonra, her komünistin yaptığı gibi biz de, parti tanıtım faaliyetimizi eksiksiz yapmaya çalışıyoruz. İşçi sınıfının ve onun bağlaşıklarının devrimci bir hareketlenme sürecine girebilmesinde kilit sorun önderlik boşluğunun doldurulması idi. Partinin kuruluşuyla birlikte sınıf ve kitle mücadelesinin bu ihtiyacının karşılanmasında önemli bir adım atılmış bulunuluyor.

Düşmana karşı altında gururla savaşacağımız, uğrunda seve seve ölümü kucaklayabileceğimiz ve elimizde kızıl bir bayrak olarak dalgalandırabileceğimiz, iniş ve çıkışlarda yol gösterici bir programı olan bir Parti söz konusu olan. Burjuvazi komünist işçi partisinde kendi sonunu görüyor, ve can havliyle bu Parti’ye gönül verenlere vahşice saldırıyor. Biz sınıf devrimcileri, baskı ve teröre pabuç bırakmaksızın, yolumuza devam ediyor ve edeceğiz. Komünist kimliğimizin gereğidir bu. Bu topraklarda, işçi sınıfı ve emekçiler içinde yürüttüğümüz ısrarlı komünist faaliyet sonucu sermayenin kalbi sökülüp alınacak, ağlayanlar gülecek, sınıfsız-sömürsüz bir dünya kurulacaktır. Tarihin akışı bu yöndedir. Bu akışı hiçbir güç durduramaz. Yeni dönemin yeni partisi olan komünist işçi partimiz gücünü işçi sınıfı ve onun ideolojisi Marksizm-Leninizm’den alıyor.

Düşman, son dönemlerde üzerimizdeki saldırılan yoğunlaştırıyor. Ancak düşman kendi içinde sergilediği tüm vahşete rağmen teslim alamıyor. Bu nedenle çileden çıkıyor, hırçınlaşıyor. “Sadece ismini söyle bari” diyerek geriliyor, diz çöküyor devrimci irademiz önünde. Bir yoldaşın deyişiyle, “tek kişiye bile binlerce insan olmayı başarıyoruz” Düşman kelepçeleme, kaba dayak vb. yöntemlerle şansını deniyor. Tek istedikleri, ismimizi bizim ağzımızdan duymakmış(!) Ama nafi! İt üriyor, kervan yürüyor.

Kırşehir’de “Türkiye İşçi Sınıfının Komünist Partisi Kuruldu-Kızıl Bayrak” imzalı bildirilerin emekçi evlerine ulaşmasını engelleyemeyen faşist kolluk güçleri denetimlerini sıklaştırarak faaliyetimizi engellemeye(!) çalışmaktadır. Fakat nafi! Komünist faaliyetimiz, dün devam ettiği gibi bugün de devam edecektir. Bunu kendisi de adı gibi bilmektedir. Kırşehir TMS’nin en son yaptığı ise, akşamüstü (20 gün önce) bir yoldaşın elini arkadan kelepçeleyip sabaha kadar gözaltında tutması oldu. Tabii bu saldırganlığın bir nedeni vardı. Yine bildirilerimiz işçilerin ve emekçilerin bulunduğu mahallelerde tek tek kapılara bırakılmıştı. Her zamanki dayak fasıllarından sonra ifade alamayacaklarını anlayan devrim düşmanları bu sefer yine çaresizlik içinde yoldaşın adını ağzından duymak için adeta yalvardılar. Yine komünistlerin kararlılıklarını, inancımızın sarsılmazlığını unutmışlardı.

Değil bizi kelepçeleriniz, fiziki olarak yok etmeniz bile, devrimci-komünist faaliyetimizi engelleyemeyecektir! Kinimiz sınıf kinidir! Sınıf kinimizin gereği olan tüm bedelleri ödemek boynumuzun borcudur.

**Kahrolsun sermaye iktidarı!
Yaşasın sosyalizm!**

Kırşehir/Kızıl Bayrak

Yeni bir yılın başını

(Bu yazı Tk

gelişmeler neredeyse üstüste düştü. Sovyetler Birliği'nde başlayan, tüm Doğu Avrupa'ya yayılan ve Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla noktalanın bu olaylar zinciri, tüm dünyada devrim ve sosyalizme karşı tarihin gördüğü en büyük ideolojik, psikolojik ve siyasal haçlı seferine vesile oldu. Marksizme, sosyalizme, devrime dair herşey görülmemiş bir saldırı, karalama ve inkar kampanyasının hedefi haline geldi. Tarihi gerçekler tersyüz edildi. Gerici burjuva düşünce ve değerler kutsandı. Kapitalist düzenin ebediliği, dolayısıyla "tarihin sonu" ilan edildi.

İşte biz Türkiyeli komünistler, partimizi, bir yenilgi sonrasının yıkıntı ortamında ve tarihin bu en büyük uluslararası gericilik dalgasına göğüs gererek, inanç ve kararlılıkla adım adım inşa ettik. Gericilik dalgasının solu da sardığı, dünyada ve Türkiye'de irili-ufaklı bir dizi sol siyasal akımı tükettiği ya da "en az direnme çizgisi"ne ittiği, ihanete ya da kurulu düzenin icazetine sürüklediği bir evrede, bizler, kendi coğrafyamızda, komünizmin ve devrimin partisini yaratma iradesi ve kararlılığını ortaya koyduk. Karalamalara ve inkara konu edilen devrimci geçmişin derslerinden en iyi biçimde öğrenmeyi bir an bile ihmal etmeksizin hep, geleceğe baktık, geleceğin kaçınılmaz olarak kendini gösterecek yeni tarihi mücadelelerine hazırlandık.

7-8 yıl önce gerici emperyalist propaganda kapitalizmin ebediliğini, aynı anlama gelmek üzere tarihin sonunu ilan ediyordu. Bugün borsa çöküntüleri ve bir dizi ülkede kapitalist ekonominin iflası eşliğinde kapitalizmin karanlık geleceği tartışılıyor. 7-8 yıl önce gericilik dünyasının sağır edici propagandası eşliğinde "sosyalizmin iflası" tartışılıyordu, bugün gitgide genişleyen bir çerçevede kapitalizmin kaçınılmaz sonu tartışılıyor, sosyalizm işçi sınıfı ve emekçiler için yeniden güçlenen bir umut haline geliyor.

Kapitalist dünya: Her alanda istikrarsızlık

Kapitalist-emperyalist dünya sistemine bugün çok boyutlu bir genel istikrarsızlık egemendir. Bu istikrarsızlığın temelinde kapitalizmin, onunla belirlenen emperyalist dünya sisteminin onulmaz çelişkileri yatmaktadır. İktisadi bunalım, borsalarda birbirini izleyen mali çöküntüler zinciri, tek tek ülke ekonomilerinin iflası, emperyalistler arasında kızışan rekabet ve nüfuz mücadeleleri, bölgesel çatışmalar, bir dizi ülkede siyasal kargaşa, ve elbette, birçok ülkede işçi sınıfının ve emekçilerin günden güne büyüyen toplumsal muhalefeti... Bunlar kapitalist dünya sistemine egemen istikrarsızlığın ilk akla gelen güncel unsurlarıdır. Tüm bu sorunlar tablosu '90'ların başındaki iddialarla çarpıcı tezatlar oluşturmaktadır. Dünyanın emperyalist efendilerine '90'lı yılların başında egemen iyimser havadan bugün eser kalmamıştır. O zamanlar insanlığın gelecek perspektifini ve umudunu yoketmek için "tarihin

sonu" propagandası pompalayanlar, bugün zincirleme olarak birbirini izleyen mali ve iktisadi çöküntülere bakıp kapitalizmin sonuna ilişkin kaygılara gömülüyorlar.

İçinden geçmekte olduğumuz günlerin en önemli uluslararası gelişmesi, geçen yılın yazında Uzak Asya'da başlayan, ardından sırayla Japonya, Latin Amerika ve son olarak Rusya'da yaşanan mali çöküntülerdir. Birbirinden beslenen bu mali çöküntüler, emperyalist küreselleşmenin biriktirdiği çelişkilere ve sorunlara çarpıcı örneklerdir. Bu zincirleme gelişmeler kapitalist dünya ekonomisini bekleyen genel bir çöküntünün de yeni işaretleridir. Benzer olaylar yıllardır farklı biçimlerde tekrarlanmakta, her yenisi kapsam ve yıkıcı etkileri bakımından kendinden öncekini aşmaktadır.

Dünya kapitalizmi 20 yılı aşkın bir süredir genel iktisadi durgunlukta ifadesini bulan bir bunalım içindedir. Kapitalizmin tarihinde görülmemiş boyutlarda mali spekülasyona, borsa oyunlarına yönelmek, uluslararası sermayenin bu bunalıma verdiği yanıt oldu. Çok uluslu tekeller ve bankalar bunalım koşullarında üretimden sağlayamadıkları aşırı karları mali spekülasyonlarla sağlama yoluna gittiler. Öylesine ki, '70'li yılların ortasında sermayenin yalnızca %10'u spekülasyona yöneliyorken, bu oran '90'ların ortasında %95'i bulmuştur. Bu rakamlar dünya kapitalizmindeki asalaklaşmanın kazandığı korkunç boyutlar konusunda herhangi bir yorumu gereksiz kılmaktadır.

Fakat birbirini izleyen borsa çöküntüleri uluslararası mali sermayenin iktisadi bunalıma çözüm alternatifi saydığı bu oyunun da sonuna gelmekte olduğunu göstermektedir. Dün bir olanak, aşırı kar düzeyine bir çözüm olarak görülen şey, bugün krizi ağırlaştıran, dünya ölçüsünde genel bir iktisadi-mali çöküntüyü hazırlayan etkene dönüşmüştür. Bu, borsa oyunlarına, mali spekülasyonlara dayalı "kumarhane kapitalizmi"nin, bu temel üzerinde yükselen emperyalist "küreselleşme"nin iflasından başka bir şey değildir.

Ne var ki, bu iflasın faturasını dün olduğu gibi bugün de dünya çapında işçi sınıfı ve emekçi yığınlar, özellikle de bağımlı ülkelerin açlık, yoksulluk ve hastalıkla pençelesen geniş halk kitleleri ödüyorlar.

Kriz ağırlaştıkça emekçilere yönelik iktisadi-sosyal saldırı da katmerleşiyor. Dünya çapındaki muazzam zenginlik birikimine rağmen sistem yerkürenin dört bir yanında işsizlik, yoksulluk, açlık ve bunalım sonucu olan ölüm üretiyor. Servet-sefalet kutuplaşması başdöndürücü boyutlara ulaşmış durumda. Bu uçurum yalnızca bağımlı ülkelerin bünyesinde değil, emperyalist metropollerde de hızla büyüyor. Aynı kutuplaşma/gelir farkı uçurumu sistemin emperyalist metropollerini ile bağımlı ülkeler arasında da var. Özetle sistem çok boyutlu sosyal eşitsizlikleri, bunun ifadesi toplumsal kutuplaşmayı

İşte biz Türkiyeli komünistler, partimizi, bir yenilgi sonrasının yıkıntı ortamında ve tarihin bu en büyük uluslararası gericilik dalgasına göğüs gererek, inanç ve kararlılıkla adım adım inşa ettik. Gericilik dalgasının solu da sardığı, dünyada ve Türkiye'de irili-ufaklı bir dizi sol siyasal akımı tükettiği ya da "en az direnme çizgisi"ne ittiği, ihanete ya da kurulu düzenin icazetine sürüklediği bir evrede, bizler, kendi coğrafyamızda, komünizmin ve devrimin partisini yaratma iradesi ve kararlılığını ortaya koyduk. Karalamalara ve inkara konu edilen devrimci geçmişin derslerinden en iyi biçimde öğrenmeyi bir an bile ihmal etmeksizin hep, geleceğe baktık, geleceğin kaçınılmaz olarak kendini gösterecek yeni tarihi mücadelelerine hazırlandık.

'98 yılını geride bıraktık. İkibinli yıllara yalnızca bir yıl kaldı. İnsanlık yeni bir yüzyıla, 21. yüzyıla giriyor. Biz Türkiyeli komünistler gelmekte olan yüzyılı işçi sınıfının devrimci partisinin kuruluşuyla, Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin ilanıyla karşılıyoruz. Ve biz, Türkiye devrimi için tarihi önemde gördüğümüz bu adımın yeni bir yüzyıla geçişle çakışmasının sembolik olmaktan öteye bir anlamı olduğuna inanıyoruz.

Türkiye'de yeni temeller üzerinde bir komünist hareketin doğuşu, 12 Eylül askeri faşist darbesini izleyen ağır ve her açıdan yıkıcı bir yenilginin sonrasına denk geldi. Bu yenilginin yarattığı ağır tasfiyeci hava daha henüz dağılmamışken, bu kez uluslararası planda büyük bir gericilik dalgası başgösterdi. Öylesine ki, komünist hareketimizin siyasal mücadele alanına çıkışıyla bu uluslararası gericilik dalgasının başlangıç startını oluşturan

la dünya ve Türkiye

İP Merkez Yayın Organı Ekim'in Ocak '99 tarihli 200. sayısının başyazısıdır.)

tarihinde görülmemiş boyutlara varırmış durumda.

Kapitalist dünya sisteminin temel çelişmelerinden biri olan emperyalistler arası çelişmeler de gittikçe keskinleşiyor. İktisadi bunalım emperyalist nüfuz mücadeleleri üzerinde şiddetlendirici bir etkiye bulunuyor. BM, NATO vb. uluslararası kuruluşlardaki iç sorunlar büyüyor. Emperyalistlerin çeşitli bölgeler ya da ülkeler üzerinde açık ya da örtülü nüfuz mücadeleleri, özellikle Afrika örneğinde görüldüğü gibi, gerici çatışmalar için büyük kitlesel katliamlara, halkların yaşamında tamiri zor yıkımlara neden oluyor. Emperyalizmin artan saldırganlığı, Balkanlar'a NATO müdahalesi ve Ortadoğu'da süreklileşen ABD saldırganlığı, aynı nüfuz mücadelelerinin doğrudan ya da dolaylı yansımalarıdır. İktisadi bunalımla içiçe kızışan emperyalistler arası rekabetin emperyalist ülkeler işçi sınıfına da günden güne ağırlaşan bir maliyeti var. İşsizlik, sürekli yoksullaşma, sosyal ve demokratik hakların sistematik gaspı, halihazırda bu ülkelerde işçi sınıfının ödediği fatura oluyor.

Kapitalizmin ağırlaşan küresel krizi ve onun işçilerin, emekçilerin, ezilen halkların yaşamındaki yıkıcı etkileri, sosyalizmin bugün ne denli acil bir ihtiyaç haline geldiğinin de bir göstergesidir. "Ya barbarlık ya sosyalizm!" şiarı bugün dünya ölçüsünde her zamankinden daha güncel, daha anlamlı, daha yaşamsaldır. Bugün dünya ölçüsünde sosyalizm mücadelelerinin henüz son derece zayıf olması olgusu bu gerçeği değiştirmemektedir. Bu nesnel zemin ve ihtiyaç ile öznel durum arasındaki bir uyumsuzluktur. Ama her zaman olduğu gibi burada da ihtiyaç keşfin anasıdır. Eğer sistemin genel gidişi kapitalist barbarlığa karşı sosyalizmi her zamankinden çok bir ihtiyaç haline getirmişse, zaman söz konusu uyumsuzluğun azalması ve aşılması doğrultusunda işleyecektir. '89 çöküşünün yıkıcı ve sersemletici etkisine rağmen '90'lı yıllar yaygın sınıf ve halk hareketlerine sahne olabildi. Komünistler olarak son yıllarda birçok kez ifade ettiğimiz gibi, sınıf ve halk hareketlerindeki gelişmeler, dünya ölçüsünde devrimin ve sosyalizmin güçlerinin yeniden toparlanmasına ve giderek mücadele içindeki kitlelerle buluşmasına uygun bir maddi zemin, buna uygun bir politik ve moral atmosfer oluşturmaktadır.

Türkiye: Ağırlaşan kriz ve krizi yönetme manevraları

Türkiye yeni bir yıla ağırlaşan bir ekonomik kriz tablosuyla giriyor. Tüm veriler, bu krizin '99 yılı içinde daha da ağırlaşacağını, yıkıcı etkisini asıl bundan sonra göstereceğini ortaya koyuyor. Krizin faturası ise her zamanki gibi işçi sınıfına ve tüm öteki çalışan kesimlere ödetiliyor. Yüzbinlerce işçi bir anda sokağa atılıyor. Sürekli düşen ücretler, artan hayat pahalılığı, sonu gelmeyen hak gaspları, hayatı işçiler ve emekçiler için iyice çekilmez hale getiriyor.

Ağırlaşan krizle birlikte yeni bir "İMF reçetesi" de gündemde. Gerçekte hükümetler son 20 yıldır kesintisiz olarak IMF reçeteleri uyguluyorlar. Fakat krizin ağırlaştığı evrelerde toplu bir fatura olarak özel önlemler gündeme getiriliyor. Bugün bunların bir yenisi tartışılıyor ve en geç seçimler sonrasında gündeme getirileceğine kesin gözüyle bakılıyor.

İşçi sınıfının sermayenin krizle birlikte şiddetlenen saldırılarına ilk tepkileri, örgütsüzlük ve önderlik boşluğu ortamında, hızla kırılmaya uğruyor. Bugün sendikalar devlet ve sermaye tarafından tamamen denetim altına alınmış durumdadır. Satılmış sendika bürokratları kelimenin tam anlamıyla sermayenin işçi sınıfı içindeki ajanları olarak iş görmektedirler. Oynadıkları rol yalnızca işçi sınıfını sermayenin sonu gelmez saldırısı karşısında eli-kolu bağlı tutmaktan ibaret de kalmıyor. Türk-İş ve DİSK yönetimleri birer MGK oluşumu olan "beşli inisiyatif" ve Ekonomik ve Sosyal Konsey aracılığı ile artık işçi sınıfını devlet politikaları çerçevesinde yönlendirmek gibi daha aktif ve doğrudan görevler de üstlenmiş bulunuyorlar. Sendika konfederasyonlarının sınıf hareketine ve genel toplumsal muhalefete karşı oynadıkları bu karşı-devrimci rol, kriz içindeki sermaye düzeninin en temel imkanlarından biridir.

Öte yandan, işçi sınıfına ve emekçilere yönelik toplam devrimci çalışma iki yıl içinde bugün en geri noktaya düşmüş durumda. Son altı ay içerisinde, özellikle de metal işçilerinin sendikal ihanete karşı patlayan öfkesinden bu yana, sınıf hareketinin yaptığı çeşitli çıkışlara devrimci cepheden sözü edilebilir bir karşılık verilememesi, bu zayıflamanın bir yansımasıdır. Bugün devrimci hareket büyük bir güç erozyonu içindedir. Bunda yapısal zaafalarının kaçınılmaz sonuçları ile devletin kesintisiz saldırılarının mahakkak ki temel önemde bir payı vardır.

Bununla birlikte, son iki yıl üzerinden bakıldığında, ordunun yaptığı 28 Şubat çıkışının

bunda özel bir rol oynadığı da bir gerçektir. Ordunun manevraları ve sistemi belli zaaf noktalarından restore etme girişimleri, toplumsal muhalefetin şaşırtılmasında ve saptırılmasında önemli bir başarı sağladı.

Bu girişim, toplumsal muhalefeti dizginleyip saptırmak yoluyla, devrimci hareketin güçleneceği zemini alabildiğine daraltırken, reformist solu önplana çıkaran bir ortam hazırladı. Komünistler, daha henüz 28 Şubat kararlarının açıklanmadığı bir evre, Sincan'daki tank gösterisiyle hızla toplumun gündeminin ana eksenine haline getirilen "Refah-ordu gerginliği" üzerine değerlendirmelerinde bu tehlikeye açıkça dikkat çekmişlerdi. *Ekim*'in 15 Şubat '97 tarihli başyazısı, ordu manevrasının iç politikadaki dört temel amacından ilkinin şöyle ortaya koymuştu:

"Refah-ordu gerginliği'nin iç politikadaki en önemli sonucu, ordunun siyasi yaşama yönelik kaba ve dolaysız müdahalesinin meşrulaştırılmasıdır. Ve ordu bunu bu kez, toplumun ilerici katlarına sempatik görünebilecek ve toplumsal muhalefet saflarında zihinsel ve politik karışıklıklara neden olabilecek gerekçeler üzerinden yapmıştır. Ortaya, şeriat heveslilerine karşı laikliğin, çağdaş değerlerin ve yaşam biçiminin tavizsiz bekçisi kılığında çıkmıştır. Bu konumda bir çıkışın, önemli bir güç kazanmış şeriatçı gerici karşılarında güçsüz, çaresiz ve tedirgin durumdaki kent orta sınıflarının ve küçük-burjuvazisinin, onların modern yaşam biçimini benimsemiş kesimlerinin sempatisini ve desteğini aldığı kesindir. Sosyal-demokratlar, sendika bürokratları ve İP türünden kemalist reformist akımlar ise, ordunun çıkışlarına açık ya da örtülü destekler vererek, benzer bir etkiyi işçi sınıfı ve emekçi katmanlar içine taşımaktadırlar.

"Dolayısıyla, ordu, iç politikada tekeldi burjuvazinin, dış politikada emperyalizmin ve siyonizmin çıkarlarını ve tercihlerini kollayan bir çıkış yaparken, bunu toplumsal muhalefeti yedeğine

İçinden geçmekte olduğumuz günlerin en önemli uluslararası gelişmesi, geçen yılın yazında Uzak Asya'da başlayan, ardından sırayla Japonya, Latin Amerika ve son olarak Rusya'da yaşanan mali çöküntülerdir. Birbirinden beslenen bu mali çöküntüler, emperyalist küreselleşmenin biriktirdiği çelişkilere ve sorunlara çarpıcı örneklerdir. Bu zincirleme gelişmeler kapitalist dünya ekonomisini bekleyen genel bir çöküntünün de yeni işaretleridir. Benzer olaylar yıllardır farklı biçimlerde tekrarlanmakta, her yenisi kapsam ve yıkıcı etkileri bakımından kendinden öncekini aşmaktadır.

almanın ve emekçileri şaşırtmanın bir olanağına da çevirebilmektedir. Bu olgunun önemi küçümsenemez ve mevcut ‘oyun’un temel unsurlarından biri budur.” (Ekim, sayı: 163, *Güncel Gelişmeler ve Devrimci Görevler-4*)

Bunun küçümsenemez bir manevra olduğunu aradan geçen iki yıllık süreç bütün açıklığı ile gösterdi. Tahribatı toplumsal muhalefet kadar sol akımlar da yaşadılar. Bu manevraları boşa çıkaracak olanak ve yeteneklerden yoksun olan devrimci akımlar hızla güç kaybederlerken, reformist akımlar daha da sağa kaydılar, düzenle, onun şu veya bu akımıyla daha uyumlu hale geldiler. ÖDP’nin CHP’ye doğru yer değiştirmesi; EMEP’in ÖDP’den boşalan yere geçmesi; İP’in ordunun gönüllü sivil uzantısı kemalist-sovenist bir kimliği övünç vesilesi haline getirmesi; SİP’in gericiliğe karşı mücadeleyi orduya bırakmamak kılıfı içinde 28 Şubat’ın etki sahasında politika yapma hevesi; KESK’in düşürüldüğü utanç verici durum; tüm bunlar son iki yılın solda yarattığı tahribata birer örnektir.

Türk siyasi yaşamında her zaman dolaysız bir güç olan ordu, 12 Eylül sonrasında ise burjuva siyaseti üzerinde tam bir vesayet kurmuş durumda. Türkiye’de burjuva siyaset sahnesinin ölü olduğunu, mevcut partilerin ve parlamentonun ordunun iradesi ve tercihleri karşısında artık tümüyle işlevsizleştiğini, ya da yalnızca hiçbir inandırıcılığı kalmamış bir “parlamentar rejim” aksesuarı işlevi gördüğünü biliyoruz. Bu olgularda bir yenilik yok, bunlar 12 Eylül sonrasının gerçekleri. Son iki yılda ortaya çıkan yeni olgu ise, ordunun kendi vesayetini toplumsal muhalefetin ve sol hareketin bir kesimini de kapsayacak tarzda genişletmesidir. Bu, ordunun dinsel gericiliğe ve güya “devlete sızmış” çetelere karşı mücadele manevrasının bir başarısı oldu.

Oysa gerek dinsel gericilik, gerekse çeteler burjuva düzen adına gerçek yönetici gücü olan ordunun kendi öz ürünleridir. Bunlar toplumsal muhalefete ve devrimci gelişmelere karşı özel olarak geliştirilmiş, güçlendirilmiş, her yolla teşvik edilmiş ve bunlardan en iyi biçimden yararlanılmıştır. Fakat tam da kabul ve kontrol edilebilir sınırlar dışına çıktıkları bir noktada, düzenin genel çıkarları adına bunlara müdahale, bunları yeniden kabul ve kontrol edilebilir sınırlar içine çekmek bir ihtiyaç haline gelmiştir. Ve işin hazin tarafı, çeteleşmiş devletin omurgası ve kontr-gerillanın beyni olarak ordunun, bu zorunlu operasyonları, bu kez solu ve toplumsal muhalefeti yedekleme manevrasıyla yerine getirmesi ve bundaki büyük başarısıdır.

Türkiye’de devletin kontr-gerilla yapılanması ve bu yapılanma içinde ordunun yerini bu ülkede yaşayan herkes bilir. Devlet çeteleşmiş bir aygıttır ve bu aygıtın beyninde ve omurgasında ordu vardır. Devleti çetelerden temizleme adı altında yapılan, gerçekte Susurluk’la birlikte açığa çıkan ve başlangıçta devlet karşıtı kitle tepkisini ateşleyen gelişmelerin önünü almak, çete devletini temize çıkartmak operasyonudur. Bu iş için, denetim dışına çıkmış ve bizzat devletin, onun omurgası olarak ordunun kendisi için bir sıkıntı kaynağı haline gelmiş üç-beş mafyacı-tetikçi unsurun tasfiyesi, bu demagojik manevranın aracı olarak kullanılmıştır. Böyle yapılarak Genekurmay denetimindeki kontr-gerilla yapılanması gözlerden gizlenmeye çalışılmıştır.

Bu böyleyken, ordunun çetelere karşı mücadele ettiği, devleti çetelerden temizlediği iddiası tam bir maskaralıktır. Bu ciddiyetsiz ve gerçekte kimsenin inanmadığı iddiayı bir yana koyalım. Ordunun reformist solun bir kesimine inandırıcı gelen ve bu kesimleri cezbeden asıl icraatı, “irticaya karşı” mücadeledir. Buna karşı söylenebilecekleri ise, 28 Şubat’ı izleyen aylarda kaleme alınan “*Ordu ve İrtica*” başlıklı değerlendirme yeterli açıklıkta ve fazlasıyla söylemiş bulunuyoruz:

“Türkiye’de sosyal mücadelelerin büyük bir

sıçrama yaptığı ve bu zeminde solun büyük bir güç kazandığı ‘60’lı yıllardan beri, ordu ve dinsel gericilik, düzenin iki temel dayanağı ve silahı olarak öne çıkmışlardır. Ordu’nun işlevi bellidir. Alt sınıfların sosyal mücadelelerini belli periyotlarla gündeme getirilen askeri darbelerle dizginlemek ve bunun ürünü olan devrimci birikimi ezmek. Ordunun emekçi sınıf ve katmanların ileri kesimlerine karşı yaptığını, düzenin bizzat besleyip desteklediği dinsel gericilik ise, aynı sınıf ve katmanların geri kesimleri üzerinden farklı bir biçimde yapageldi. Ordu ileri kesimleri dizginleyip ezerken, dinsel gericilik aynı şeyi geri kesimleri aldatıp afyonlayarak yaptı. ‘70’li yıllardaki devrimci yükselişten büyük ürküntü duyan sermaye düzeni, 12 Eylül’ün ardından dinsel gericiliğe siyasal ve kültürel cephede görülmemiş bir geniş alan açtı. Bugün ‘irtica karşıtı’ rolü oynayan ordu, 12 Eylül icraatıyla bu alan açına operasyonunun doğrudan planlayıcısı ve uygulayıcısıydı. Türk-İslam sentezi bu dönemde resmi ideoloji haline getirildi, imam-hatip okulları, camiler, kuran kursları vb. bu dönemde en büyük patlamayı yaptı. Bizzat ordu Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı dinsel ideolojiyi bir silah olarak kullanma yoluna gitti. Ve en önemlisi, 12 Eylül’de süngü zoruyla uygulanan iktisadi ve sosyal politikalar yığınları görülmemiş bir yoksulluğa, sosyal-kültürel yıkıma sürükledi. Her türlü ilerici çıkışın ve demokratik hakkın boğulduğu, yığınların yoksullukla elele giden bir çaresizliğe mahkum edildiği bu sosyal-kültürel ortam, dinsel gericiliğin palazlanmasına son derece uygun bir zemin oluşturdu.

“Özetle, toplumsal gelişmeye ve devrime karşı bir dalga kıran rolü oynasın diye dinsel gericiliği düzen bizzat kendisi besledi; ordu ise ona her seferinde yol açtı, zemin düzledi. Ne var ki bu toplam süreç, resmi dilde ‘irtica’ olarak nitelenen dinsel gericiliği kontrol edilebilir sınırların ötesinde bir etki ve güce kavuşturdu. ‘İrtica’, yığınların geri kesimlerini dizginleyen ve düzene bağlayan bir imkan olmanın ötesine taşıtı; genel toplum ve devlet düzenine kendi ruhunu ve rengini verme iddiasını uygulamaya geçirecek bir gelişme düzeyine ve konuma ulaştı.

“Gelinen yerde dizginlenmesi, güç ve etkisinin tırpanlanması, düzen için kabul edilebilir sınırlar ve işlevler içine çekilmesi gerekiyor. Kurulu düzenin vurucu gücü ordu şimdi bunu yapıyor. ‘Durumdan’ çıkarılan ‘vazife’ budur.

(...)

“Bu siyasal oyunun vahim yanı, toplumsal muhalefeti şaşırtmada ve etkisizleştirmede, dahası sosyal-demokratların ve hain sendika bürokratlarının marifetiyle bizzat generallere yedeklenmesinde sağlanan görülmemiş kolaylıktaki başarısıdır. Neredeyse 30 yıldır dinsel gericiliği kullanarak ilerici toplumsal muhalefeti dizginleyenler, şimdi toplumsal muhalefeti yedekleyerek dinsel gericiliği dizginlemeye çalışıyorlar.

“Türkiye’nin bugünkü tablosu gitgide ağırlaşan bir siyasal kriz tablosudur. Oysa böyle bir ortamda devrimci hareket ve kitle hareketi kendi cephesinden son yılların en zayıf, dağınık ve etkisiz tablosunu sunmaktadır. Bu, generallerin oynadığı oyunun şu aşamadaki en büyük avantajıdır.”(Ekim, sayı: 171, 15 Haziran ‘97, başyazı)

Son iki yılın toplam tablosu, bu oyunun fazlasıyla tuttuğunu ve en bunalımlı bir döneminde düzene soluk aldırıldığını göstermektedir.

Aynı dönem Kürt hareketinin de ciddi gerilemeler yaşadığı bir dönem oldu. Bu gerileme ilkin mücadele mevzilerinde, ikinci ve asıl olarak da izlenen siyasal çizgide kendini gösterdi. Kürt hareketi gelinen yerde kendisini Türkiye’deki işçi ve emekçi dinamiğiyle buluşturacak bir stratejik çizgiye yönelmekten ısrarla geri duruşun sonuçlarını yaşıyor bugün. En dar anlamıyla bir ulusal istemler çizgisine kavan ve kurulu düzen çerçevesinde bir “siyasal çözüm”ü erken çözüm

adına bir saplantı haline getiren PKK, ‘80’li yıllarda önünü açtığı, ‘90’lı ilk yıllarda ileri bir noktaya taşıdığı özgürlük mücadelesini, gelinen yerde bir çıkmaza saplamış durumda. Emperyalist dünyanın ağırlığını kullanarak ulusal özgürlüğün kazanıldığına tarih henüz tanıklık etmedi. Dünyada devrim dalgasının dibe vurmuş olmasının verdiği bir umutsuzlukla devrimci çözümü gerçekçi bulmayanlar ve “siyasal çözüm”ü dünya ve Türkiye koşullarında tek gerçekçi yol sayanlar, gerçekte sorunu bir belirsizliğe ve çözümsüzlüğe sürüklemişlerdir.

Kürt sorunu ya devrimle çözülür ya da Güney Kürdistan örneğinde olduğu gibi emperyalizmin ve bölge gericiliğinin politik hesap ve manevraları içinde sürünür. Bu ikisinin ortası yoktur. PKK’nın kendi deneyimi bile bunun ortasının olmadığını daha bugünden göstermektedir.

PKK’nın devrimci çizgide ısrarlı olduğu bir evrede toplumda bugünkü türden bir şovenizm cereyanı yaratılamadığı gibi, düzen kamuoyunun hatırı sayılır bir kesimi bile “siyasal çözüm” tartışmalarını yapmak zorunda kalabiliyordu. Oysa “siyasal çözüm” çizgisinin biricik strateji haline geldiği bugün düzen cephesinde “sorun”un varlığı bile ağza alınmıyor. Düzen koro halinde “terörizm” üzerine dizginsiz bir kampanya yürütüyor. Devrimin yükselişi karşısında Kürt sorunu konusunda kendi içinde bölünenler, bugünkü reformist uzlaşma platformu karşısında inkarcılıkta birleşiyorlar. Bu çarpıcı olgu da bir kez daha gösteriyor ki, temel toplumsal ya da siyasal bir sorunda nispi kazanımlar bile ancak devrimde ısrarın yan ürünleri olarak elde edilebiliyorlar.

Türkiye’nin tüm öteki toplumsal ve siyasal sorunları gibi Kürt sorunu da ancak Türk ve Kürt emekçilerinin birleşik devrimci mücadelesiyle çözülebilir. Kürt özgürlük mücadelesinin 15 yıllık zorlu deneyimi bu temel bilimsel gerçeği farklı bir düzeyde bir kez daha doğrulamıştır.

Ordunun 28 Şubat süreciyle toplumu içine hapsedtiği çarpık tabloda henüz sembolik değer de olsa ilk gedikleri yine de sınıf hareketi bünyesinde yaşanan çıkışlar açtı. Eylül ayında metal işçileri kendilerini periyodik olarak sermayeye satan, böylece sefalet ücretlerine mahkum eden Tük Metal çetesi şahsında satılmış sendikacı takımına karşı ayağa kalktı. Onu SEKA işçilerinin özelleştirme saldırısına karşı kararlı direnişi izledi. Son aylarda ise tekstil, metal ve deri işçileri kriz bahanesiyle yaşanan geniş çaplı tensikatlarla karşı seslerini yükselttiler.

Sınıf hareketinin kendiliğinden kıpırdanışları olarak kendini gösteren, basit, dar ve sınırlı gibi görünen bu tepkiler, bu tepkilerin yöneldiği sorunlar, gerçekte bugünkü çarpık çatışma tablosunu değiştirecek imkanları ve dinamizmi taşıyor içinde. İşçi kitlelerini, onunla birlikte geniş emekçi halk katmanlarını burjuvaziyle, onun devletiyle, baskı aygıtlarıyla, burjuvazinin hizmetindeki hain sendikacı takımıyla, burjuvazinin arkasındaki emperyalizmle çatışmaya sürükleyecek yakıcı ve acil sorunlar alanıdır bu. Bu eylemlilik damarlarının geliştirilmesi, sınıfı ve emekçileri bugünkü sahte kutuplaşmaların figüranı olmaktan kurtaracak gerçek bir olanaktır. Tarihin her döneminde işçi sınıfı ve emekçilerin kendi en yakıcı sorunları üzerinden gösterdiği eylemlilik, onların egemen sınıf ve onun devletiyle karşı karşıya gelmesine vesileler oluşturmuştur. Yeter ki, devrimci önderlik müdahalesi bu eylemliliklerle pratikte buluşsun ve bunu, hoşnutsuzluk, öfke ve eylemi besleyen sorunların asıl kaynaklarına yöneltecek devrimci önderlik başarısıyla birleştirebilsin.

Partimiz, devrimci akımlar tablosunun bugünkü umut kırıcı manzarasına olduğu kadar, kendi maddi güç ve olanaklarının tüm sınırlılığına da aldırmaksızın, Türkiye’nin bugünkü çarpık tablosuna buradan yüklenmesini bilmeli ve başarıya azmiyle hareket etmelidir.

Dönem üzerine siyasal notlar

B. ÖZEN

Dahası, bulanık ve şekilsiz bir ifade olmakla birlikte “ulusal sol”, sırtını 28 Şubat sürecine dayamış, çok parçalı kemalist, cumhuriyetçi kesimi kontrol ediyor ve yönlendiriyor. Sol görüntü, düzen sınırlarında ve teşvikiyle kitleselleşmiş dernek, dergi vb. çevreler, yarın bir darbenin kitle tabanını, hatta aktif destekçilerini oluşturmaya dönük girişimlerdir. Kuşkusuz sadece bir darbe değil, bugünkü saldırgan dış politika ile, içte şovenizmin kitleselleştirilmesi gibi ihtiyaçlar, bugünden ve özel bir zorlanma olmaksızın da böyle bir kitle desteğini gerekli kılıyor. Ordu, sadece pratik bir uygulayıcı olarak değil, bizzat politika yapan bir devlet partisi olarak da, özelleştirme karşıtı broşür(!) gibi tutumlarla da, bu kesim nezdinde imajını sola çekiyor.

* Cumhuriyetin 75. yıl kutlamaları geride kaldı. 75 yıllık cumhuriyetin neler başardığı ve ne tür tercihler yaptığı üzerine tartışmalar ise hala devam ediyor. Bunu besleyen iki ek neden var. Birincisi, son birkaç ayın gelişmelerinin ekonomiden dış politikaya çok değişik alanlarda ve içiçe geçen bir tarzda yoğunlaşmış olması. Bunun bir süre daha böyle devam edeceği anlaşılıyor. İkincisi, önümüzdeki dönemin seçim dönemi olması ve bunun toplumu politize etme etkisinin yansımaları.

* Böyle bir tablo içinde, temel konu başlıkları üzerinden, sermaye cumhuriyetinin neden ve nasıl bir kriz içinde bulunduğu, krizin kapitalizmden kaynaklı yapısal özelliği ve kalıcı çözümünün neden devrimi gerektirdiğini işlemek önem kazanıyor. Bu bir yanıyla 75. yıl vesilesiyle yaptığımız değerlendirmeleri bir başka açıdan tamamlayacak ve önümüzde girdiğimiz seçim dönemine ilişkin bir ilk hazırlık işlevi görecektir.

* 28 Şubat sürecinden bu yana toplumun bizzat düzen tarafından içine sokulduğu sınırlı politizasyon hem Cumhuriyet kutlamalarında kitleselleştirilmeye çalışıldı, hem de bugün politika yapan aydın kesimlerde canlı tutulmaya çalışılıyor. Devlet, erteletemediği seçimlere, sadece HADEP’i kapattırmaya dönük sistemli bir devlet terörüyle değil, aynı zamanda sınırları çizilmiş bu politizasyon alanlarına tüm muhalif kesimleri çekerek, ideolojik hegemonya araçları üzerinden de hazırlanıyor.

* Sınırları çizilmiş bu politizasyon alanı esasta “cumhuriyet mi, demokrasi mi?” şeklinde özetlenebilir. “Cumhuriyet”çi kesim, 28 Şubat sürecini ve orduyu destekleyen, laik, ekonomide demagojik tarzda özelleştirme karşıtı, dış politikada saldırgan ve Kürt sorununda şovenizmin bayraktarlığını yapan bir kesim oluyor.

* MHP, laiklik konusunda kısmen aksasa dahi, bu

“cumhuriyet”çi kesimin ana bileşenlerinden biri oluyor. A.Türkeş’in döneminin devletçi ve sokaktan çekilmiş imajı içindeki faşist MHP’si, bu çizgiye daha pürüzsüz bir tarzda oturuyordu. MHP’den son olarak Tuğrul Türkeş’in kopması ve Aydınlık Türkiye Partisi’ni (ATP) kurması, kalıcılaşabilirse, bu pürüzsüz oturmaya daha uygundur. Sivil-faşizmde ağırlığı elinde tutan ve öyle de kalacak gibi gözükten D.Bahçeli’nin MHP’sinin de 28 Şubat’a özel bir karşıtlığı olmadığı, ya da bu kanalı es geçerek devletin gösterdiği diğer alanlarda politika yapmaya yöneldiği görülüyor. Dolayısıyla konumu FP’den farklı değerlendirilmelidir. Son İtalya krizi sırasında devletin sokakta “sivil” inisiyatif yaratma görüntüsü, temelde MHP tarafından dolduruldu. Bu, Mart-Mayıs süreci içerisinde, sivil-faşizmin hem terör yaratmak, hem de kitlelerin öfkelerini devletten uzaklaştırmak üzere etkin biçimde kullanıldığı dönemin üzerine gerçekleşiyor. Bu açıdan, devletin, taktikini uygulayabildiği oranda, sivil-faşizmi açıktan, sokakta ve etkin kullanımını süreklileştirmesini beklemeliyiz.

İlginç olan, bu kullanıma ek olarak gündeme gelen bir dizi başka çaba. MHP, geride kalan yılın bahar aylarında, hayli yaygın özelleştirme karşıtı bir afişleme çalışması yürüttü. “Özelleştirmede talana son!” gibi temel bir slogan üzerinden demagoji yapılmasında seçilen alan sivil-faşist hareket açısından önemliydi. Aynı dönemde “iş, ekmek, vatan” türü söylemlerle yaygın bir afişleme çalışması da Ülkücü İşçiler Derneği (ÜİD) adıyla yürütüldü. İşçilere dönük özel bir örgütlenme, dahası kitlelerin acil ekonomik talepleri üzerinden bir politika yapış tarzı, sivil-faşist harekette yakından izlenmesi gereken bir süreçtir. Bunun öncesinde, ekmek zammına karşı istisnai bir yerel miting sayılmazsa, kitle çalışmasına yönelen böyle bir tarz görülüyordu. MHP trafik terörüne karşı ya da uyuşturucunun yaygınlaşmasına karşı (!) eylem yapmayı tercih ediyordu.

Karşımızda özel işçi örgütlenmeleri biçiminde de çıkabildiğine göre, bunu sadece seçime dönük sınırların ötesinde düşünmemiz gerekiyor. Özel işçi örgütlenmesinin ne kadar çalıştığı, suni bir tabela örgütü olmayı aşıp-aşmadığı üzerine henüz yeterli bir bilgi yok. Ama birkaç ay öncesinde bir İşçi Şöleni’nin de MHP tarafından örgütlendiği bilgisi var. Bu yönelim bir tabela yönelimi ve marjinal hareketli kesimlerin özel bir örgütlenişi olabilir. Ama özelleştirme karşıtlığı üzerinden sınıf hareketinde doğan anti-empyralist eğilimlerin kontrolü ve şovenizme aktılmasına dönük ciddi bir deneme de olabilir. Bu kapsamıyla sorun, dar siyasal akımların sorunu olmaktan öteye, sınıf ve kitle hareketi ölçeğinde önem kazanabilir. Bu

yönelimi izlemeliyiz. Kuşkusuz, bunca yıllık varlığı içinde kitlelere bu tarz politika taşıma geleneği olmayan sivil-faşist hareketin kitle istemleri üzerinden bir politik varoluşu kolay başaramayacağı, dahası düzenin bunu kolay kolay tercih etmeyeceği gerçeğini atlamamak, kolay değerlendirmelerden sakınmak gerekiyor.

* DSP ise, özelleştirmede “ulusal sol” sınırlarla, ama parlamentarist biçimde, kitle hareketi dışından bu kanala daha açıktan oynuyor ve uyum gösteriyor. ’70’lerin Ecevit’inin özellikle sınıf içinde hala yankı bulduğu ve özelleştirmelerde talana karşıtlık sınırlarında muhalefeti, bununla ayakta tutulmaya çalışılan temiz ve namuslu görüntüsü, bunları tamamlıyor. Son ekonomik kriz ve TİS sırasında, TÜSIAD’ın Ecevit’in başbakanlığını tercihinde kuşkusuz bu nedenlerin özel bir ağırlığı var. Mümtaz Soysal’ın düne kadar DSP’li oluşu, bugünse “ulusal sol” çizginin taşıyıcılarından biri olarak özelleştirme karşıtı eylem ve etkinliklerde görülmesi, bu parlamentarist politika yapış kitle hareketiyle dirsek temasına geçiren halkalar oluyor. DSP, hükümet vesilesiyle değil, ama sınıf hareketi karşısındaki bu rolüyle, muhakkak ki önemsenmeli.

* Dahası, bulanık ve şekilsiz bir ifade olmakla birlikte “ulusal sol”, sırtını 28 Şubat sürecine dayamış, çok parçalı kemalist, cumhuriyetçi kesimi kontrol ediyor ve yönlendiriyor. Sol görüntü, düzen sınırlarında ve teşvikiyle kitleselleşmiş dernek, dergi vb. çevreler, yarın bir darbenin kitle tabanını, hatta aktif destekçilerini oluşturmaya dönük girişimlerdir. Kuşkusuz sadece bir darbe değil, bugünkü saldırgan dış politika ile, içte şovenizmin kitleselleştirilmesi gibi ihtiyaçlar, bugünden ve özel bir zorlanma olmaksızın da böyle bir kitle desteğini gerekli kılıyor. Ordu, sadece pratik bir uygulayıcı olarak değil, bizzat politika yapan bir devlet partisi olarak da, özelleştirme karşıtı broşür(!) gibi tutumlarla da, bu kesim nezdinde imajını sola çekiyor.

* Düzenin yapısal zorlanmalarından biri toplumsal muhalefettir ve onu ekonomik ya da politik tavizlerle durdurabilecek olanaklara sahip değildir. Bu noktada kitle hareketini, dinsel gericilik ya da Kürt ulusal hareketi karşıtlığına milliyetçilik, cumhuriyetçilik gibi tutumlar üzerinden kazanmaya ve kitle istemlerini fedakarlık söylemine dayanarak ortadan kaldırmaya çalışmaktadır. Çeşitli ülkelerde korporatist, hatta

sosyalizan eşitlikçilik gibi söylemlerle, ama esasta iç barış ihtiyacı üzerine tesis edilen faşist rejimlerin temel yöntemlerinden biridir bu. Bugünkü çabaların bu tür örneklerle kesişen yanları bulunmaktadır.

* Ancak kitleleri böyle bir çizgiye kazanmak, dahası bunu bir kitle hareketliliği döneminde yapmak, ayrıca zordur. MHP gibi akımların bugüne değin kitle talepleri üzerinden politika ve eylem yapmayan gelenekleri düşünülürse, düzenin yeni yöneliminin militan kadro ihtiyacı bu alanlardan çözülemez. Dahası, tüm düzen partileri, kitle hareketliliği içindeki kesimlerce önemli oranda teşhir olmuş bulunmaktadır. Dolayısıyla sol, hem kitle eylemini yönlendirme pratiği olan bir kadro rezervi, hem de kitle hareketi içinde tecrit olmamış olan, meşru tek politik kanaldır. Bahsettiğimiz bizzat devlet politikasını bir hareketlilik sürecine taşımak olduğuna göre, kolay bir şeyden bahsetmiyoruz. Ama düzenin devlet solunu bir akım olarak güçlendirmesi ve bu akımın genel planda sosyal-reformizmi etkisizleştirilmesi ya da bizzat kendi ideolojik-politik platformuna çekmesi, buna son bir ek olarak devrimci hareketin tasfiyesi ya da belli hassasiyet alanları üzerinden (laiklik ya da anti-özelleştirme gibi) devrimci tutumun terkedilmesi, düzenle barışık bir politika yapışı ve reformizme evrimi güçlendirmesi, hedeflenen gelişmelerin kaba bir sıralamasıdır. Son süreçte ÖDP'nin ulusal sorunda politika yapmaktan uzaklaştırılması, KESK Genel Kurulu'ndaki yeni ittifak (CHP-İP/Sendikal Birlik) tercihleri, son şovenist dalgada eylem iptalleri, bu yönelimin şimdiden önemli göstergeleridir.

* Ayrıca bir tür galiyefizm çerçevesinde faşist hareketle düzen solunu barıştırmak, hatta düpedüz birleştirmek konusunda çabalar bile var. Son dönemde çıkan bir dizi teorik derginin kendini bu amaca vermesi ya da desteklemesi dışında bizzat galiyefist politik dergiler dahi var! Önemli olan, bugün ideolojik sınırlar içersinde, fantazilerin ötesinde, bu çabaların bir amorf etki alanına ulaşmış olmasıdır. İP, Atilla İlhan ve çeşitli ulusal sol kesimlerin çabalarıyla, milliyetçi-şovenist bir akımın yaratılmaya çalışılmasıdır. Bu kendi temelini 28 Şubat sonrasında ve cumhuriyetçilikte buluyor. Dolayısıyla sorun, sosyal-demokrasinin tabanını aktif tarzda gerici-milliyetçi bir çizgiye çekilmesi ve devrimci harekete karşıtlığa kazanılması gibi büyük hedefler içeriyor.

* Sistemin kontrollü sınırlarda ortamı politize etmesi, apolitik toplum karşısında bunalan sol hareket için ayrıca tuzaklar içeriyor. Özellikle reformist akımlar hem ideolojik hem de politik planda burjuva seçenekler arasında politika yapmaya eğilimli olduklarından bu önemlidir.

Şaşırtıcı sayılabilirse de sol hareket sadece cumhuriyetçilik üzerinden değil karşıt burjuva kamp olan demokrasicilik üzerinden de benzer bir sağa çekilme riski taşıyor. Aslında temel eğilimi demokratizm olan bir sol hareketin buna eğilimi ilk başta doğal bulunabilir. Ama söz konusu olanın 28 Şubat sonrasında sözde “demokrasi cephesi” olarak DYP-FP-BBP ve kısmen MHP olduğu düşünülürse, olgu şaşırtıcılığını koruyor. Kuşkusuz 1950'lerde solun DP ile beraber yürümeyi düşünmesi gibi o gün için daha masum bir benzerlik, ya da 1980 sonrasında anti-ANAP'cılığı içinde RP ve DYP'nin bile demokrasi güçleri ilan edilmesi gibi örnekler bulunabilir. Ama bir tür MC durumundaki bir bloklaşmada bile demokratizm üzerinden burjuvazinin etki alanına girmek, basit ve eski bir olgu da sayılamaz.

Son türban eylemlerinde Kurtuluş, EMEP ve

ÖDP'nin tutumları bu açıdan dikkate değerdir. “Halk gerçeği” gerekçesiyle Kurtuluş'un, “halkın birliği” gerekçesiyle EMEP'in dinsel gericilikle mücadele sorununu atlayıp sağdan bir ilişki kurmaları, çizgilerindeki kuyrukçu, kendiliğindenci eğilim kadar, demokratizmden de önemli ölçüde kaynaklanmaktadır. Bunun devrimci-demokrasinin sınırlarında bir demokrasi yorumu olmadığı açıktır. Söz konusu olan, kelimenin en tam anlamıyla bir liberal demokratizmdir.

2. Cumhuriyetle formüle edilen, YDH ile savunulan, tarikatları “sivil toplum” örgütü olarak sunan, aslında Türkiye'de demokrasinin yerleşmesinin önündeki sorunun burjuva devriminde islamla barışık olunamamasında gören bir türdür söz konusu olan. Bu akım 1990'ların ilk yıllarındaki genel etkisini kaybetti. Ancak baskın olmayan bir eğilim olarak aslında cumhuriyetçiliğin karşısında bir sahte kamp ihtiyacının ürünü olarak duruyor. Partiler açısından hayli gerici ve teşhir olmuş bir tablosu varsa da, ideolojik açıdan en batıcı ve liberal yazarlar ile islami kesimlerin modern aydınları arasında bir yer bulunuyor.

Cumhuriyet ilerici karakterini sözde bu kesime karşı, onun batıcı, Amerikancı, ABD'ci, özelleştirmeci ve gericilikle içiçe karakteri üzerinden tanımlamaya özen gösteriyor. Bu sayede İHD ve Cumartesi Anneleri

bile karşıya alınabiliyor ve her türlü faşist devlet uygulamasının savunulmasına zemin hazırlanmış oluyor. Her türlü demokratik muhalefet ve mücadele, liberalizmle ve ABD'cilikle suçlanılabiliyor. Tersinden demokrasicilik, tüm bu alanların karşısına baskıcı devlet karşıtlığı görüntüsü ile çıkıyor. Yani her hassasiyet alanına göre bir burjuva seçenek sunulmuş bulunuyor. Ortada büyük güçler çatıştığına göre de küçük olanlara taraf tutmak mecburiyeti bırakılıyor!

Devrimci hareketin demokratizme karşı zayıflığı ve periyodik tasfiyeler yaşadığı biliniyor. Dolayısıyla bu tür bir tasfiyenin sonucu reformistleşmiş akımın düzen ve onun solunun kontrolüne girme riski bu tablo içinde artıyor. ÖDP, amorf yapısıyla, bu iki burjuva kampın da etki alanına doğrudan giriyor. ÖDP'nin zamanında YDH'ye yakınlığı ve şimdiki “Gökkuşağı projesi”nin dinsel gericiliğe kadar açık bir 2. Cumhuriyetçiliğe uzanabilmesinin ideolojik-politik uzantıları şimdiden bulunmaktadır. Dahası, YDH'nin başarısızlığının gerisinde, bu tür bir liberalizmin konjonktürel etkisinin zayıflamasının yanısıra, bir işadamları tarafından yönetilmesi ile kitle çalışması yapabilecek kadro olanaklarının yoksunluğunu da değerlendirmek gerekiyor. Bu ülkede saf liberal bir parti olacaksa, onu da solculara yaptırmak düzenin tercihidir.

* Kaba hatlarıyla siyasal tabloyu özetlemiş sayılırız. Yeni dönemde esasta yüzümüzü reformizm eleştirisine dönebilmeliyiz. Bu eleştiri onların üzerinde durdukları siyasal zeminin burjuva seçenekler olduğu gerçeğinin güçlü bir savunusu ve ispatı üzerine yükselebilmeli. Bu

aynı zamanda onların politik tutumlarının ötesindeki kesimlere ve zemine yönelik bir eleştiri ihtiyacı doğuruyor. Bu yapılmadığı sürece, eleştiri, ÖDP'nin dincileri destekledikleri, halbuki onların gerici oldukları ya da İP'in orduyu desteklediği, halbuki ordunun temel düzen kurumu olduğu sınırlarında kalan bir eleştiri çerçevesini aşamıyor. Oysaki burjuva seçenekler üzerinden bir devrimci eleştirinin bir dizi avantajı var.

1- Bu akımları, kaba ihanetçiliğinin ötesinde, gerçekten ideolojik ve politik platformda ve ortalama bir devrimci önünde değil geniş kesimler önünde mahkum edebilmek...

2- Bunu yaparken, temel burjuva politik seçeneklerine ve konumlarına yönelik bir çaba içinde olduğundan, aslında sistemin temel bunalım alanlarının incelenmesine olanak sağlamak...

3-Yeni dönemde teorik derinleşme alanımız olan Türkiye tarihi gibi bir alanla çok yakın bir politik polemik platformu yaratmak... (Bu sadece İP için değil, ÖDP eleştirisi için de geçerlidir)

Bu tür bir polemik yönteminin her sol akıma, dahası devrimci akımlara uymayacağı açıktır. Kaba paralelliklerle böyle bir genişliğe taşınmaması önemlidir. Bu akımlara ilişkin söylenecekler daha güncel ve dar politik sınırlarda tutulmalıdır. Dolayısıyla önerilen, tüm bir sol ve devrimci hareketle yapılacak polemikte aynı biçimde uygulanacak bir yöntem sorunu değil.

Kaldı ki bu tür bir yöntemle ÖDP eleştirisi gibi bir yol seçildiğinde, daha özel bir çaba göstermek, tarihsel (Meşrutiyetin bugüne uyarlanmış biçimi gibi ifadeleri) ve de güncel (YDH paralelligi) değerlendirmeleri yüzeysel değil ama belli bir güçle yapmak gerekiyor.

Buna karşın böyle bir çabanın hem tüm siyasal gelişmeleri açıklayan sihirli bir anahtar olarak sunulmaması ve sosyal-reformizme ilişkin temel eleştiri yazıları olarak kurgulanmaması gerekiyor. Temel eleştiri yazıları belli yoğunlaşmış bir çabanın ürünü olarak başlamalı ve başladıktan sonra kesilmemeli.

(...)

Kürt sorunu ve olasılıklar-1

A. S. CAN

Ulusal özgürlük hareketi, kendi dinamikleri üzerinde yükselerek sorunun çözümünü dayatma düzeyine geldiğinde, kendi gelişiminin de doğal sınırlarına ulaşmıştı. Bu dönemde Türkiye işçi sınıfının ulusal hareketi yedekleyecek bir devrimci hareketi şöyle dursun, Kürt halkının mücadelesine zayıf bile olsa bir desteği sözkonusu değildi. Sınırlı ekonomik ve siyasal istemlerin ötesine geçemeyen işçi hareketi, '91 sonrasında iyici dibe vurdu. Türkiye'de de devrimci öncü toplumsal kuvvet olan işçi sınıfı, çürütücü bir durgunluğa gömülmüş durumdaydı.

Batı'dan, işçi sınıfından gereken desteği göremeyen ulusal hareket, gelişiminin doğal sınırlarına ulaşmış olmaktan gelen bir sıkışma ve yalnızlaşma ile karşı karşıya kaldı. PKK bu sıkışmayı aşmak için ulusal özgürlük mücadelesini sınıfsal temelde, ulusal kurtuluşu bir halk devrimi yönünde derinleştirmek, böylece Kürt yoksul sınıflarının yalnızca ulusal değil, yanı sıra sınıfsal devrimci enerjisini de açığa çıkarmak yerine Kürt mülk sahibi-sömürücü sınıflarına kapılarını açtı. Bu ise, PKK'nin halkçı-devrimci kimliğinin günden güne aşınmasına yolaçtı.

PKK genel başkanı Abdullah Öcalan'ın Roma'ya gidişyle birlikte hızlı ve hareketli bir siyasal süreç başladı. Kürt sorunu ve PKK bir süre için dünya kamuoyunun en önemli gündemlerinden biri haline geldi. Amerika ve Avrupa'nın belli başlı emperyalist odakları yoğun bir politik çaba içerisine girdiler. Haftalarca uluslararası diplomasinin temel konusu haline gelen Kürt sorunu, ardından Avrupa Parlamentosu'nun gündemine girdi. AP İtalya'yı desteklediğini ilan etti. İtalya başbakanı D'Alema ile Almanya dışişleri bakanı Fischer "Kürt sorununun barışçıl çözümü" için ortak çaba harcayacaklarını açıklarken, ABD dışişleri sözcülüğü üstüste yaptığı açıklamalarla Abdullah Öcalan'ın TC'ye iade edilmesini ve yargılanmasını istedi. Görünürde Öcalan'ın Avrupa'da kalıp kalmayacağı, hukuksal statüsünün ne olacağı tartışılırken, Ortadoğu ve

Kürdistan'a dönük emperyalist hesaplar giderek kızışıyor. PKK bu süreci imha amaçlı harekate karşı direniş ve kendi cephesinden yoğun diplomatik girişimlerle Avrupa ülkeleri nezdinde meşruluk kazanma çabası biçiminde yaşıyor. Tüm güç ve olanaklarını bu hedefe kilitlemiş, taktiğini bunun üzerine kurmuş durumda. Türk sermaye devleti ise Kürt sorununun uluslararası politikanın başlıca konusu haline gelmesinden büyük bir rahatsızlık duyuyor. Bu rahatsızlık, henüz Öcalan

Rusya'da iken, Başbakan Yılmaz'ın "Apo'nun Arafat'laşmasından korkuyorum" sözleriyle dışa vurulmuştur. Gerçekten de Türk devleti, PKK'nin hala **ciddi bir askeri ve siyasal güç durumundayken** karşısına "muhatap" olarak çıkarılmasını ve Kürdistan'daki sömürgeci varlığını tartışmalı kılabilcek "AB bünyesinde Kürt konferansı toplanması", "Öcalan'ın uluslararası mahkemede yargılanması" benzeri girişimleri engellemek için tüm güçlerini seferber etmiş durumda. Yapabileceği pek birşey olmadığı da ortaya çıkıyor. Yine de içte estirilen Kürt düşmanlığı rüzgarları, linç girişimleri, "İtalya mallarını protesto" komedileri, tüm bunlar aslında içe dönük, servet-sefalet kutuplaşmasını perdelemek ve işçi sınıfını bölerek toplumsal patlama dinamiklerini şovenizm batağında boğmak amaçlı politikalar olsa da, bir yönüyle de kendi

Kürt politikasında kararlı ve ısrarlı olduğunu Avrupa'ya ispatlama çabası olarak görmek gerekiyor.

Kürt ulusal sorunu: Uluslararası sorun

13 Kasım'dan bugüne ortaya çıkan siyasal kompozisyon, "Kürt sorununun artık uluslararasılaştığı ve çözümünün gündemleştigi" türünden değerlendirmeleri de beraberinde getirdi. Oysa Kürt sorunu zaten yaklaşık on yıldır dolaysız bir uluslararası nitelik kazanmış ve çözümünü dayatmış bulunuyordu. Bugün yeni olan ise uluslararasılaşma değil, PKK'nin **Avrupalı emperyalist ülkeler nezdinde bir parça meşruluk kazanmaya başlamasıdır**. Kürt sorununun Öcalan'ın Avrupa'ya gidişyle uluslararası bir sorun haline geldiğini düşünme yanılgısının altında, sorunun "güncel olanaklı çözümü" ile PKK'nin emperyalist devletler nezdinde belirli bir meşruluk kazanması arasında nedensellik bağı kuran "reel politik" mantık yatıyor. Reformizmin bildik "reel politik" mantığı!

Kürt ulusal özgürlük hareketinin uluslararası yankıları, '90'lı yıllarla birlikte belirmeye başladı. Bu, gerek çağımızda ulusal sorunun uluslararası mahiyeti, gerek ulusal özgürlük hareketinin geldiği düzey, gerekse de Kürdistan'ın kendine özgü somut şartları bakımından kaçınılmaz bir gelişmeydi.

Emperyalizm, kapitalizmin dünya hakimiyeti çağıdır. Emperyalizm öncesi dönemin tarihsel koşullarında ulusal sorun, ulusal burjuvazinin kendi pazarına hakimiyet sorunu olarak kendini gösterirken, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında ezilen ve

sömürge ulusların uluslararası mali sermayenin sömürsünden kurtuluşu sorunu durumuna gelir. Çağımızda ulusal sorunun tam ve kalıcı çözümü ancak emperyalist kapitalist sistemden kopuş suretiyle gerçekleştirilebilir. Bu yönüyle de ulusal sorun, sermaye egemenliğinin yıkılması sorununa, sosyalist devrime bağlanır. Bu nedenle **çağımızda ulusal sorun**, bir devletin kendi sınırları içinde çözülebilecek bir "iç sorun" olmaktan çıkmış, gerçek çözümünü uluslararası mali sermayeden kurtuluşa bulabilecek bir

uluslararası sorun niteliği

kazanmıştır. Kürt ulusal sorununun gelişim seyri de bu marksist tezi doğruluyor.

Kürt ulusal özgürlük hareketi, sömürgecilikten ve emperyalizmden kurtuluş mücadelesi olarak şekillendi. Ve çözümünü dayatmaya başladığında karşısında yalnızca sömürgeci Türk devletini değil, tüm bir emperyalist dünyayı buldu. Avrupalı emperyalistler ve ABD, dünya gericiğinin temel çıkarları gereği Türk devletinin Kürdistan'daki imha politikasına ve kirli savaşına askeri ve siyasal açıdan tam destek verdiler. "Terörle mücadele sırasında insan haklarına saygı gösterilmeli" türünden uyarılar ise Türk devletini emperyalist politikalar doğrultusunda hizaya getirme amacını taşıyan ikiyüzlüce tutumlardı ve bu nedenle ciddi herhangi bir yaptırım da gündeme gelmedi. Türk sermaye devletinin '80'lerin sonunda iflas ettiği iyice anlaşılan imha ve inkar politikasına emperyalizmin verdiği desteğin gerisinde, ulusal özgürlük hareketinin Türkiye ve genel olarak Ortadoğu için taşıdığı devrimci anlam ve sağladığı devrimci birikimin sistem açısından yarattığı tehlikeyi açıkça kavraması yatıyordu. Zira emperyalist burjuvazinin, Ortadoğu gibi bir bölgede herhangi bir devrimci gelişmeye tahammülü yoktu. Ortadoğu üzerindeki emperyalist-gerici hakimiyetin sürdürülebilmesi için, en küçük bir devrimci dinamğin dahi ezilmesi gerektiği üzerine tüm emperyalist odaklar birleşiyordu. Türk sömürgeciliği, Kürt halkına karşı giriştiği katliamları uzun yıllar boyunca sürdürme olanağını, **emperyalizmin bu çerçevede sunduğu uluslararası destek** sayesinde buldu.

Uluslararasılaşma ve PKK

Kürt ulusal sorunu çözümünü dayatıp uluslararası alana taşıdığına, bu olgu PKK'nin karşısına iki biçimde çıktı: **Emperyalizmle çatışma ve emperyalizmle diyalog.** Süreç içerisinde PKK her iki durumu da farklı yoğunluklarda yaşadı ve yaşamaya devam ediyor.

PKK'nin '70'lerin ikinci yarısına rastlayan çıkışı, Türkiye devrimci hareketinin şovenist zaaflarına olduğu kadar, Güney Kürdistan'da hakim olan, Kuzey'de de etkileri görülen emperyalizmin güdümündeki işbirlikçi Kürt hareketlerine karşı da bir tepki niteliği taşıyordu. Temel hedefleri arasında emperyalizmden kurtuluşu da sayıyor, ulusal kurtuluş mücadelesinin anti-emperyalist niteliğini vurguluyordu.

"... sömürgeciğe dışta emperyalistler, içte de feodal-kompradorlar destek vermektedir. Birbirlerine çok sıkı ekonomik bağlarla bağlı olan bu üç güç, Kürdistan devriminin hedeflerini teşkil ederler. Başta Türk sömürgeciliği olmak üzere, onunla birlikte iç ve dış destekçilerine karşı gelişmeyen bir hareket, Kürdistan'da devrimcilik sıfatı taşıyamaz." (Kürdistan Devriminin Yolu/Manifesto, Weşanen Serxwebun, 1992, s.192)

Bu formülasyonlarına uygun olarak, Kürt yoksul köylülüğünü toplumsal temeli haline getirdi ve halkçı-devrimci bir ulusal akım olarak gelişti. Kırdı yoksul köylülüğün, kentlerde emekçi kesimlerin yaygın desteğini kazandı. Buradan aldığı güçle gerilla savaşını yükseltti. Nihayet '90'lı yıllara gelindiğinde, PKK'nin önderliğindeki ulusal özgürlük hareketi kitlesel halk direnişlerinin gerçekleştiği bir gelişme düzeyine ulaştı. Emperyalizmin bölgedeki çıkarlarına karşı ciddi bir tehdit haline gelen hareket, sorunun çözümünü gündeme getirmeyi başardı.

Nedir ki bir sorunu gündeme getirmek ile sorunun çözümüne ulaşmak iki ayrı şeydir. Kürt ulusal sorununun gerçek çözümü, Kürdistan'ın kendi toplumsal-siyasal dinamikleri ile sınırlı bir gelişme seyri içerisinde değil, fakat ancak tüm bir Türkiye'nin toplumsal-siyasal düzleminde yaşanacak bir altüst oluş ile gerçekleşebilir. Kürdistan üzerindeki sömürgeci egemenliğin sınıfsal temeli Türk sermaye sınıfıdır. Sermaye sınıfının egemenliği ve sermaye düzeni hedeflenmeden Kürt halkının gerçek ulusal kurtuluşu sağlanamaz. Bunu ise yalnızca, ulusal mücadeleyi yedekleyecek devrimci işçi sınıfı hareketi başarabilir.

Ulusal özgürlük hareketi, kendi dinamikleri üzerinde yükselerek sorunun çözümünü dayatma düzeyine geldiğinde, kendi gelişiminin de doğal sınırlarına ulaşmıştı. Bu dönemde Türkiye işçi sınıfının ulusal hareketi yedekleyecek bir devrimci hareketi şöyle dursun, Kürt halkının mücadelesine zayıf bile olsa bir desteği söz konusu değildi. Sınırlı ekonomik ve siyasal istemlerin ötesine geçemeyen işçi hareketi, '91 sonrasında iyici dibe vurdu. Türkiye'de de devrimci öncü toplumsal kuvvet olan işçi sınıfı, çürütücü bir durgunluğa gömülmüş durumdaydı.

Batı'dan, işçi sınıfından gereken desteği göremeyen ulusal hareket, gelişiminin doğal sınırlarına ulaşmış olmaktan gelen bir sıkışma ve yalnızlaşma ile karşı karşıya kaldı. PKK bu sıkışmayı aşmak için ulusal özgürlük mücadelesini sınıfsal temelde, ulusal kurtuluşu bir halk devrimi yönünde derinleştirmek, böylece Kürt yoksul sınıflarının yalnızca ulusal değil, yanısıra sınıfsal devrimci enerjisini de açığa çıkarmak yerine Kürt mülk sahibi-sömürücü sınıflarına kapılarını açtı. Bu ise, PKK'nin halkçı-devrimci

kimliğinin günden güne aşınmasına yolaçtı. Özgürlük hareketinin ilk gelişim döneminde oluşan sınıfsal kutuplaşma, yerini sınıfsal uzlaşmaya ve "Kürtlerin birliği"ne bıraktı. Kürt kimliğini tümünden reddetmeyen, ancak gelişen mücadele karşısında o güne kadar sinik bir tavır alan burjuva kesimler, hareket içerisinde giderek büyüyen bir etkinlik alanına kavuştular. Özellikle legal alanda ciddi bir ağırlık sahibi oldular. PKK, "sınıfsal darlaşmaya düşmemek" adına, Kürt yoksul sınıflarının sınıfsal talep ve özlemlerini tümüyle söyleminden çıkardı. Bu aynı süreç, Kürt burjuvazisi üzerinden sermaye düzenine ve Türk sermaye sınıfına yakınlaşmayı doğurdu. Bu dönemde önce basit bir taktik manevra olarak sunulan "siyasal çözüm" talebi, Kürt ulusal sorununu mevcut sermaye düzeni ve egemenliği temelinde elde edilecek kısmi haklar şeklinde bir ara çözüme kavuşturma politikası olarak, PKK'nin asli çizgisi haline geldi. Komünistler, bunun Kürt hareketinde bir "yol ayrımı"ni işaretlediğini, burjuva-reformist bir platform olan PKK-PSK Protokolü'nden bir yıl önce söylemiş, tehlikelere dikkat çekmişlerdir. (Bkz. *Kürt Ulusal Sorunu-1*, Nisan 1992, Eksen Yayıncılık, s.135)

PKK'nin düzen içi "siyasal çözüm" çizgisi, emperyalizme karşı alınacak tutum açısından da kendi mantıksal sonuçlarını üretmekte gecikmedi. Anti-emperyalist vurguların yerini emperyalizmle diyalog ve destek arayışları aldı. PDK-YNK ihanetçiliğinin pek sevdiği "büyük devletler" söylemi PKK literatürüne de girdi. "Büyük" emperyalist devletlere, AGİK'e çağrılar yapılarak "Kürt sorununa seyirci kalmamaları" istendi. "Köklü demokratik geleneklere sahip" emperyalist devletlerin "çözüm" için hakemlik yapmaları, "olumlu adımlar atmaları" beklenir oldu. Ateşkes kararından örgüt içi af ilanına varıncaya kadar, "büyük devletlerin" istekleri dikkate alınmaya başlandı. PKK bu aynı süreçte sosyalist söylemi ve sosyalizme ait sembolleri terkederek, "Ortadoğu'da istikrar için Kürt sorununun çözümü" argümanı ile emperyalizmi ikna etme çabasına girdi.

Emperyalizm karşısındaki bu uzlaşmacı yönelim,

Kuzey'e "kötü örnek" oluşturacağından korktuğu için, Güney Kürdistan'da kendi kontrolü dışında bir Kürt devletine karşı olan Türk devletinin son günlerde Washington'da yeniden şekillendirilen ABD üydusu "Kürt devleti" formülüne, Ecevit'in "ulusalcı" imajı gereği yarım ağızla söyledikleri dışında, bu kez ciddi bir itirazı olmadı. Sermaye medyasında bu gelişme fazlaca tartışılmadı ve genellikle olağan bir durum olarak yorumlandı. Bu kabullenişin gerisinde PKK'nin imha edilmesi hareketine ABD'nin fiilen katılması yatıyor. Geçtiğimiz aylarda "Apo'nun TC'ye teslim edilmesi" üzerinden başlatılan Suriye'ye karşı savaş hazırlığında ABD'nin donanmasıyla fiilen yer aldığı hatırlanacaktır.

"Suriye krizi", TC-İsrail-ABD ittifakının ilk önemli eylemiydi.

"dünya halklarının desteğini kazanma", "emperyalistler arasındaki çelişkilerden yararlanma" şeklinde teorize edildi. Oysa, sözkonusu olan dünya işçi sınıfının ve halk hareketlerinin devrimci desteğini değil, Avrupa'nın burjuva kamuoyunun ve emperyalist devletlerin desteğini kazanma çabasıdır. Bugün bu yöndeki çaba artık öyle bir noktaya geldi ki; PKK genel başkanı, Papa'ya övgülerle dolu bir mektup yazabiliyor, Clinton'dan "çözüme katkı" isteyebiliyor, emperyalist devletlerin girişimleri doğrultusunda silah bırakmaya hazır olduklarını ilan edebiliyor. Kimileri için şaşırtıcı olabilen bu gelişmeler, yıllardır adım adım ilerlenen yolda belirleyici bir mesafe katedildiğini ortaya koyuyor. Yolun fazla uzak olmayan son durağında ise, emperyalizm için kabul edilebilir bir çizgi bulunuyor.

Gelenen yerde PKK artık bir biçimde bir sonuca ulaşmak istiyor. Temkinliliği elden bırakmasa da, emperyalist burjuvazinin politik skalası içinde meşru bir yer edinmeye çalışıyor. Emperyalist devletlerin Türk devleti üzerinde kuracağı baskı yoluyla bir çözüme ulaşmayı hedefliyor. Bu nedenle Öcalan'ın Avrupa'ya gidişini yalnızca Suriye'den ayrılmak zorunda kalmasının sonucu olarak görmemek gerekiyor. PKK'nin "Avrupa'ya açılmak" gibi bir hedefi zaten vardı. Sürgünde Kürt Parlamentosu'nun İsveç ve İtalya parlamento salonlarındaki toplantıları böyle bir amaç taşıyordu. Suriye'nin değişen tutumu, süreci hızlandıran bir faktör oldu.

Emperyalist çözüm: "Pax–Americana"

Doğu Bloku ve Sovyetler Birliği'nin yıkılıp, iki kutup arasında şekillenen dengelerin ortadan kalkmasından sonra, emperyalizm, Ortadoğu'da "yeni dünya düzeni"ni tesis etmek, gerici çıkarları temelinde tam bir hakimiyet kurmak amacıyla harekete geçti. Bu görevi dünya jandarması rolündeki ABD, emperyalist–kapitalist sistemin bütünü adına üstlendi. ABD'nin öncülüğünde girilen Körfez Savaşı, tüm emperyalist odakların desteği, bazılarının da doğrudan katılımıyla gerçekleşti. Sözkonusu olan emperyalist kapitalist sistemin temel çıkarlarını tesis etmek olduğundan, farklı emperyalist ülkeler, aralarındaki çelişkilere rağmen sistemin genel çıkarları için birleşebildiler.

Bölgedeki dört sömürgeci ülkeyi doğrudan kapsayan Kürt sorunu, Ortadoğu'da belirleyici bir önem taşıyor. Bu özelliğiyle Kürt sorunu, emperyalizmin Ortadoğu'yu yeniden şekillendirme politikalarının başlıca konularından birisi olageldi. Emperyalizm, bu devrimci gelişmeyi boğmak, böylece Ortadoğu'daki iki temel dayanağına, Türkiye ve İsrail'e bir üçüncüsünü, kukla "özerk Kürt devleti"ni eklemek istiyordu. Körfez Savaşıyla emperyalizmin Ortadoğu'daki askeri ve siyasal varlığı

sağlamlaştırdıktan sonra, bu hedefe dönük adımlar önce Güney Kürdistan'da atıldı. İşbirlikçiliği ve ihaneti bir kimlik haline getiren PDK ve YNK, emperyalizmin Güney'deki piyonu olmaktan çekinmediler. Emperyalist planları kendileri için varlık alanı olarak gördüler.

Nedir ki emperyalizmin hesapları yalnızca Güney'e dönük değildi. Kuzey'de ise kitlesel halk direnişleriyle gerilla savaşının iç içe geçtiği bir devrimci ulusal özgürlük hareketi ve onun önderliğini yapan PKK vardı. Körfez Savaşı sırasında etkinliğini Güney'e de yayan PKK'nin varlığı, emperyalizmin Ortadoğu'daki stratejik çıkarları karşısında en önemli tehlikelerden biri durumundaydı.

PKK'nin bir biçimde sistem için tehlike

Emperyalizm, güncel çizgisi ve taleplerinden bağımsız olarak, PKK'nin önderlik ettiği hareketin devrimci birikimini, bir devrim ülkesi olan Türkiye ve "barut fiçisi" Ortadoğu açısından taşıdığı potansiyeli gözeterrek, Türk devletinin PKK'yi imha politikasına siyasal ve askeri desteğini esirgemedi.

olmaktan çıkarılması, emperyalist politikaların temel çizgisi oldu.

Emperyalizmin Kürt politikası, örnekleri Filistin'de, Guatemala'da, El Salvador'da görülen "Pax Americana" çerçevesinde şekillendi. Bu politikanın özünü, radikal devrimci hareketin bir yandan kontr-gerilla yöntemleriyle ezilmesi, diğer yandan aynı zamanda kısmi reformlar yoluyla ehlileştirilip, sisteme uyumlulaştırılması oluşturuyor. Böylece, devrimci hareket kendi halkının jandarması haline getirilerek devrimci gelişmelerin önü alınmak hedefleniyor. Emperyalist efendileri, Türk sömürgeciliğine başından beri Kürdistan'daki devrimci yangını daha fazla derinleşmeden söndürebilmesi için geleneksel inkarcılığı terk etmesini ve Kürt sorununun "Pax Americana" çerçevesinde çözümünü telkin ettiler. Türk devleti ise bu formülün geri tepeceğinden korkuyor ve PKK askeri ve siyasal bakımdan tamamen etkisizleştirilmeden, en basit kültürel hak kırıntılarını dahi tanımak istemiyordu. Göstermelik reformlar için bile, PKK'nin tamamen imhasını gerekli görüyordu.

Emperyalizm, güncel çizgisi ve taleplerinden bağımsız olarak, PKK'nin önderlik ettiği hareketin devrimci birikimini, bir devrim ülkesi olan Türkiye ve "barut fiçisi" Ortadoğu açısından taşıdığı potansiyeli gözeterrek, Türk devletinin PKK'yi imha politikasına siyasal ve askeri desteğini esirgemedi.

Emperyalist sistemin "patronu" ve jandarması ABD, Kuzey'de Türk devletine tam destek verirken, Güney'e yönelik politikasını PDK-YNK ihanetçiliği üzerinden uygulamaya koydu. Washington-Ankara-Erbil arasında süren pazarlığın sonucu olarak, Ekim 1992'de, Güney'de kukla "federe Kürt devleti" ilan edildi. Ankara'ya verilen "PKK'yi Güney'de barındırmama" sözünün gereği olarak, PKK'ye karşı, karşı-devrimci bir harekate girişmek, "federe Kürt devleti"nin ilk eylemi oldu. İhanetçilik güneyden saldırırken, Türk ordusu da devletler hukukunu hiçe sayarak kuzeyden Güney Kürdistan'a girdi. Bu savaş ile PKK güneyden ve kuzeyden sıkıştırılacak, imha edilecek, böylece Güney'de TC'ye bağlı, Musul ve Kerkük'ü de içine alan bir "Kürt federasyonu" önündeki temel engel ortadan kaldırılmış olacaktı.

Nedir ki PKK'nin gösterdiği direniş, emperyalizmin ve Türk sömürgeciliğinin bu hesaplarını boşa çıkardı. PKK büyük kayıplar vermesine rağmen yenilemedi. PDK-YNK ikilisinin ihanetçi yüzü, Güney Kürdistan halkı nezdinde iyice açığa çıktı. PKK, Güney Kürdistan'da güçlü bir siyasal ve askeri mihrak durumuna geldi. PKK'nin mezarı üzerine oturtulmaya çalışılan "federe Kürt devleti" de böylece bir yılı bile bulmayan ömrünü doldurmuş oldu. Güney Kürdistan'da otorite boşluğu sürdü ve Güney

"istikrarsızlık bölgesi" olma özelliğini korudu.

Emperyalist politikalarda ayrışma

Körfez Savaşı sonrasında Ortadoğu'da taşlar yerine oturmaya başladıkça, emperyalist odaklar arasındaki çelişkiler de belirginleşti. ABD Ortadoğu'da sistemin genel çıkarlarını tesis etme misyonunun getirdiği avantajları ve kendi özel çıkarlarını pekiştirme yoluna gitti. Bunun karşısında Almanya ve Fransa başta olmak üzere Avrupalı emperyalistler, bölgedeki Amerikan varlığından şu ya da bu ölçüde rahatsızlık duyan İran, Irak, Suriye gibi ülkelerle ilişkilerini geliştirmeye başladılar. Kıta Avrupası ile ABD arasında Ortadoğu'daki

çıkarlarının ayrılığı ekseninde doğan bloklaşma, **Kürt politikalarının farklılaşmasını** da koşulladı. Bu bloklaşmada İngiltere daha çok ABD çizgisine yakın konumlandı.

Avrupalı emperyalistler, Güney Kürdistan'da PDK ve YNK arasındaki çatışmalardan yararlanarak Güney'deki siyasal oluşumlara müdahale etmeye; Kuzey'de ise düzen içi-reformcu çözüme yakın durarak, ulusal özgürlük hareketi saflarında reformcu eğilimi güçlendirmeye, hareketin devrimci enerjisini burjuva diplomasinin labirentlerinde kötürümleştirmeye, bu yoldan PKK'yi ehlileştirmeye çalıştılar.

ABD ise Güney'de görünüşte TC'ye bağlı, gerçekte kendi himayesinde bir "federe Kürt devleti" politikasını uygulamayı sürdürdü. Fakat bu politikanın hayata geçirilebilmesi, Kuzey'de PKK'de ifadesini bulan devrimci özgürlük hareketinin etkisizleştirilmesi koşuluna bağlıydı. Bu ise PKK'nin tümüyle imha edilmesi biçiminde olabileceği gibi, ehlileştirilerek sistem için tehlike olmaktan çıkarılması biçiminde de olabilirdi. ABD'nin, PKK karşısında yıllardır askeri ve siyasal üstünlük kazanamayan TC'nin "PKK'nin kökünü kazımasını" daha fazla beklemeye niyeti yoktu. Türk devletini, onun Musul ve Kerkük'e yönelik yayılmacı arzularını da kullanarak kendi çizgisine tamamen çekmeye; bu çerçevede, bir yandan PKK'yi askeri yoldan imha etmeye çalışırken, bir yandan da kısmi kültürel haklarla sınırlı adımlar atmasını ve PKK'yi bu yolla etkisizleştirmesini sağlamaya çalıştı.

Türk devletinin Güney'de "sınır ötesi" operasyonları süreklileşirken, '95'te Dublin Toplantısı ile "federe Kürt devleti" yeniden canlandırıldı. PKK ise toplantının hemen ardından Güney'de ihanetçiliğe karşı savaş açtı ve bölgede daha da kökleşerek PDK-YNK karşısında devrimci bir alternatif haline geldi. Böylece "Dublin süreci"ni boşa çıkarmış oldu. Benzer bir politika '96'da bu kez "Ankara zirvesi" ile uygulamaya konuldu. Türk devletinin Güney Kürdistan'ı ilhak planının ilk adımı olarak geniş bir "tampon bölge" oluşturulması, ABD'nin de desteğiyle gündeme getirildi. ABD bu dönemde PKK'yi ilk kez "ABD çıkarlarına karşıt yabancı terörist örgütler" listesine aldı ve "TC'nin teröre karşı kendini savunma hakkı olduğunu" söyleyerek Güney Kürdistan işgalini onayladı. Fakat PKK bu sefer de imha edilemedi. Türk devletinin uzayan Güney işgaline Almanya ve Fransa'nın sert tepki göstermesiyle, "güvenlik kuşağı" oluşturulamadı. Ankara zirveleri de sonuçsuz kaldı.

Güney'de yeni "Washington" süreci ve Avrupa

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
ABD, Güney'den başlattığı ve Kuzey'i de kapsayan

gerici çözümünü bugüne değin başarılı bir sonuca ulaştıramadı. Bunun en belirleyici nedeni, Kuzey'de olduğu gibi Güney'de de etkinliği önemsiz düzeye çekilemeyen PKK'nin kendisini dışlayan politikalar karşısındaki direnişi oldu. Bu nedenle ABD, PKK'nin imhası için Türk devletine ve Güney'in ihanetçi-aşiretçi hareketlerine destek vermekle yetinmeyip, **bugün doğrudan kendi askeri güçleriyle** PKK'yi teslim almak, teslim olmazsa imha etmek üzere harekete geçti. Daha önce Güney Kürdistan'da TC'nin de içinde dolaysızca yer aldığı federe Kürt devleti girişimlerinin başarısızlıkla sonuçlanması üzerin, ABD bugün Güney'de ağırlığını koyuyor ve Türk devletini düne oranla dışta bırakacak şekilde, Washington'da görüştüğü ihanetçi Kürt liderlerine "devlet" sözü veriyor. Bir yerde de artık Güney'e müdahale ederken TC'yi vitrine çıkarma ihtiyacı duymuyor. Zira ABD, Ürdün'ün de gizlice dahil edildiği TC-İsrail ittifakı ile bölgedeki gücünü pekiştirmiş ve tam hakimiyetini kurma olanağını elde etmiş bulunuyor.

Kuzey'e "kötü örnek" oluşturacağından korktuğu için, Güney Kürdistan'da kendi kontrolü dışında bir Kürt devletine karşı olan Türk devletinin son günlerde Washington'da yeniden şekillendirilen ABD uydusu "Kürt devleti" formülüne, Ecevit'in "ulusalci" imajı gereği yarım ağızla söyledikleri dışında, bu kez ciddi bir itirazı olmadı. Sermaye medyasında bu gelişme fazlaca tartışılmadı ve genellikle olağan bir durum olarak yorumlandı. Bu kabullenişin gerisinde PKK'nin imha edilmesi hareketine ABD'nin **fiilen katılması** yatıyor. Geçtiğimiz aylarda "Apo'nun TC'ye teslim edilmesi" üzerinden başlatılan Suriye'ye karşı savaş hazırlığında ABD'nin donanmasıyla fiilen yer aldığı hatırlanacaktır. "Suriye krizi", TC-İsrail-ABD ittifakının ilk önemli eylemiydi.

TC-İsrail ittifakı, Irak'a operasyon hazırlıkları, Suriye'ye savaş tehdidi, tümüyle ve yalnızca Washington'un denetiminde uydu Kürt devleti türünden adımlarla Ortadoğu'da ardarda hamleler yapan ABD'nin artan etkinliğinden rahatsızlık duyan Avrupalı emperyalistler, "Irak'ın toprak bütünlüğü"nü savunmak ya da BAB bünyesinde bir askeri pakt oluşturmayı tartışmak dışında, ABD'nin politikalarını boşa çıkaracak somut olanaklara sahip değillerdi. Tam da böyle bir süreçte, öncesinden pek kestirilemeyen gelişmelerin sonucu olarak PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ı karşılarında bulan Avrupalı emperyalistler, bu durumu kazandırmanın manivelası olarak değerlendirmeye çalışıyorlar. Ne ki PKK, emperyalist politikaların bir unsuru olacak düzeye geriletilmiş değil. Avrupa'nın çelişkili ve temkinli tutumunun nedeni de budur, PKK'nin ne kadar gerilese de ihanetçi bir konuma düşmemesidir. Avrupa devletleri PKK'yi **teslim almaya**, devrimci özelliklerinden arındırarak "kabul edilebilir" bir çizgiye çekmeye, gerici politikalarının bir figüranı haline getirmeye çalışıyorlar. PKK'nin devletler nezdinde meşruluk kazanma mantığıyla sıcak baktığı uluslararası mahkeme, kurulduğu durumda yalnızca Türk devletinin kirli savaşını değil, PKK'nin devrimci savaşımını da yargılayacaktır. Öcalan'ın şahsında Kürt halkının devrimci özgürlük hareketi mahkum edilecektir. Emperyalistler nezdinde meşruluk kazanmanın bir bedeli vardır ve PKK bu bedeli ödmeden Avrupalı emperyalistlerin tutumu değişmeyecektir.

Öcalan'ın Avrupa'ya gidişi, ABD'nin bugünkü Kürt politikasına darbe vurmuştur. ABD dışişleri sözcüsünün defalarca yaptığı açıklamalarla Öcalan'ın TC'ye iadesini ve yargılanmasını istemesi, bu nedenle, yalnızca TC'yi teselli etmekten öte bir anlam taşıyor. Yine de, PKK "kabul edilebilir" bir çizgiye itilebilirse, Avrupa devletlerinin güdümünde olmasına, ABD'nin de bir itirazı olmayacaktır. Zira bu durumda PKK, emperyalist-kapitalist sistem için bir tehdit olmaktan çıkmış olacaktır.

Aralık '98

(Devam edecek...)

Romanya:

Madencilerin büyük öfkesi

— Rumen madencilerinin ayaklanması, tıpkı birkaç yıl önce Meksika'nın Chiapas eyaletindeki Zapatista ayaklanması gibi, yeni yılı selamlar nitelikte bir zaman dilimi içinde patlak verdi. Bu tesadüfi benzerliğin yanı sıra, Jiu madenci öfkesi kısa sürede dünyanın dört bir köşesinde yankı buldu, büyük bir ilgi ile izlendi ve aynı zamanda da örgütlü bir sansür ve karalama kampanyasına konu oldu. Dolayısıyla, söz konusu madenci eyleminin tarihsel önemini ve pratik etkisini Karpatlarla sınırlı tutmamak gerekiyor. Kaldı ki, maden işçilerinin direnişi, geçmiş örneklerden farklı olarak, sadece bir madenci direnişi olarak yükselmemiş, tüm Rumen işçilerinin, köylülerinin, zorla yoksullaştırılan emekçi kitlelerinin ortak kavgasına dönüşerek ilerlemiştir. Ayrıca, günümüzde uluslararası bağlamda değişik cephelerde yaşanan gelişmelere toplu bir biçimde bakıldığında Rumen madenci eylemi çok daha farklı ve kapsamlı bir anlam kazanmaktadır.

Romanya'da madenci eylemi, köhne düzenin tüm kurumlarının işçiler önünde toptan diz çökmeleri sonucu, 22 Ocak 1999 günü sona erdi. Oysa, bir gün önce, 21 Ocak akşamı, devletin tüm militarist güçlerini seferber ettikten, sıkıyönetim hazırlıklarına son şeklini verdikten sonra Romanya başbakanı Rado Vasile televizyonda yaptığı bir konuşmada madenci hareketini dünya kamuoyu önünde şöyle değerlendiriyordu: **"muhatap olduğumuz hareket bazı haklar talep eden sendikal tipte bir hareket olmaktan artık çıkmıştır. Devlete karşı terörist tipte bir ayaklanma söz konusudur. Romanya hükümeti teröristlerle asla pazarlık yapmaz"**. Bu ülke tarihinde madenci hareketi karşısında bu kadar kaba hakarete ve onu hemen izleyen bir toplu teslimiyete ilk kez rastlanılmıyor. Çünkü, Romanya'da iktidara tükürdüğünü

anında ve döne döne yalatmak Jiu havzası maden işçileri için bir mücadele, bir direniş refleksidir, geçmişi eskilere dayanan bir gelenektir. Rumen madencilerinin ayaklanması, tıpkı birkaç yıl önce Meksika'nın Chiapas eyaletindeki Zapatista ayaklanması gibi, yeni yılı selamlar nitelikte bir zaman dilimi içinde patlak verdi. Bu tesadüfi benzerliğin yanı sıra, Jiu madenci öfkesi kısa sürede dünyanın dört bir köşesinde yankı buldu, büyük bir ilgi ile izlendi ve aynı zamanda da

örgütlü bir sansür ve karalama kampanyasına konu oldu. Dolayısıyla, söz konusu madenci eyleminin tarihsel önemini ve pratik etkisini Karpatlarla sınırlı tutmamak gerekiyor. Kaldı ki, maden işçilerinin direnişi, geçmiş örneklerden farklı olarak, sadece bir madenci direnişi olarak yükselmemiş, tüm Rumen işçilerinin, köylülerinin, zorla yoksullaştırılan emekçi kitlelerinin ortak kavgasına dönüşerek ilerlemiştir. Ayrıca, günümüzde uluslararası bağlamda değişik cephelerde yaşanan gelişmelere toplu bir biçimde bakıldığında Rumen madenci eylemi çok daha farklı ve kapsamlı bir anlam kazanmaktadır.

Madenci eylemine ilişkin spekülatif tartışmalar

Eylemin esas muhtevasını ve gerçek anlamını irdelemeden önce onun tali ama yanıltıcı bir işlev gören boyutlarına açıklık getirmek ve aradan çıkarmak

gerekiyor. Bu tali boyutun en önemli yönü madencilerin elde ettikleri, hükümetten kopardıkları maddi kazanımlardır. Çünkü, soruna bir bütünlük içinde bakıldığında ve sınıf mücadelesinin tarihsel süreci içine oturtularak değerlendirildiğinde, madencilerin elde ettikleri ve çok önemliymiş gibi sayılan, gösterilen bu maddi kazanımların pratikte en ufak bir kıymeti harbiyesi yoktur. Hükümetten kazına sapının zoru ile koparılan % 30'u aşkın ücret zammı, yürürlüğe konmadan enflasyon ve zamlar tarafından kemirilip tüketilecektir. Maden ocaklarının kapatılması çok geçmeden yeniden gündeme getirilecek, toptan olmasa da parça parça uygulanmaya konulmaya çalışılacaktır. Jiu vadisindeki maden tesisatlarına yatırılması vadedilen 200 milyon doların bir tek meteliği dahi bölgeye ulaşmayacak, en iyi ihtimalle yolda asırılabilecektir. Dolayısıyla, bu veya buna benzer maddi kazanımların esas değeri, sonuçta, yine manevi niteliktedir. Mücadelenin somut ve ivedi meyvesi oldukları için işçilere özgüven verdikleri, mücadeleye soluk kazandırdıkları, perspektif verdikleri ölçüde bir değere sahiptirler.

Eylemin, ısrarla önplana çıkarılan ve esas spekülasyon malzemesi edilen, diğer tali yönü ise onun önderliğine ilişkindir. Madencilerin önderi Miron Cozma'nın milliyetçi gerici, hatta ciddi faşist eğilimleri olan *Romania Mare* (Büyük Romanya Partisi) adında bir partinin üyesi olduğu ve maden işçilerini bu partinin politik hesapları için harekete geçirdiği iddia edilmektedir. Miron Cozma'nın Jiu havzası maden işçilerinin saygın ve doğal önderi olduğu ve aynı zamanda da birkaç gün önce istifa ettiği söz konusu partinin üyesi olduğu doğrudur. Uzun

süredir içinde bulunduğumuz tarihsel süreç, özellikle bilinen tarihsel yıkıma uğrayan Doğu Avrupa ülkelerinde, işçi sınıfı hareketinin başına bu tür akımların mussallat olmalarını olanaklı kılmaktadır. Örgütlülükten ve önderlikten yoksun kalan sınıf hareketinin kendi kendisiyle yabancılaştığına ve her türlü sapmaya açık hale gelebildiğine tarih şahittir. Zamanında, Polonya'da sosyalizm etiketi altında her türlü bozulmayı yaşayan köhne bürokratik düzene karşı Lech Walesa önderliğindeki Dayanışma sendikası işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin, neredeyse tamamını kucaklayarak, seferber ederek kapitalist restorasyon sürecinin başlıca manivelası olmuştur.

Ancak, Romanya'da madenci eylemine kara çalabilecek herhangi bir ibare söz konusu değildir. Miron Cozma'nın maden işçileri hareketindeki önderliği ve onun söz konusu olan parti ile olan ilişkilerinin önemi özenle abartılmaktadır. İddiaların tersine maden işçileri, ellerinde gamalı haçlarla, şu veya bu faşist şebekenin değirmenine su taşımak, ona destek vermek amacıyla yola çıkmadılar. Maden işçileri, IMF ve Dünya Bankasının saptadığı ve Bükreş'teki çömezleri tarafından uygulamaya konulmuş olan, kapitalist yıkım ve soygun politikasına karşı öfkelerini haykırdılar. Yani, faşist akımların en yeminli savunusu oldukları bir iktisadi düzene karşı ayaklandı, ona karşı yıllardır birikmiş olan tüm öfke ve kinlerini kustular.

Sorunun özü şudur: Romanya'da işçi sınıfı ve tüm emekçi kategoriler adına maden işçileri ayağa kalkmıştır. Eylem süresinde de görüldüğü gibi suyun başını tutan asalak gruplar dışında tüm toplum madencilerden yana tavır almış ve onları desteklemiştir. Bu şekilde

şahlanmış bir toplumsal hareketten istifade etmeye, onu sahiplenerek kendilerine pay çıkarmaya çalışanlar her zaman olmuştur ve elbette olacaktır. İşçi sınıfı ayağa kalktığında ona sinek gibi yamanmak isteyenlerin başında, farklı hesaplardan ötürü, hep en radikal demagoglar, onun en kararlı düşmanları gelir. Örneğin, Polonya'daki Dayanışma sendikası aracılığı ile bu ülkenin işçi sınıfını sınıfın en yeminli düşmanları emperyalist güçler sahiplenmemişler miydi? Ama, zamanla, tarih sınıfın dostlarının ve düşmanlarının kimler olduğunu berrak bir biçimde birbirinden ayırmıştır. Burjuva medya, Romanya'da sınıf hareketinin görkemli ve militan eylemine kara leke gibi bulaşmaya çalışan sınıf düşmanı akımların rolünü ve önemini bu kadar abartarak özünde sınıfa ve eylemin kendisine gölge düşürmeye, onu hassas tarihsel bir süreçte, dünya kamuoyu nezdinde itibarsızlaştırmaya çabalamaktadır.

Rumen madencilerinin eylemi doğal tali ayrıntılarından, aynı şekilde bir doğallığı olan suni lekelerinden ve karşı karşıya bırakılmak istendiği örgütlü karalama kampanyasından ayırıştırılarak irdelendiğinde ortaya bambaşka bir tablo çıkmaktadır. Bu tablonun yerel ve uluslararası olmak üzere iki boyutu mevcuttur.

Rumen işçilerin eylem geleneği

Romanya'da maden işçileri mücadele ve direniş geleneklerine sadık kaldıklarını bir kez daha ispatladılar. Bu geleneğin eskiye dayandığını, bu ülkede mücadele alanında maden işçilerinin hep başı çektiklerini belirttik. Madencilerin mücadele tarihlerini birkaç cümleye dahi sığdırarak özetlersek sorunun özü kolayca anlaşılmış olur. Bükreş'te hangi klik veya kim iktidarda olursa olsun karşısında hep maden işçilerini bulmuş, onlara periyodik olarak boyun eğmek yolu ile ayakta kalabilmiştir. Tarih sürekli çarpıtıldığı, kolay küllendirildiği ve çabuk unutturulduğu için madencilere yer yer Çavuşesku'nun milisleri denilerek hakaret edilmekte ve bu hakaret itibar dahi görmektedir. 70'li yıllarda Çavuşesku'nun işçi düşmanı ve kapitalist restorasyon politikasını teşhir etmek için ayaklanan madenciler ocakları "kahrolsun proletarya burjuvazisi!" diye türkçeye çevirebileceğimiz asalak bürokrasiyi hedefleyen son derece anlamlı şiarlarla inletmişlerdi. Yine, aynı yıllarda bir başka direnişi bastırmak için eylem alanına gönderilen Çavuşesku'nun bir bakanını işçiler rehin almış, demir bir kafese hapsederek kapısını kaynakla kapatmış ve Çavuşesku'nun kendisinin bizzat işçilerin ayağına kadar gelmesini talep etmişlerdi. Çavuşesku Jiu vadisine gitmek, işçilerin taleplerine boyun eğerek bakanını kurtarmaktan başka çare bulamamıştı. Bu örnek, tek başına, kara çalınmak istenen

Çavuşesku/Maden işçisi ilişkisinin karakterini yeterince tanımlamaktadır. Vereceğimiz ikinci örnek 22 Aralık 1989 günü, artık adını dahi anmaya kimsenin yüzünün tutmadığı, ünlü

Temeşvar devrimi ile devrilen Çavuşesku sonrası döneme ilişkindir. Çavuşesku'nun devrilmesinden ve iğrenç koşullarda katledilmesinden sonra Romanya'da her soydan gericilik büyük bir tarihsel intikam hırsı ile iplerinden boşandı. Ana dillerini dahi unutmış Avrupa başkentlerinde yaşayan ne kadar monarşist/faşist kırıntısı varsa birkaç gün içinde leş kargaları gibi aniden Bükreş'e üşüştiler. Kimi topraklarını geri istiyor, kimi kraliyete geçilmesini savunuyor, kimi komünistlerin toptan kılıçtan geçirilmesini talep ediyor, kapitalist restorasyonun hızlandırılmasını istiyordu vs. Çavuşesku döneminin gözden düşmüş kadrolarının Iliescu önderliğinde oluşturdukları yeni iktidar kliği bu faşist/monarşist cereyan karşısında aciz kalmış ne yapacağını bilemez bir duruma düşmüştü. Verdiği her taviz anında yenilerini, daha radikallerini çağırıyordu. Böylece, Romanya'da faşizmin ilk baharı 12 Nisan'dan 14 Haziran gününe, Jiu Vadisinden madencilerin trenlere el koyarak başkente gelmelerine kadar devam etti. Ve binlerce madenci, Bükreş sakinlerinin tezahüratları eşliğinde, iki gün boyunca faşistleri sahipsiz it gibi sokaklarda kovaladılar, meydan dayığı çektiler. Madencilerin bu görkemli anti-faşist eylemi o dönem tüm emperyalist camiayı telaşlandırmış, öfkelenmişti. Burjuva basın olayı "madenciler gelip demokrasiyi öldürüp gittiler", "Rumen devrimi öldü", "insan hakları çiğnendi", "maden işçileri Çavuşesku dönemini hiç de aratmıyorlar" vb başlıklar altında değerlendirmişti.

Sorunun özü şudur: Romanya'da işçi sınıfı ve tüm emekçi kategoriler adına maden işçileri ayağa kalkmıştır. Eylem süresinde de görüldüğü gibi suyun başını tutan asalak gruplar dışında tüm toplum madencilerden yana tavır almış ve onları desteklemiştir. Bu şekilde şahlanmış bir toplumsal hareketten istifade etmeye, onu sahiplenerek kendilerine pay çıkarmaya çalışanlar her zaman olmuştur ve elbette olacaktır. İşçi sınıfı ayağa kalktığında ona sinek gibi yamanmak isteyenlerin başında, farklı hesaplardan ötürü, hep en radikal demagoglar, onun en kararlı düşmanları gelir.

Üçüncü örnek yine aynı döneme ilişkin. 20 Eylül 1990 günü maden işçileri yeniden Bükreş yolunu tutmak zorunda kaldılar. Madenciler bu kez, kemer sıkma politikası eşliğinde özelleştirmeleri hızlandırmaya karar veren, başbakan Petre Roman'ı kovmak için Bükreş'e geldiler. Hükümet binasını işgal eden işçiler devlet başkanı ve başbakanın istifasını talep etmekle işe başladılar. Ancak, Iliescu'nun güçlüden yani madencilerden yana tavır takınması ve 29 Eylül günü Petre Roman'ın görevine son vermesi sonucu madenciler Bükreş'i terk ederek işbaşına döndüler.

Bu yıl başında grev kararı alınarak başlatılan son madenci eylemi yukarıda sıraladığımız birkaç örneğin doğal bir uzantısı olma niteliğini taşımaktadır. Eylemin arka planını kapitalist soygun politikasına karşı direnmek oluşturmaktadır. Ama üslubu madenci üslubu olmaya devam ediyor. Kasım 1996'da işbaşına getirilen yeni hükümet İMF'nin hazırladığı ve eskilerinden çok daha katı tedbirler içeren bir iktisadi reform paketini yürürlüğe koydu. Kamu işletmesi statüsünde olan maden ocaklarının durumu İMF'nin öngördüğü reform paketinin ağırlıklı bölümünü oluşturmakta idi. Bıçak kemiğe dayanana kadar paketin uygulanmasında epeyce mesafe kaydedildi. 1997 yılı sonunda 75 000 madenci işten atıldı ve önümüzdeki üç yıl içinde 110 maden ocağının kapatılması planlanmaktadır. Ancak, iktisadi krizin ağırlaşması, Romanya'nın yakın iktisadi ilişkiler içinde olduğu Rusya'nın çöküşü sermayenin saldırılarının daha da ağırlaşmasını beraberinde getirdi. Buna

rağmen, 1998 ilkbaharında İMF ve Dünya Bankası Romanya için öngörülmüş olan destek programlarını, özelleştirmelerin istenilen hızda yürütülmediğini gerekçe göstererek, askıya aldıklarını açıkladılar. Romanya tüm Doğu Avrupa ülkeleri gibi yoksulluğun, sefaletin, yaşamın her alanında çöküntünün kol gezdiği bir savaş alanına dönüşmüş durumda. Polonya'nın performansı diğer ülkelere örnek gösterilmektedir. Ama, aynı Polonya'da bu günlerde sağlık sektöründe çetin bir grev sürmekte, yolları barikat kurarak trafiğe kapatan ve dolayısıyla genel yaşamı doğrudan etkileyen köylü eylemleri yaygınlaşmaktadır. Rumen madencilerin öfkesini taşıran bu durumdur.

Madencilerin birkaç hafta devam eden grevine Bükreş hükümeti pek aldrış etmeyince ve iktisadi politikasını tartışma konusu etmeyeceğini ilan edince madenciler son çareyi Bükreş'e gelerek karar mercilerini yakından görmekte buldular. Bükreş'e doğru aç susuz ve son derece elverişsiz iklim koşullarında yürümeye başlayan madenciler 5 gün boyunca iktidarın tüm engelleri ile karşılaştılar. Polis, jandarma ve ordu birlikleri tek tek devreye sokuldu, barikatlar kuruldu. Güzergah boyunca halkın aktif desteği ve çoğu kez doğrudan katılımı ile işçiler düzenin kurmaya çalıştığı engelleri tek tek söküp attılar. Her defasında kolluk kuvvetleri meydan dayığından geçirildi, tüm teçhizatlarına el kondu, ordunun kamyonları, otobüsleri işçilerin hizmetinde kullanıldı, bu arada kabarık sayıda jandarma hastahanelik edildi. İşçilerin eylemi ve kararlılığı karşısında sermaye düzeninin içine düştüğü durumu bir madenci "eğer bir başka hükümet madencilerden kurtulmayı düşünürse yapacağı ilk iş bizi jandarma olarak işe almak olmalıdır. Çünkü, biz madenciler, yolumuzu kesmeye çalışanlardan çok daha başarılı olduğumuzu kanıtladık" diyerek tanımlamakta, daha doğrusu açıktan dalga geçmektedir.

Madencilerin esas niyetleri, kendilerini aşağılayan, bencil, kendi çıkarlarını ulusun çıkarlarının üstünde gören, imtiyazlarını korumayı temel amaç sayan bir kategori olarak tanımlayan ve hatta terörist ilan eden hükümet yetkilileri ile Bükreş'te görüşmek ve doğrudan hesaplaşmaktı. Ama, önderleri Miron Cozma Başbakan'la pazarlık masasına oturarak madencilerin bu soylu ve militan niyetlerini, sonuçta eylemin kendisini, sabote etti. Onun için işçiler görüşmelerin sonuçlarının ilanını, elde edilen maddi kazanımları yuhlayarak karşıladılar, kimilerinin ise öfkelerinden ağladıkları bile görüldü. Burjuva basının satır aralarında sızdırdığı bilgilere göre aynı hayal kırıklığı toplumun önemli bir çoğunluğunu etkilemiş durumdadır. Yani, Bükreş hükümeti kovalanmaktan kılpayı kurtulmuş ve sonuçta madenci eylemi yarım kalmış oldu. Eylemin son bulduğu ve madencilerin Jiu'ye geri dönmeye başladıkları ilan edilince

türdendir. Son yıllarda kapitalizmin bunalımının derinleşmesine paralel olarak sınıf eylemlerinde bir radikalleşmenin, bir yaygınlaşmanın olduğunu görüyoruz. Bu genelleşen mücadele eğiliminin ABD'den Güney Kore'ye, Güney Afrika'dan Danimarka'ya kadar uzanan sayısız örnekleri mevcuttur. ABD'de UPS yada General Motors gibi tekelleri zora sokan uzun soluklu grevler, Güney Kore'de genel grev havası estiren her işçi eylemi, Danimarka'da sendikal bürokrasinin satılmışlığı

üzerinden yükselen işçi tepkisi, Rusya'da kapitalist soygun politikasına karşı sokağa dökülen on milyonlarca emekçinin katıldığı her eylem, kendi kategorisinde, son derece önemli bir yer tutmakta, kapitalist sömürü düzenine karşı, salt iktisadi nitelikte de olsa, ileriye doğru atılmış bir adım olmaktadır.

Dünyaya bu değişik mücadele dinamikleri açısından baktığımızda Rumen madencileri bir eksiği tamamlamış oldular, dolayısıyla eylemleri dünya ölçeğinde hak ettiği yeri ve önemi kendiliğinden bulabilmektedir. Madenci eylemi işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketi mücadelesine hem içerik hem de biçim bakımından perspektif kazandırmış oluyor. Yani, Jiu madencileri diğer ülkelerde düzenin boğucu cenderesinden çıkmaya, Endonezya'da olduğu gibi el yordamı ile yol bulmaya çalışan, sınıf kardeşlerine engellerin nasıl aşılması gerektiğini gösterdi, tankı tüfeği ile barikat kuran jandarmanın işçiler tarafından evire çevire dövülebileceğini kanıtladı. Ve üstelik burjuvazinin adalet mekanizmasının jandarmayı tokatlayanlardan hesap sormak için soruşturma açmaya cesaret dahi edemediğini gösterdi.

Bu açıdan Rumen madencilerinin eylemi birçok başka ülkede örnek alınmaya adaydır. Jiu madencileri Rusya, Güney Kore vb. ülkelerin işçi sınıflarına çok somut bir yol göstermiş olmanın onurunu taşımaktadırlar. Yarın, belki başkaları bu örneği çok daha ileri bir düzeye kavuşturur ve dönüp Rumen madencilerine örnek sunar, yol gösterirler, onların Miron Cozma'dan nasıl kurtulacaklarının reçetesini sunarlar.

Rumen madenci eylemi içeriğe ilişkin önemli dersler içermektedir. Madenciler geçtikleri yörelerdeki Macar

asıllılara ya da çingenelere saldırmadılar. Tam tersine onların da desteğinden yararlandılar. Ama, bugün Endonezya'da yolunu aramaya devam eden kitle hareketi, düzen tarafından etnik ve dini bir çatışmaya kolaylıkla itilmektedir. Kitle hareketi düzeni doğrudan hedefleyeceğine mücadeleyi bir kör döğüşüne, bir iç savaş ortamına doğru yönlendirmektedir. Yerliler Çin kökenli kesime saldırmakta, onların mallarını yağmalamakta, müslüman olanlar hristiyanları hedef seçmekte, kiliseleri ateşe vermektedirler. Böylece, düzen kendisini sağlama alırken özünde ona yönelik gelişen kitle hareketi kendi kendisini tüketmektedir. Oysa, Romanya'da madenciler önce ücret zammı talep ederek eylemi başlattılar, ardından hükümeti doğrudan hedef seçtiler ve sonuçta düzene, kapitalizmin kendisine yöneldiler.

Rumen madencilerinin mesajının diğer bir objektif alıcısı da örneğin Brezilya işçi sınıfıdır. Dünyanın 8. iktisadi gücü olan bu ülke Ocak ayı ortalarında mali olarak çöktü. Bu ülkenin onyıllardır azgın bir biçimde sömürülen işçi sınıfına yeni bir fatura

daha, mali çöküşün faturası dayatılmaktadır. 1994 yılında Brezilya'da emekçi sömürsünden pay almaya gelen, yabancı sermayenin miktarı 1,97 milyar dolardı. Bu rakam 1997 yılında 17 milyar dolara yükseldi. Kapitalizmin iktisadi krizinin derinleşmesi ve Brezilya'nın konumunun çok daha hassaslaşmasının yarattığı tehlike karşısında gasp yapmaya gelmiş olan yabancı sermaye çekilince ülke de iflas bayrağını kaldırmak zorunda kaldı. Yeni bedeller ödemeye davet edilen Brezilya'nın işçi sınıfı ve yoksul emekçileri önünde mücadele alanına inmekten başka hiçbir seçenek durmuyor. Brezilya'nın işçi sınıfı ve yoksul emekçileri için objektif olarak kendisini dayatan mücadeleye atılma zorunluluğu Jiu vadisindeki gibi somut ve berrak bir emsalle aynı zaman dilimi içinde gündeme geldiğinde, hemen olmasa da, esinlenmemek olanaksızlaşıyor. İşte bu ve buna benzer nedenler içindir ki Rumen madencilerinin eylemi burjuvazinin salyasını bu kadar akıtmakta, karalama kampanyalarının örgütlenmesini, sansüre başvurulmasına yol açmaktadır.

Bükreş'te iktidarın felaketten kurtulduğunu kutlamaya gücü dahi yetmedi. Madenci tokatından kurtulan iktidarın kurtuluşu kutlama töreni, "aydınlar" diye adlandırılan birkaç zibidinin başkentte biraraya gelerek "keşke Bükreş'e kadar gelselerdi ve onlara demokrasiyi, anayasayı ve hükümeti nasıl sahiplendiğimizi bir gösterebilseydik" diye hayıflanmalarından ibaret kaldı.

Jiu madencilerinin eyleminin uluslararası anlamı

Rumen maden işçilerinin eyleminin önemi ve anlamı ne kadar ulusal sınırlar içine hapsedilmeye çalışılsa da onun esas etki alanı çok daha farklı ölçektir, uluslararası bağlamdadır. Çünkü, dünyanın dört bir köşesinde egemen düzene karşı, çoğu kez mütevazı kalan, arasıra da saptırılan, ama aynı zamanda da birbirlerini etkilemeye aday olan yaygın mücadele dinamikleri yükselmektedir. Ünlü Arnavut ayaklanmasının bir başka benzerine ya da uzantısına yıllar sonra dünyanın öbür ucunda Endonezya'da rastladık. Aradaki ilişki elbette mekanik değildir, olamaz. Çünkü sosyal ilişkilerde dişli mekanikliği yoktur, sadece deneyim ve etkilenme vardır. Üstelik, Romanya'da madencilerin eylemi şimdilik yarım kalmış olsa bile açılan sayfa, bir işçi önderinin "bu işin bittiğini sanan kendi kendisini kandırıyor" diyerek özetlediği gibi henüz kapanmamıştır, Şubat ayı ortalarında yeni bir grev dalgası için çağrılar çoğalmakta, kararlar alınmaktadır.

Her halükarda, Jiu havzası madencilerinin direnişi dünya ölçeğinde son yıllarda rastlanılan en görkemli, en militan ve en berrak sınıf eylemi olarak tarihe geçecektir. Bu eylem bundan başka hiçbir kategoriye sığmaz

Hazırlanıyor!

“Tarihe kızıl bir armağan bıraktık EKİM’i, Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi”

Bir yenilgi döneminin ardından ortaya çıktık. Daha ilk adımlarımızı atar atmaz Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku’ndaki çözülüşün sonuçlarıyla yüz yüze kaldık. Emperyalistler bunu kendi zaferleri olarak ilan ettiler. Emperyalist-kapitalist dünya “sosyalizm öldü” naraları atmaya başladı. Bu bir histeriye dönüştü. Dönekler ve kaçkınlar güruhu da bu koroya katılmakta gecikmediler. Onlar da hedef tahtasına proletaryanın ihtilalini ve ihtilalci örgütlenmesini oturttular.

“Biz bir toplumsal devrim hareketiyiz, bir ihtilal örgütüyüz. Toplumsal devrimin yönlendirici ve sürükleyici gücü olarak leninist bir partinin yaratılması acil çabası içindeyiz. Bizim acil sorununuz parti, temel sorununuz devrim ve iktidardır. Tüm teorik, politik ve örgütsel sorunlarımızın temel eksenini bunlardır. Türkiye devriminin temel teorik ve taktik sorunlarının yanı sıra dünya devriminin ve sosyalizmin tarihsel deneyimleri konusunda açıklığa kavuşmak ve bu deneyimlerin ışığında teorik bakımdan gelişip güçlenmek, dünyanın bugünkü tablosu, bugünün dünyasında devrimci süreçler, dinamikler ve olanaklar, dünya komünist ve işçi hareketinin bugünkü durumu ve sorunları, tüm bunlar parti ve devrim davasının sorunlarıdır bizim için” dedik.

Dönem zordu. Avantajlar düşmandan yanaydı. İşçi hareketi cephesinde dev dalgalar dönemi değildi. Sıfırdan bir örgüt yarattık. Partiyi sosyalizm ile sınıf hareketinin birliği olarak ele alan bir hareket için bunun anlamı ve önemi açıktır. Devrimci teori, devrimci örgüt, devrimci sınıf ile birleşmeyi başardı. 10 yıllık zorlu ideolojik-politik-örgütsel ve pratik çabanın sonucunda ilk büyük hedefimize ulaştık. Artık partiyi kazandık.

Türkiye’nin politik yaşamına yıllardır insanları sersemleten kokuşmuş bir hava egemendir. Egemen sistemin bütün kurumları ve ilişkileri iliklerine kadar çürümüş bulunmaktadır. Servet ve sefalet arasındaki inanılmaz uçurumun emekçi sınıfların iktisadi ve sosyal yaşamında yol açtığı yıkımı, siyasal planda dizginsiz bir terör ve zorbalık tamamlamaktadır.

Yoksulluk, kültürsüzlük ve cehalet manevi ve ahlaki çürümeyi tüm topluma yaymaktadır. İnsanlık dehşet verici bir çöküş tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Böyle bir dönemde Türkiye’nin siyasal yaşamı ve geleceğimiz için taze ve diriltici bir havayı içeri alacak yeni bir pencere açılmaktadır. Türkiye proletaryasının komünist işçi partisi siyasal yaşamdaki yerini almaktadır.

EKİM, bir inşa örgütü olarak misyonunu oynadı ve yerini işçi sınıfının komünist partisine bırakıyor. Komünist hareketin bir dönemi kesin bir tarzda kapandı. Partimiz TKİP (Türkiye Komünist İşçi Partisi) işçi sınıfı hareketinde de bir dönemi kapatmak sorumluluğuyla yüzyüzedir.

Biz bugün bir bayrak yükseltiyoruz. Bu bayrak partimizin kızıl bayrağıdır. İlk ortaya çıktığımızda devrimci-demokrasi ile proleter sosyalizmini ayırtırmayı ve saflaştırmayı körüklemek için “Herkes kendi bayrağı altına” demiştik. Geline yerde ise “Tüm komünistler Türkiye Komünist İşçi Partisi’nin bayrağı altına” diyoruz.

Devrim tarihimizde bir kilometre taşı olan Türkiye Komünist İşçi Partisi’nin kuruluşunun coşkusunu, onurunu ve kıvancını yaşıyoruz.

Zindanlardaki yoldaşlarımızın şiarını yineliyoruz: Tarihe kızıl bir armağan olarak bıraktık EKİM’i. Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Yeni Ekimler için ileri!

Ücretsiz PDF Kitap Alın <https://www.marx.org>
Hollanda’dan TKİP taraftarları

Eksen Yayıncılık Kitapları

- Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm**
(TDKP Eleştirisi) 2. Baskı 300 000 TL.
- Modern Revizyonizmin Çöküşü**
SB ve D. Avrupa Üzerine (Tük.) . . . 650 000 TL.
- Yakın Geçmişe Genel Bir Bakış**
ve Platform Taslağı (Tükendi) . . . 175 000 TL.
- Devrimci Harekette**
Reformist Eğilim (Tük.) 500 000 TL.
- Teori ve Program Sorunları**
(Tükendi) 750 000 TL.
- Dünyada Yeni Düzen**
ve Ortadoğu (Tükendi) 250 000 TL.
- Siyasal Gelişmeler**
ve İşçi Hareketi (Tükendi) 600 000 TL.
- Bir Gün Bile Yaşamak** (Roman: O. İyiler)
(Tükendi) 1.400 000 TL.
- EKİM 1. Genel Konferansı,**
Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL.
- ekimler-1,**
Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi
(Tükendi) 700 000 TL.
- ekimler-2** 700 000 TL.
- Solda Tasfiyeciliğin**
Yeni Dönemi (Tükendi) 350 000 TL.
- İç Yazışmalar/İç Çatışmalar,**
Işık, Daha Çok Işık (Tük.) 400 000 TL.
- EKİM Olağanüstü Konferansı**
(Tutanaklardan Seçmeler)
Devrimci Politika
ve Örgütlenme Sorunları (Tük.) . . . 550 000 TL.
- Kürt Ulusal Sorunu-1**
Teorik-Programatik Perspektifler
ve Siyasal Değerlendirmeler 650 000 TL.
- Kürt Ulusal Sorunu-2**
Teorik-Programatik Perspektifler
ve Siyasal Değerlendirmeler 850 000 TL.
- Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar,**
Kopanlar ve Kapılanlar (Tük.) . . . 450 000 TL.
- Devrimci Gençlik Hareketi**
Genişletilmiş 2. Baskı
(Tükendi) 550 000 TL.
- Gebze Direnişinin**
Ardından 175 000 TL.
- 20 Temmuz Dersleri (Tük.)** 175 000 TL.
- Dünya’da ve Türkiye’de**
Özelleştirme Saldırısı (Tük.) 250 000 TL.
- “İş-ekmek-özgürlük” sloganı üzerine,**
Liberal Demokratizmin Politik Platformu
Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
- EKİM 3. Genel Konferansı**
Siyasal ve Örgütsel
Değerlendirmeler 650 000 TL.
- EKİM 3. Genel Konferansı**
Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar
(Tutanaklar) 750 000 TL.
- Küçük Burjuva Popülizmi ve**
Proleter Sosyalizmi
(Z.Ekrem’e Cevap) 450 000 TL.
- Demokratizmi Savunmanın**
Sınırları 200 000 TL.
- EMEP Eleştirisi**
Bir sosyal reform partisinin
ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine
(Tükendi) 250 000 TL.
- Partileşme Süreci-1**
Perspektifler ve
Değerlendirmeler 650 000 TL.
- Partileşme Süreci-2**
Polemikler:
Devrimci Proletarya’ya yanıt 650 000 TL.
- Demokrasi ve Devrim**
Program sorunları
üzerine konferanslar 750 000 TL.
- Bağımsızlık ve Devrim**
Program sorunları
üzerine konferanslar 1 000 000 TL.

Ekim Devrimi'nin ateşinde yetişen bir komünist:

Mustafa Suphi

Bundan 78 yıl önce Karadeniz'in azgın dalgaları sınıf mücadelesinin arenasını oldu. Bir tarafta Türkiye sosyalist hareketinin ilk temsilcilerinden M. Suphi ve 14 yoldaşı... Diğer tarafta Kemalist burjuvazinin uşakları...

M. Suphi 1883'te Giresun'da doğdu. İstanbul'da hukuk, Paris'te siyasal bilimler öğrenimi gördü. 1910'da ülkesine döndüğünde ekonomi alanında yetkin birkaç kişiden biriydi. Bir dönem İttihat ve Terakkiçilerle ilişkide bulundu.

1914'te Rusya'ya geçti. Kısa sürede Bolşeviklerle ilişki kurdu. Marksizm-Leninizmi kavradı ve 1915'te RSDİP'e üye oldu. Ekim Devrimi sürecinde ve devrim sonrasında bulunduğu bölgelerde Kızıl Ordu birlikleri örgütledi, SSCB bünyesinde çeşitli halk komiserliklerinde yöneticilik yaptı. Kuruluş Kongresi de dahil olmak üzere Komintern'in iki kongresine Türkiye delegesi olarak katıldı. TKP'nin 1. Kongresi'nde (Bakü, 10 Eylül 1920) genel sekreterliğe seçildi.

M. Suphi, Ekim Devrimi'nin ateşinde yetişmiş, proleter ideolojiyi benimsemiş, Komintern'in politikalarını kendine eylem kılavuzu olarak almış bir devrimci önderdi.

Bugün geleneksel halkçı akımların tartıştığı konulardan biri olan ittifaklar sorununa proleter ideoloji temelinde yaklaşmıştır: *"Türk, Müslüman, yabancı ner ne olursa olsun, büyük ve küçük sermayedar ve zenginlerle birlik ve ittifak yapmam!"* ("Sosyalizm İçin Mücadele")

Yine burjuva demokrasisine karşı oldukça net bir tutum ortaya koymaktadır: *"Bizim programımızda mukaddeme (başlangıç) olarak tavzih (açıklığa kavuşturma) ve tebbuata (araştırma) muhtaç olduğumuz maddelerden biri de, Türkiye gibi Avrupa kapitalizminin pençesinde ezilen memleketlerin burjuva demokratisi ile kurtulmaya muvaffak*

"Dünya ihtilalinin gelecekteki seyrinde, Türkiye proletaryası şerefli bir mevki işgal edecektir."
Mustafa Suphi

olamayacağı meselesidir." (TKP Programı açış konuşmasından...)

M. Suphi'nin köylülüğün büyük bir ağırlık oluşturduğu bir toplumda bilinç bulanıklığına uğramadan proleter ideolojiyi savunmuş olması bugünkü devrimci demokrat akımlara için önemli bir ders niteliğindedir.

15'ler şahsında katledilen gencecik proletarya idi; katledenler ise kemalist burjuvazinin uşakları... M. Suphi'nin ideali; baskı, sömürü ve zulmün son bulacağı, üretenlerin yöneteceği sosyalist Türkiye'ydi. Onu katledenlerin ülkesinde ise bugün her tarafı kan, gözyaşı, zulüm, sömürü kokan bir düzen, kapitalizm hüküm sürmektedir. M. Suphi ve 14 yoldaşı emperyalist-kapitalist sisteme karşı savaş çılgınlıklarıyla açıldılar Karadeniz'in soğuk sularına. Burjuvazi hain bir pusu kurmuştu. Onlar tereddüt etmediler. Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluşu yolunda Karadeniz'i kanlarıyla kızılaştırdılar.

M. Suphi'nin Türkiye'sinde işçiler olacaktı yönetenler. İnsanın insanı sömürmesi ortadan kalkacaktı. Çocuklar köprü altlarında aç, kadınlar köşe başlarında etini satar olmayacaktı. İnsanlarımız emekli kuyruklarında ölmeyecekti.

M. Suphi'nin Türkiye'sinde milletin vekiliyim diye ortaya çıkanlar çeteler kurup uyuşturucu ticareti yapamayacaklardı. Faşist katiller sokak ortalarında insanları katledemeyecekti. Yazarlar, şairler, sanatçılar hapislere tıkmıyacaktı.

M. Suphi'nin Türkiye'sinde asgari ücret burjuvaların bir gecelik içki mezesi olmayacaktı. İşçi sınıfı sendikası, örgütsüz olmayacak, üç-beş hain onlar adına satış sözleşmeleri imzalayamayacaktı.

M. Suphi'nin Türkiye'sinde herşey üretenin, iktidar işçilerin olacaktı.

Karadeniz'de çarpışan iki sınıftı: Burjuvazi ve proletarya. O gün yenildik, ama yok olmadık. Türkiye Komünist Partisi'nin yigit neferleri M. Suphi ve yoldaşlarının taşıdığı bayrak bugün ellerimizdedir.

***Eski cihan yeni cihanın önünde eğil!
Aramızdan birkaç yoldaş ayrılmaz değil!
Her ne yapsan varacağız emelimize!
Karadeniz... bunu duysun derinliklerin:
O ateşli göğüsleri delen hançerin
kabzasını alacağız biz elimize!
15'ler proletarya davasında yaşıyor!
Ö. Soylu***

Kalbim

...

***Saplı göğsüme 15 kara saplı bıçak!
Kalbim yine çarpıyor,
Kalbim yine çarpacak!..***

***Göğsümde 15 yara var!
Deldiler göğsümü 15 yerinden,
sandılar ki vurmaz artık kalbim
kederinden!
Kalbim yine çarpıyor,
kalbim yine çarpacak!..***

***Yandı 15 yaramdan 15 alev,
kırıldı göğsümde 15 kara saplı
bıçak...
Kalbim
kanlı bir bayrak gibi çarpıyor
ÇAR-PA-CAK!!!***

Nazım Hikmet

"Karadeniz kıyılarında parçalanın Mustafa Suphi ve yoldaşlarının ikinci ölüm yıldönümleri dolayısıyla '28-29 Kanunu-Sani 1921' adı altında Moskova'da basılan kitabın "Başlarken" bölümü:

1921 yılının 28-29 Ocak'ında, onbeş Türk komünistini Türkiye burjuvazisi Karadeniz'de boğdu. Eh! Tarih, sınıf mücadelesi tarihidir.

Yoldaş!

Türk proletaryasının ilk bilinçli onbeş ölüsünü unutma... Bu küçük kitap, sana onların içlerinden birinin hayatını ve fikirlerini anlatacak.

Mustafa Suphi özellikle son yıllarını bütün ateşiyle proleteryanın kurtuluşuna adanmış sağlam bir kafa idi, bir komünistti. Onun fikirleri, senin için istifadelidir. Onun hayatı senin için bir tecrübedir.

Mustafa Suphi ismi, sana son nefeslerini tam bir komünist gibi veren onbeş ölüyü hatırlatsın... Ve her yılın 28-29 Ocak'ında bu kitabı yoldaşlarınla oku.

Yoldaş! Biz sana, Trabzon önünde parçalanıp Karadeniz'e atılan bu onbeş arkadaşını ve birer birer tanıtmak isterdik. Fakat onları öldürenler, onların yadigarlarını ve eserlerine de beraber yok ettiler.

Eh! Sınıf mücadelesi, aynı zamanda ülkü mücadelesidir. Fakat biz bundan acıklanmıyoruz. Yoldaş! Bu onbeş ölü, bizim için nihayet onbeş isimsiz komünisttir. Ve sen, bu isimsiz ölülerin isimleri, cisimleri, renkleri ve dilleri bizim için bir hiçtir. Biz her yaşayan işçi kadar, her ölen komünistide tanırız. Çünkü biz, ayrıksız, sınıfsız bir toplum yaratmak istiyoruz. Yoldaş! Devrim için ölenlerimiz artıkça, saflarımızı sıkılaştıralım. Çünkü işin tam tatlı yerindeyiz. Eh! Sınıf mücadelesi, hakimiyet mücadelesi demektir!

Yaşasın genç, teşkilatlı ve kudretli proleter kitleleri!

Yaşasın komünist partisi!

Biz Mustafa Suphi'nin yürüdüğü yoldan yürüyoruz! 28-29 Ocak 1921 tarihi Türkiye proletaryasının acıklı ve yaşlı bir günüdür. Yarın biz, İstanbul'u, Türkiye proleterlerinin kızıl başkenti yapacağız.

Komünist Enternasyonal Kuruluş Kongresi'nde Konuşma

“Doğu'daki devrimin Batı'daki devrimle dolaysız bağları...”

M. Suphi

ve herkes ezilen mutsuz halk için büyük Rus devriminden daha iyi bir müttefik olmadığını açıkça anladı. 1908'den itibaren Türk gençliğinin bir kısmı selametini sosyal bir devrimden başka bir şeyde bulamayacağını anlamıştı. Ama o sıralar sosyalist çalışına kısıtlanmıştı. Ezilen halkın korunması için yükselen elem içindeki Jaures'in güçlü sesi boşuna nefes tüketiyordu. Arkadaşlarından sadece birkaçı giriştikleri işe sırt çevirmediler ve burda, Rusya'da devrimci Türk ocağını örgütlediler.

içinde, bütün kalpleriyle Rus devriminden yana olan gerçek devrimciler olduğunu göstermek için söyledim. Şimdi hemen bu hareketin dünya devrimiyle olan ilişkileri sorununa geçeceğim. Derinden inanıyorum ki Doğu'daki devrimin Batı'daki devrimle dolaysız bağları bulunmaktadır. Biz, Türk devrimcileri derinden inanıyoruz ki, Doğu'daki devrim sadece Doğu'yu Avrupa emperyalizminden kurtarmak için değil, aynı zamanda Rus devrimine destek olmak için de zorunludur.

Yoldaşlar, çok açıktır ki Fransız-İngiliz kapitalizminin başı Avrupa'da olsa da, gövdesi Asya'nın verimli topraklarındadır. Biz Türk sosyalistleri için önemli ve birinci görev Doğu'daki kapitalizmin kökünü kazımadır. Ancak bu yolla Fransız-İngiliz üretimini hammadleden yoksun bırakabiliriz. Türkiye, İran, Hindistan ve Çin, Fransız-İngiliz endüstrisine kapılarını kapayarak, onu Avrupa borsalarına akma imkanından yoksun bırakacak, böylece iktidarın proletaryanın eline geçmesi ve sosyalist düzenin yerleşmesiyle sonuçlanacak, eli kulağında bir bunalıma yol açacaklardır. Buna ulaşmak için bölgesel devrimci hareketin ajitasyon yürütmesi ve Doğu halklarının Fransız-İngiliz emperyalizmine karşı ayaklanmaları lazımdır. Ama Doğu'yu nasıl devrimci kılacağız? Sık sık doğu sorunun tartışıldığı, Doğu halklarının manevi hayatlarından söz edildiği, bunların daha iyi incelenmesi isteğinin ifade edildiği toplantılara katıldım. Çarlık rejimi Doğu'yu işte böyle inceliyordu. Söz konusu olan Doğu halklarını sömürmek için en iyi yolların bulunmasıydı. Bu sorunu bugün inceliyorsak, bu, ezilen Doğu'yu kurtarmak içindir. Doğu'nun bilimsel incelenmesine vakit ayırarak, silahlarımızı sıkıca ellerimizde tutmamız, Doğu'da devrimci bir ocağın örgütlenmesi amacımızı gözden kaçırmamamız lazımdır. Doğu halklarının Avrupa sermayesine başkaldırışı, Rus devrimi için olduğu kadar tüm ülkelerin proleterlerini harekete geçiren -ki bu da onu İngiltere ve Amerika'nın sürekli tehditi altına sokmakta ve bizim, yani Doğu'nun yardımının beklenmesini zorunlu kılmaktadır- genç Alman devrimi için de yararlıdır.

Bu nedenle Doğu halkları arasında devrimci ocakların kurulması III. Enternasyonal'in acil görevi olmalıdır. Güçlü ve genç Rus Kızıl Ordusu'nun bağrında, gelişen Türk askeri örgüt hücreleri kurulmalıdır. Bugün çeşitli Rus cephelerinde, Sovyetlerin gücünü korumak amacıyla Kızıl Ordu'nun yanında dövüşen bin kadar Türk için büyük bir yarar belirmektedir.

Coğrafi konumdan dolayı, Türkiye daima Asya ile Avrupa arasında bir bağ oluşturmuş ve kapitalizmin dolaysız baskısı altında ezilmiştir. Bütün bunlar bizlere dünya devriminin gelecek safhalarında Türk proletaryasının önemli bir yer işgal edeceğini gösteriyor. Eminiz ki Türk proletaryası dünya sosyal devrimine dayanak olmak ve onu ilerletmek için bütün gücünü kullanacaktır.

(III. Enternasyonal-Belgeler, Belge Yayınları, s. 16-19, başlıklar tarafımızdan konulmuştur)

Doğu'da gerekli ekonomik ve sosyal değişimin sosyal devrimle gerçekleşebileceği yolundaki inançları Ekim olayından sonra iyice pekişti.

Sizlere bu inancın halen Türk proletaryası ve aydınları arasında varolduğunu ispatlayan bir örnek vereceğim. Devrim ertesinde, İstanbul Üniversitesi, Nobel Ödülü'nün kime verileceği sorusunu sorduğu zaman Türk gençliği profesörlerin yaptığı baskıya rağmen yoldaş Lenin'i seçti; ve bu, sosyal devrim fikirlerinin Doğu'da ne kadar etkili olduğunu bir kez daha ispatlıyordu. Büyük saygın ustamız ve onun eylemleri, tüm devrimci dünyayı temsil etmektedir ve Türk gençliği de yaptıkları seçimle devrimci dünyaya bağlı olduklarını göstermişlerdir.

Türk halkının Rus devrimine olan sempatisinden bahsetmeyeceğim bile. Rusya'daki sosyal devrimin kahramanları halkımızca biliniyor: Dünya sosyalist devrimi uğruna birçok kurban feda ettiler, artık savaş alanlarında tek başlarına değiller ve Türk proleter kitlesi gerçekten varlık kazanmıştır, tüm aydınlarıyla birlikte onların hayatını yaşamaktadır ve kalbi onlarınkiyle birlikte aynı uyum içinde atmaktadır.

Bu kahramanlar, bu kötülük dünyasında, Türk proletaryasında başlayan derin bir isyanın olgunlaştığından, bu proletaryanın savaşa atılmak için kardeşlerinin, Rus yoldaşlarının savaş çığlığını beklediğinden emin olabilirler.

Yoldaşlar! Bunu sizlere Orta Doğu'da, Türk halkı

Moskova'da, dünyanın geleceğini değiştirecek olan bu görkemli III. Enternasyonal'de proletaryanın, ezilen Türk köylülüğünün ve işçi sınıfının adına, özgürlüğün, eşitliğin, kardeşliğin adına, zalim ve yırtıcı emperyalizmden çok çekmiş, kapitalizmin pençesi ve batı uygarlığının şiddeti altında mahvolan silahlı bir halkın adına konuşmak ne büyük bir mutluluk. Gerçek şudur ki, Türkiye'de diğer devletlerde olduğu gibi, halkın canına kastedip kanını emen birçok barbar ve alçaktan başka, bir de sadece Ermenilerin değil, fakir işçi ve köylü kitlelerinin de kanını akıtan Osmanlı padişahları vardır. Barbarlığı temsil edenler ezilen halka kitleleri değil Osmanlı padişahlarıdır.

Yoldaşlar! Rusya'da bulunan işçi ve köylü temsilcileri Ekim Devrimi'nden sonra sermayeye karşı savaşı başlatmayı ve özellikle naip denilen bu açgözlüleri yoketmeyi başarmışlardır.

Bir yıl önce, Osmanlı paşaları orduyu Hazar Denizi kıyılarını, İran'ı, Türkistan'ı işgale göndermeyi tasarladıkları sırada Moskova'da, tüm dünyaya mutluluk vadeden bu başkentte, Türk devrimcileri bu paşaların maceracı tutkularına başkaldırmışlardı. Sesimizi boğmak isteyen Moskova'daki Osmanlı Elçisi Rus topraklarından derhal atılmamızı istemek için Rusya Cumhuriyeti hükümetini notalara boğmuş ve müslüman Taşkent, Örenşehir, Kazan halkları arasında şiddetli bir propagandayı yöneterek çalışmamızı yoketmeye dört elle sarılmıştı.

Burjuva gazetelerinde bizlere karşı yöneltilen makalelerde: “Asya'nın en ucuna dek uzanan müslüman dünya, Osmanlı ordusunun zaferini kutlarken, Türk Tatar milletine duyulan bu en kutsal inançla alay eden bu insanlar kimlerdir? Hangi dinden ve hangi millettendirler?” gibi sorular yer alıyordu. Ama elçilik müslüman doğu dünyasını iki yüzü sorularıyla aldatmak isteyince biz Türk komünistleri dünyanın vatanımız, insanlığın da milletimiz olduğunu büyük bir ciddiyetle bildirdik.

Böylece, Devrimin kızıl bayrağını korkusuzca çektikten sonra, Osmanlı emperyalizmine katılan gruplara karşı çıkmayı, onlara tepki göstermeyi kararlaştırdık. Bir süre için düşüncelerimizin gerçekleşmesini sağlayacak olan bu yolu izleyenler sadece bizdik. Ama şimdi bütün Doğu bizimle beraber yürüyor. Yoldaşlar, açgözlü Fransız ve İngilizler Osmanlı emperyalistleriyle beraber İstanbul'u ele geçirince, hakkımızda söylenen yalanlar etkisini yitirdi

Direnenler anlatıyor!...

Bir gözaltı deneyimi:

“Direniş ateşini körükle, zulmü rüzgarlara savur!”

Pazartesi günü saat 10.00’da bir yoldaşla buluşup iş arayacaktık. Esenyurt fabrikalar yoluna girdik. Birkaç yere sorduk, işçi aramıyorlardı. Saat 11.30’a kadar iş baktık. Sonra fabrikaların arka tarafına geçerek orada aramaya devam ettik. Yanımızda akşam dağıtımı için hazırladığımız materyallerimiz de vardı. Pul yaparak yürüyorduk. Çevremizdeki insanlara çok fazla dikkat etmedik. Bir ıslık sesi duydum ve takip edildiğimizi anladım. Muhtemelen birbirleriyle haberleşiyorlardı. Yoldaşa da haber verecektim ki o anda birşeyler sorması üzerine konuşmaya başladık.

Etrafımıza bakarak yürümeye devam ettik. 10-15 dakika geçtikten sonra bizim karşıımızdan bir resmi otunun geldiğini gördüm. Arkasından gelen birileri otoyolu bizi gösterdi. Yoldaşa söyledim ve hızlandık. Arkamızdan koşmaya başladılar. Biz de koşmaya başladık. Öbür köşede bir sivil otunun beklediğini gördüm. Arkasında da bir polis minibüsü duruyordu. “Yakalayın” diye bağırdıklarını duydum. Benim kaçma şansım vardı. Ama yoldaşın bir ayağı aksadığından hızlı koşamıyordum. Yakalanma ihtimali yüksekti. Onu yalnız bırakmamak için koşup koşmamak arasında tereddüt ediyordum. Aramızda biraz mesafe vardı. Bu sırada yoldaş yakalandı.

Karşı taraftan bir özel oto geliyordu. İki kişi de arkasından koşuyordu. Sağ taraftaki boş bir arsaya girdim. Özel oto da peşimden gelip önüme geçti. Ardında resmi bir oto vardı. Oto önüme geçince arkasından dolanıp tekrar koşmaya başladım. İki defa ateş ettiler ve yetişip üzerime çullandılar. Kafama silahlarının kabzasıyla vurmaya başladılar. O anda slogan atmak aklıma gelmedi. Arabaya bindirip vurmaya başladılar.

Avcılar Emniyeti’ne götürüldük. Bizi alt kata (TEM’e) indirdiler. Atkımla hemen gözlerimi bağladılar. İsmimi sordular. kimlikte yazdığını söyledim. Onlar da “burdan kimler kimler geçti herkes konuştu, boşuna tavrı koymayın” dediler. Yoldaştan da aynı cevabı alınca “konuşmayın, devrimciler konuşmaz, konuşursanız sizi öldürürüz” deyip saldırmaya başladılar. Bana tekrar ismimi sordular, aynı cevabı verdim. Kafamı duvara vurmaya başladılar.

Yoldaşa ayakkabı bağlarını çözmesini söylediler. O çözmeyeceğini söyleyince onlar da “eğer çözmezseniz sizi çıplak ayakla nezarete atarız, bir hafta kalırsınız” dediler. Aynı şeyi benden de istediklerinde reddettim. Bir anda birkaç kişi üzerime çullanarak yere yatırıp kollarımı tutmak suretiyle ayakkabılarımı çıkarttılar. Başka bir odaya aldılar. Üstümü çıkarmamı istediler. “Kendiniz çıkarın” dedim. Üstümü zorla çıkarttılar. Çırılçıplak soydular. Hayalarımı sıkmaya başladılar. Ben slogan atmaya başladım. Onlar, “ismini söyleyeceksin, herşeyi söyleyeceksin, sen işkenceye dayanamazsın, senin gibileri çok gördük, herkes en fazla yarım saat dayanır” diyerek devam ettiler. Slogan atmaya devam edince birisi ayağıyla ağzıma basarak susturdu. Sağdan soldan tekmeler gelmeye başladı. Yüzüme gelen bir tekmeyle burnum kanamaya başladı. Devam ediyorlardı. Bir yandan da bağıarak “konuş”

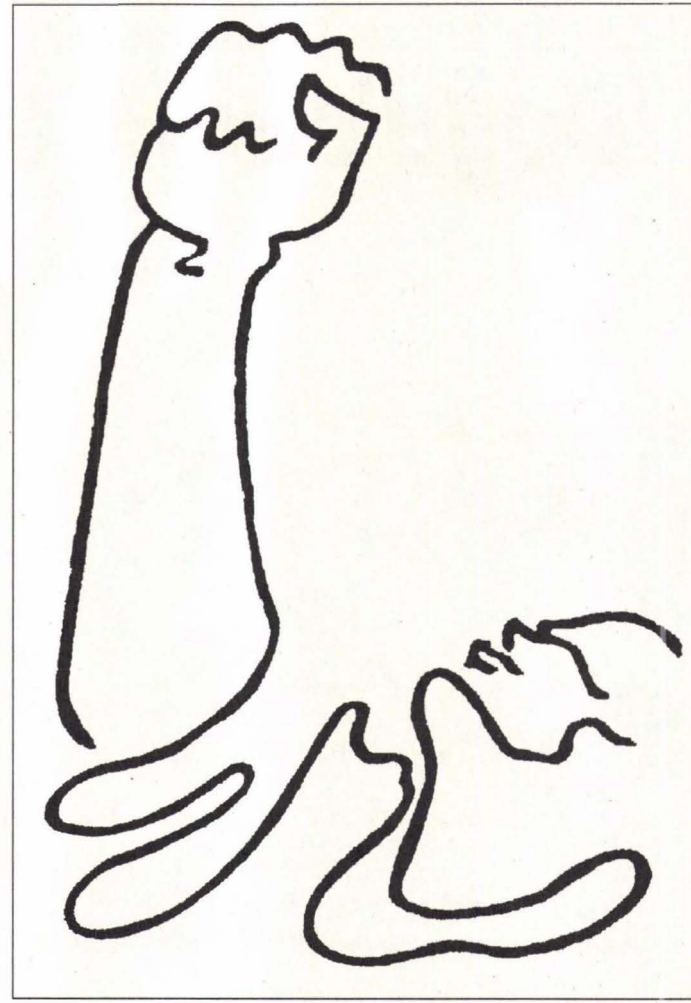
diyorlardı. Ben sloganla karşılık verdim. Yeniden her yandan darbeler gelmeye başladı. Birisi, “kaldırın götürün soğuk suya tutun” dedi ve beni kaldırıp başka yere götürdüler. Gözlerim bağlıydı. Götürülürken sağa sola vurup, sesler çıkarıp, “kuyu var” vs. deyip korkutmaya, akıllarınca dalga geçmeye çalışıyorlardı. Ben aldırmayınca “Bu, işi biliyor, bakalım ne kadar dayanacak?” deyip gülüştüler. Ben askı ya da elektrik için götürdüklerini düşünüyordum. Birden üzerime su tutmaya başladılar. Önce sırtıma tutuyorlardı. Bir süre sonra dönmemi istediler. Ben dönmeyince üzerime saldırıp duvara vurarak çevirdiler. Suyu kafama tutmaya başladılar. Nefes alamıyordum. “Ne oldu lan dayanabilecek misin? Daha ne seanslarımız var. Diren de görelim seni” diyorlardı. Ben zorlukla nefes alıyordum fakat hiç yüzümü çevirmedi. Birisi “bunu pervaneliye atın, biraz sonra elektrik vereceğiz” dedi.

Dışarı çıkardılar ve çırılçıplak vaziyette bir süre beklettiler. Dalga geçiyorlardı. “Konuşacak mısın, devam mı edelim?” diye sordular. “devam edin” dedim. “Hı bu direnecek baksana, partiyi de kurmuşlar, direnecek herhalde” diyerek beni aşağılamaya çalışıyorlardı. “Komiserim” diye çağırdıkları birisi küfür ederek nezarete atılmamı emretti. Aşağıya indirip nezarete atıldılar.

Nezarete yaklaşık bir saat bekledim. Tekrar gözlerimi bağlayıp yukarı çıkardılar. Gözlerimi açarak bir odaya götürdüler. Vatan’dan timler gelmişti. Karşılarında otuyordum. Tim’den gelen işkencecinin “beni tanıdın mı?” sorusuna “evet” yanıtını verdim. Niye alındığımı sorduğunda cevap vermedim. Biraz önce hayalarımı sıkan polis de oradaydı ve tanyınca ona bakmaya başladım. Diğerleri “sen ne yaptın bu çocuğa bu kadar sinirlenmiş” diyerek eğlendiler. Bana dönüp “sen sinir hastası mısın?”, “seni Bakırköy’e gönderelim” şeklinde alay etmeye başladılar.

Daha önceki gözaltımda bana papazlık yapan işkenceci tim elemanı, diğerlerinin dışarı çıkmasını istedi. Yalnız kaldık. “Benden seni götürmemi istediler ama ben seni götürmek istemiyorum. İşkence görmeni istemiyorum. Sana birkaç şey soracağız, doğru cevap ver, seni bırakırız. Aynı tavrı takınırsan seni götürürüz, 7 gün bizim misafirimiz olursun” dedi. Ben birşey söylemeyeceğim dedim. Yarım saat kadar papazlık yaptı. Aynı şeyleri defalarca tekrarlayıp durdu. Sonra beni dışarıya çıkartıp nezarete atıldılar. “Bunun için dört gün süre alın” diye kendi aralarında konuşuyorlardı. Benim hücremin kapısını kapattıktan sonra yoldaşı götürdüler. Zafer işareti yaparak yoldaşa moral verdim.

Nezarete uzun süre bekledim. Kafama bir hayli darbe almıştım. Başım ağrıyordu ve halsizdim. Birazdan beni tekrar yukarıya çıkardılar. Bu defa bana işkence yapanlar oturmamı istediler. “Biz sana böyle davrandık ama sen tavrı koyduğun için böyle davrandık. Biz barbar insanlar değiliz. Biz insanları topluma yeniden kazanmaya uğraşıyoruz. Sen bize sorduğumuz şeyleri söyle, biz de seni hastaneye

kaldırır sonra da bırakırız. Siz devrimciler kültürlü insanlarsınız. Herşeyi söylemek zorunda değilsin. Devrimci adam her zaman birşeyler saklar ama bazı şeyleri de söyler.” diyorlardı. Ben hiçbir şekilde ifade vermeyeceğimi söyledim. “Peki ne istiyorsunuz?” dedim. “Bilgi istiyoruz” dediler. Bilgi de vermeyeceğimi söyledim. Bağırmaya, işkenceye alacaklarını ve öldüreceklerini söylemeye başladılar. “Eğer illa direneceğini söylüyorsan biz seni konuşturmasını biliriz” dediler. Ben boşuna uğraşacaklarını söyledim. İyice kudurdular. Üzerime saldırdılar. Beni başka bir odaya götürüp üstümü çıkarmamı söylediler. Çıkarmadım. Biri “bunu hastaneye götürelim, bir sağlık raporu alalım ondan sonra başlarız” dedi. Hepsini onayladı.

Küfür ederek kafamı duvara çarpmaya başladılar. Yerlerde sürükleyip tekmelediler. Kormetal fabrikasının bekçisinin dövüldüğünü, bunu da bizim yaptığımızı söylediler. Kabul etmemi istediler. Cevap vermedim. Kaldığım eve götürmemi, gazetede çalışanlarla ilgili bilgi vermeme istediler. Yine cevap vermedim. Sonra salona çıkarttılar. Yoldaşı da buraya getirip konuşmazsak üzerimize suç yükleyeceklerini söylediler. Sonra bizi sağlık ocağına götürdüler. Başım çok ağrıyor ve sürekli uykum geliyordu.

Beni Bakırköy’de bir hastaneye sevkettiler. Karakola geri geldiğimizde “hadi, iki satırlık bir ifade ver de gönderelim sizi” dediler. Ben vermeyeceğimi söyledim. Başka bir polis “bari kimliğinle ilgili bilgileri ver seni hastaneye kaldıralım” dedi. Ben kimliğimin ellerinde olduğunu ve orada bu bilgilerin bulunduğunu söyledim. Odaya götürdüler. Daktiloyla birşeyler yazıyorlardı. Sürekli ikamet ettiğim yeri sordular. “Yok” dedim. Alkol kullanıp kullanmadığımı, sabıkanın olup olmadığını sordular. Fabrikamın olup olmadığı sorusuna da hayır cevabını aldıklarında kağıdı bana verdiler ve okuyup ifade vermeyeceğimi yazmamı söylediler. İfade vermeyeceğimi yazdım.

Tekrar nezarete götürdüler. 10-15 dakika sonra Bakırköy’e hastaneye kaldırdılar. Hastanede bir süre sağlık kontrolü yaptırıldılar. Geri getirip TEM’den karakola götürerek nezarete atıldılar. Saat 3-4 civarıydı. Sabah 10.00’a kadar hiç uğramadılar. Daha sonra savcılığa çıkartılarak serbest bırakıldık.

Kavel kablo fabrikası Grevi

(28 Ocak-4 Mart 1963)

Kavel kablo fabrikasında, işçilere yıllardır ödenen yılbaşı ikramiyeleri ödenmemiş, ücret sisteminin değişmesi ve işçilerin üye oldukları sendikadan istifa etmeleri için sendika temsilcisi dört işçi işten atılmıştı. Kavel patronunun bu tutumu karşısında 173 işçi, 28 Ocak'ta başlayan beş günlük bir oturma eylemi yaptı. İşçilerin bu kararlılığı karşısında Kavel patronu grevin ilk gününde "işyerindeki asayiş bozdukları" gerekçesiyle bütün işçileri işten çıkararak lokavt ilan etti. Bunun üzerine işçiler 4 Şubat'ta 36 gün sürecek greve başladılar. 5 Şubat'ta Kavel patronu grevi kırmak için yeni işçi almak üzere gazeteye ilan verince işçiler, kapitalistin bu hareketine karşı işyeri önünde nöbet tutmaya başladılar. 13 Şubat'ta işçiler, fabrika memurlarını içeri almayınca bu sefer sermayenin kolluk güçleri ile karşılaştılar. İşçilere saldıran kolluk güçleri bazı işçileri gözaltına aldı. Gözaltına alınan işçilerden ikisi tutuklandı. Türk-İş yönetimi Kavel grevcilerini yalnız bırakırken, ilerde

DISK'i kuracak olan Maden-İş ve Lastik-İş grevcilerle dayanışmaya girdi. Kavel grevine destek vermek için Türk Demir Döküm fabrikasından 800 işçi sakal bırakarak sınıf dayanışmasının güzel bir örneğini sergiledi.

Başbakan yardımcısı Turhan Feyzioğlu ve çalışma bakanı Bülent Ecevit aracılığıyla uzlaşmaya varıldı ve 4 Mart'ta bir protokol imzalandı. Bu protokole göre işveren işçi ikramiyelerini ödeyecek, işten çıkardığı işçileri geri alacak ve diğer istekleri de kısa bir sürede inceleyip sonucunu işçilere bildirecekti. İşçiler 5 Mart'ta işbaşı yaptılar. Ecevit'in tüm güvencelerine rağmen 12 Mart'ta 28 işçi hakkında dava açıldı ve 3-5 yıllık hapis cezaları verildi. Ama Toplu İş sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu'na eklenen geçici bir maddeyle işçilerin davası düştü.

Kavel grevi Türkiye işçi sınıfı tarihimizde önemli bir yer tutmaktadır. İşçiler, örgütlü ve kararlı oldukları müddetçe elde edemeyecekleri hiçbirşeyin olmadığını Kavel Grevi yeniden kanıtlamıştır.

İşçi sınıfının büyük önderi Lenin 21 Ocak 1924'de öldü!

*“Önemli olan buzun kırılmış,
yolun gösterilmiş ve açılmış olmasıdır.”*

“Bu ilk zafer, nihai zafer değil henüz. Ekim Devrimimiz sadece bizim cephemizde ve emsalsiz cefalar ve güçlükler, işitilmemiş acılar içinde ve büyük yenilgılar ve hatalarla gerçekleştirildi. Sanki yenilgılar olmaksızın, hata yapılmaksızın tek başına, geri bir halk, dünyanın en güçlü ve en ileri ülkelerin emperyalist savaşının üstesinden gelebilirmiş gibi! Hatalarımızı söylemekten korkmuyoruz ve onları düzeltebilmesini öğrenmek için bu hatalarımızı değerlendireceğiz. Ama gerçek gerçek olarak kalacaktır. Yüzlerce, binlerce yıldır ilk kez, efendiler arasındaki savaşa, kölelerin bütün efendilerine **karsı** yapacağı savaş ile “cevap vermek” doğrultusunda verilen söz **eksiksiz** yerine getirildi ve tüm güçlüklerle rağmen yerine getirilecek.

Biz bu eserin yapımına başladık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar bunun öze ilişkin bir önemi yok. Önemli olan buzun kırılmış, yolun gösterilmiş ve açılmış olmasıdır.” (Lenin, 14 Ekim 1921 konuşması, Ekim devrimi üzerine, Ekimler 2.c, sf:104)

Tariş Direniş : (22 -31 Ocak 1980)

Tariş, fabrika yöneticilerinin Sanayi Bakanlığı'na atanması nedeniyle, fiilen Ege burjuvazisi ve devletin ortak kuruluş niteliğindeydi. Bakanlık sadece yöneticileri değil, kadroların tümünü belirlemekte de yetkiydi. Bu nedenle Tariş, MC dönemlerinde faşist kadrolaşmaya sahne oluyor, işçilerden Ülkü Ocakları için haraç toplanıyor, işçi olarak çalışmadıkları halde birçok faşist maaşa bağlanılıyordu. Devrimcilerin çalışmaları sonucu faşist kadrolar tasfiye edildi, saldırılar sona erdi ve üretim hızla artarak kapasitenin yüzde 90'ı düzeyine çıktı. Ancak saldırıların durmak bilmemesi ve faşist kadrolaşma çabaları üzerine çeşitli siyasetlerin taraftarı işçiler tarafından "Devrimci Eylem Birliği" oluşturuldu. Sermaye devleti, zaman kaybetmeden Tariş'i "gündemine" aldı ve saldırılarının zeminini hazırlamak için kalemşörleri aracılığıyla bir yalan propagandasına girişti: Burjuva medyada "üretim düşük", "fabrikalar komünist militanların işgali altında" gibi yazılar çıkmaya başladı. Bakanlığın 300 işçinin işten

Çıkarılması talimatını uygulamayan genel müdür görevden alınarak, yerine yeni bir genel müdür atandı.

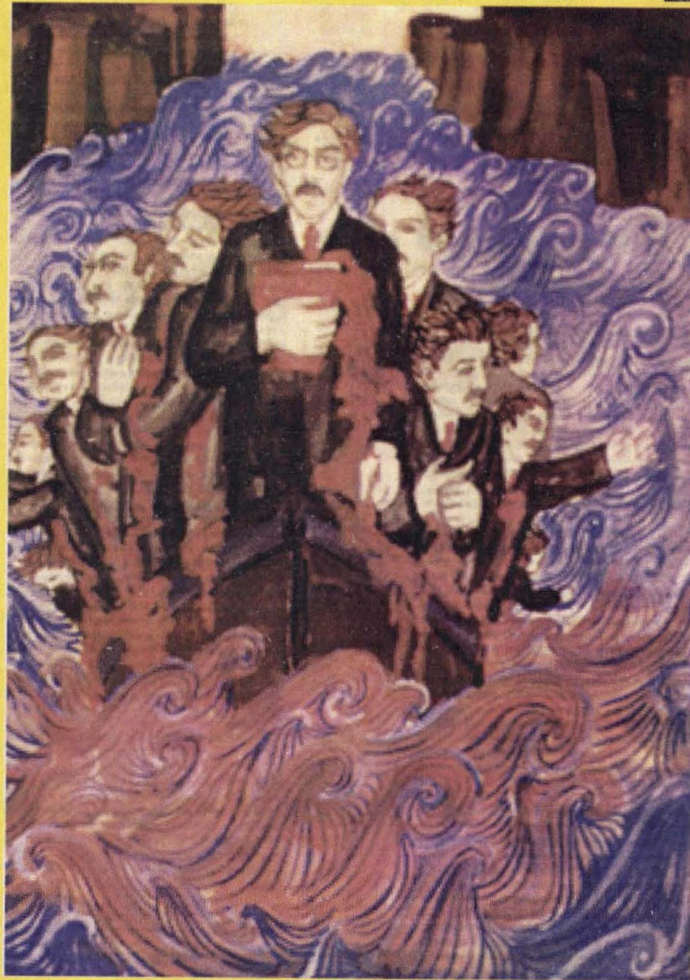
14 Ocak 1980'de, İçişleri Bakanlığı, Tarihî'ye "suç ortaklarının ortaya çıkarılması" için İzmir Valiliği'ne istihbarat çalışması yapılmasını, bunları yakalamak için 22 Ocak'ta operasyona girilmesini bildirdi. 22 Ocak sabahı, yüzlerce polis ve jandarma, panzerler eşliğinde "arama" bahanesiyle fabrikanın önüne geldi. İplik fabrikası işçileri, polisi fabrikalarına sokmayarak direnişe geçtiler. İşçiler üç talep ileri sürdüler: olaylarda polisin sorumluluğunun kabul edilmesi, gözaltına alınan işçilerin serbest bırakılması, iş ve can güvenliğinin sağlanması. Çimentepe ve Gültepe'deki emekçi halk ve Ege Üniversitesi'ndeki devrimci öğrenciler sokaklara dökülerek direnişe destek verdiler. 22 Ocak'ta çıkan çatışmalarda 8 güvenlik görevlisi ve 60 öğrenci yaralandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://gutenberg.org> DİSK yönetimi, "olayların daha fazla büyümemesi için"

Tariş direnişinin bitirilmesini istiyordu. Aralarında Tekstil-İş Başkanı Rıdvan Budak'ın da bulunduğu bir DİSK heyeti, Tariş fabrikasına giderek direnişi sürdürmekte kararlı olan işçileri vazgeçirmeye çalıştılar, direnişe son verilirse DİSK'in tüm ülkede genel greve gideceğini vadettiler. İşçiler heyeti “Direnişi kıranın kafasını kırarız” sloganıyla karşıladılar. Ancak R. Budak tüm tepkilere rağmen çabasını sürdürdü ve şaibeli bir oylama sonucu, direnişin bittiğini işçilere kabul ettirmeyi başardı. Direniş 31 Ocak'ta sona erdi.

Tariş Direniş, sınıfların uzlaşmaz çelişkinin pratik içinde kavranıp, işçilerin kararlılığını katladığını göstermekle birlikte, sendikaların artık hangi sınıfa hizmet ettiğinin kanıtlaması bakımından da öğreticidir. İşçi sınıfı, Tariş Direniş'nden aldığı dersle, ağalardan temizleyeceği sendika silahını kuşanmalı, grevden mermileriyle düzenin şahdamarını parçalamalıdır. Tarih bu onurlu görevi işçi sınıfına vermiştir.

Türk burjuvazisinin siyasal cinayet ve katliam çizgisi **Onbeşler'den "bin operasyon"a!..**

**Suphi'lerin Parti, devrim, sosyalizm
davasını yaşıyoruz!**

Kızıl Bayrak